



Tên sách
LÀM SẼ LÊN

CON QUỲ ĐẤT

JARSON DARK



Nhà xuất bản THƯ

isach.info

Con quỷ đất

Jarson Dark

Chia sẻ Ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

MỤC LỤC

[Đôi lời về tác giả và tác phẩm](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

Đôi lời về tác giả và tác phẩm

Jarson Dark khởi đầu sự nghiệp viết văn của mình vào năm 1966 với một tiểu thuyết giả tưởng. Sau đó, ông tiếp tục viết một vài tiểu thuyết hình sự và Western, cho đến khi sáng tác ra nhân vật John Singlair, một chàng thám tử tại London, nhân viên của Scotland Yard. Đối tượng theo dõi, diệt trừ của John không phải là những tội phạm bình thường. Cùng các bạn bè, cây thánh giá thần và khẩu Beretta bắn đạn bạc, John Singlar là một chuyên gia đuổi ma diệt quỷ.

Thành công của những chuyến phiêu lưu mà John thực hiện đã đẩy sáng kiến thành một loạt truyện với số lượng độc giả không ngừng tăng.

Jarson Dark sử dụng tất cả mọi “ngóc ngách” của thế giới bí hiểm, từ những huyền thoại cổ đại bao trùm châu lục như quỷ Medusa, ma cà rồng, cương thi... những câu chuyện của đạo Thiên Chúa, đạo Phật, đạo Hồi, các nhóm đạo Á, Mỹ, Âu, những truyền thuyết của từng địa phương cụ thể, trộn lẫn với những lý thuyết khoa học viễn tưởng hết sức hiện đại như trường thời gian, các trường vật chất, dòng điện sinh học cực mạnh... Chất huyền thoại được tác giả dùng để “xử lý” những vấn đề thời sự nóng bỏng theo một nhân sinh quan dương bản: bảo vệ môi trường, giữ gìn nền tảng gia đình, giữ gìn lòng tin vào cái thiện...

Trong mỗi một tiểu thuyết, tác giả cho người anh hùng của mình ra trận tại một địa điểm cụ thể tại các nước Châu Âu và kể cả các địa điểm tại Châu Phi, Châu Mỹ. Những yếu tố đặc thù trong những huyền thoại của địa phương được sử dụng làm nền tảng cho một cuộc đụng đầu quyết liệt giữa cái tốt và cái xấu. Mạch truyện nhanh gọn là sức thu hút chính. Những nét miêu tả tuy thoáng qua song sắc sảo về phong cảnh, tập tục của địa phương cũng tạo nên một khía cạnh hấp dẫn khác. Một điểm cần nhấn mạnh trong loạt truyện của John Singlair là giới hạn tuân thủ Luật Bảo Vệ Thanh Thiếu Niên của nước Đức được tác giả Jarson Dark luôn luôn giữ vững: rất hấp dẫn, song không quá đẫm máu, không quá căng thẳng, không quá nhiều xác chết. Cái tốt, cái dương bản luôn vượt lên, luôn thắng bản thân mình, luôn đạt tới những đỉnh cao mới.

Chương 1

Giữa nửa đêm, đốm sáng màu đỏ đỏ xuất hiện!

Nó xuất hiện bất thành hình, không hiểu từ trên trời rơi xuống hay từ dưới đất mọc lên. Nhưng đó không phải là vấn đề nghiêm trọng. Điểm đáng nói duy nhất ở đây là chính bản thân đốm lửa đó, nó đứng lừng lững giữa không trung như một quả cầu đỏ có phần rìa hơi tua ra.

Quả cầu nhìn tròn tròn như một con mắt. Nó chờ đợi. Không một dấu hiệu nào cho biết nó sẽ chuyển động hoặc sẽ biến đi. Nó dừng lại ngay trước mặt chúng tôi, nhấp nháy, như đang chuyển tới chúng tôi lời chào.

Không phải những lời chào thân thiện, mà là những tín hiệu độc ác. Một kẻ tuyên bố thảm họa, được trang bị một quyền lực bất thường. Một thứ mà thiên nhiên đã tung ra để chứng minh sức mạnh với con người.

Đột ngột, quả cầu lửa chuyển động. Nó bắt đầu nhảy múa, giạt sang phải, rồi lại giạt sang trái, lao vút lên cao, rồi nổ bùng ra, tạo thành vô vàn những mảnh lửa nhỏ. Những mảnh lửa này tản ra như một cơn mưa phủ xuống không trung, cháy lóe lên lần cuối để rồi rơi xuống đất.

Trước khi chúng chạm tới mặt đất, một thế lực kỳ lạ lại thâm tóm chúng lại với nhau, tạo thành quả cầu đỏ như lúc trước.

Từ phía xa vang lên những âm thanh kỳ lạ. Nghe gần giống tiếng la hét của con người, nhưng lại không hẳn như vậy. Những con chim đang kêu lên thảng thốt giữa không gian mênh mông của miền quê. Chúng là những thực thể đầu tiên tụ họp lại, bởi chúng là những thực thể đầu tiên nhìn thấy quả cầu lửa.

Những con chim sợ hãi...

Delphi ngồi trên một tảng đá lớn, giơ cả hai bàn tay ôm lấy mặt. Cô không nhìn thấy nỗi thống khổ đó, nhưng cô biết nó tồn tại. Cũng vì thế mà cô ngồi đây và buồn thương. Cô đã tìm cách cảnh báo con người, nhưng người ta đã chỉ biết cười giễu cô.

Kể ra thì cũng có người thú nhận rằng mảnh đất này hiện đang xảy ra một số sự kiện mà người ta chỉ biết đánh giá là thuộc loại bí hiểm. Nhưng không một ai vì thế mà dâm lo nghĩ hay hoảng sợ.

Vậy là hết nơi này đến nơi khác, người ta xua đuổi Delphi như xua đuổi một đứa trẻ chưa biết gì. Người ta thậm chí không nói lời từ biệt với cô, chỉ nhìn bằng vẻ thương hại, bởi họ cho cô là người không hoàn toàn tỉnh táo.

Mặc dù không khoắc cho cô tội làm phù thủy, nhưng dân chúng vùng này thường nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ. Delphi là một người phụ nữ hòa đồng hết mực với thiên nhiên, cô không sống trong một thị trấn hoặc một ngôi làng, mà sống xa mọi nền văn minh, sống đơn độc cùng với những con cừu của mình. Cô chỉ trà trộn vào xã hội loài người khi cần mua hoặc cần bán một vật gì đó, điều cũng rất hiếm khi xảy ra. Cũng có một số người rất biết cách tôn trọng và đánh giá đúng những sức mạnh của cô, bởi Delphi thuộc hiện tượng “người có đôi tay vàng”. Cô có thể làm dịu những cơn đau, cô có thể khiến những vết thương không lan rộng ra, không cháy bỏng lên nữa, cô chữa bệnh cho cả người và vật. Lẽ ra phải có rất nhiều người bày tỏ lòng biết ơn với cô mới đúng. Nhưng họ không dám biểu lộ điều đó ra ngoài, họ mang nỗi hàm ơn đó câm lặng trong lòng. Delphi rất hiểu và thông cảm cho họ.

Người dân ở đây không muốn nói đến những thảm họa đã ập tới. Bởi chuyện đó nếu lan ra sẽ rất có hại cho ngành du lịch, cái ngành hiện đang là nguồn thu chủ lực của Scotland. Nếu thông tin về những vụ thảm họa thậm chí lan ra đến nước ngoài thì khách du lịch sẽ chẳng còn kéo đến thám hiểm vùng đất này. Ngành du lịch sẽ bị ảnh hưởng trầm trọng, dân bản xứ qua đó cũng bớt đi cơ hội kiếm tiền. Vậy nên người ta đồng lòng nhất trí coi như những sự kiện đó chưa hề xảy ra. Thật là một cách ứng xử không hay!

Delphi hiểu rõ tình huống hơn họ. Cô tin rằng đó mới chỉ là một sự bắt đầu. Một sự bắt đầu của kết thúc. Cô biết, trái đất rồi sẽ đứng dậy, cái trái đất đã bị người ta hành hạ quá lâu rồi.

Nhưng liệu cô có thể nói điều đó với những người khác không? Liệu cô có thể nói chuyện với những người có đủ quyền lực, đủ ảnh hưởng để thay đổi một số sự việc?

Không, chắc chắn là không. Người ta sẽ không tin lời cô. Người ta sẽ chỉ cười giễu cô.

Delphi ngưng suy nghĩ, lắc đầu. Tới lúc này, cô gái mới bỏ đôi bàn tay ra khỏi mặt, nhìn về hướng xa xa. Cô đang ở dưới một bầu trời đêm trong suốt, kế tiếp một ngày thu đẹp tuyệt vời. Cả nền trời quang như một mảnh vải sạch tinh khôi, phủ vô vàn những vì sao dịu dàng, bầu không khí trong lành đến tuyệt diệu, những cánh rừng, những lòng hồ đang thở. Chúng gửi lên không trung hơi thở của nước, hơi thở của những dãy thông, hơi thở của những cánh rừng tươi, và Delphi cảm nhận mùi hương đó là một lời chào, đang ve vuốt tâm hồn đau thương của cô như một bàn tay an ủi.

Thiên nhiên thật tuyệt vời. Thiên nhiên là một sự kiện khổng lồ, mặc dù con người ta luôn tìm cách hủy hoại nó. Thỉnh thoảng, cô gái trẻ lại tự hỏi, liệu con người có ý thức về hành động của mình không. Cô không hiểu nổi. Cô đơn giản là không thể tưởng tượng nổi loài người lại ngu ngốc đến mức độ ra tay hủy diệt nguồn sống của chính mình.

Không, không thể như thế được...

Cô gái trẻ rên lên.

Tảng đá dưới chân cô rất cứng, nhưng cô gái không cảm nhận thấy điều đó. Cô đã khoác lên vai một tấm khăn len rất dày, nó bảo vệ cô trước cái lạnh ban đêm. Cô nhìn lên trời cao, nơi mặt trăng đang hiện rõ như một chiếc xe ngựa bị lật nghiêng. Rồi cô nhìn xuống dưới thung lũng. Thế đứng của cô hiện giờ đã được lựa chọn kỹ, dưới chân cô là một bình nguyên rất rộng, thoải thoải dốc, nổi từ bờ hồ này lên trên cao. Đây là ranh giới nằm giữa cao nguyên và trung nguyên, thật sâu bên dưới mảnh đất này có một vết nứt rất rộng. Nó đã phình ra ở một vài chỗ từ trước đây cả vài triệu năm trời, tạo thành những bình đựng khổng lồ, cho đến ngày hôm nay vẫn còn chứa thứ nước từ thời cổ đại. Những bình đựng này được người ta gọi là Loch.

Rất nhiều những cái hồ nhỏ nhỏ như thế đang nối đuôi nhau nằm trước mắt cô. Cái Loch nổi tiếng nhất có tên là Loch Ness, người ta đồn trong đó có những quái vật đang sống, một điều chưa ai chứng minh được. Dù nó thật hay hư, cả vùng đất này đang hợp lực gắng sức nuôi dưỡng cho huyền thoại đó tiếp tục sống, tiếp tục nở hoa kết trái, để dòng sông khách du lịch tiếp tục đổ về đây.

Delphi chưa bao giờ nhìn thấy con quái vật trong hồ Loch Ness mặc dù cô đã tới thăm nơi này không biết bao nhiêu lần. Mặt khác, cô cũng chẳng thật muốn nhìn thấy nó. Nếu người ta sung sướng với cái huyền thoại đó thì hãy cứ để yên cho họ sung sướng.

Cô gái quan tâm đến những vấn đề khác.

Mảnh đất đã thắm màu lại trong màn đêm. Không hẳn thành màu đen, mà là những sắc tối. Những ngọn đồi và những thảm cỏ óng ánh trong các sắc thái khác nhau, ở khoảng giữa thỉnh thoảng chen vào vài dải rừng trông như những dải tưởng niệm câm nín. Mặt nước trong các hồ trông giống như những con mắt khổng lồ vừa trồi lên từ dưới sâu để quan sát thế giới trên này. Mỗi khi ngọn gió thổi qua, Delphi lại có cảm giác như nó đang kể cho cô nghe những câu chuyện mà nó chứng kiến ở những miền xa xôi. Cô yêu ngọn gió miền Scotland. Đã không biết bao lần cô ngược mặt đón nó để nghe tin tức mới từ những thế giới khác hẳn với miền quê nơi cô đang sinh sống.

Ngọn gió chẳng mấy khi vui.

Nó kể cho cô về những sự kiện trầm trọng. Về sự hủy diệt môi trường, về những cuộc chiến tranh, về những con người không bao giờ chú ý đến đồng loại và môi trường sống đang sụp đổ xuống xung quanh bởi họ chỉ chú trọng duy nhất đến lợi nhuận.

Thật trầm trọng...

Trong những giây phút như vậy, Delphi cảm nhận nỗi sung sướng được sống ở miền quê hoang dã này. Mặc dù cả ở đây cũng đã có những sự kiện bất thường...

Những suy nghĩ của cô chìm xuống, như đã trôi hẳn xuống những hồ nước nằm phía dưới kia. Cô gái thấy mệt. Thật ra thì đã tới lúc lên giường, tới lúc nghỉ ngơi để dành sức cho ngày hôm sau, nhưng Delphi không muốn.

Cô đang cân nhắc giữa đi và ở. Cơ thể cô mệt mỏi, nhưng mệt khác, cô e ngại nếu bỏ đi có thể cô sẽ bỏ lỡ một sự kiện quan trọng.

Cô không biết sự kiện đó sẽ là chuyện gì, là ai, nhưng rõ ràng nó đang hiển hiện trong không khí. Cô cảm thấy nó rất rõ ràng, rõ hơn hẳn những đêm hôm trước. Cô đã tìm cách nói lên những lời cảnh báo, cô chỉ hy vọng những lời cảnh báo lần cuối này đã tìm được đúng tai nghe.

Đã có quá nhiều chuyện bất thường xảy ra, nhưng hiện Delphi vẫn còn tin tưởng vào số phận.

Cô lấy hơi thật sâu. Cơ thể cô thoáng run rẩy. Đột ngột, cô cảm nhận rõ mảng mờ

hôi đang đọng trên trán và cô thấy ngạc nhiên. Tại sao cô lại đổ mồ hôi? Cô có lao động gì đâu? Lý do nào khiến cô phản ứng như trong mùa hè?

Rồi cô rùng mình.

Làn hơi lạnh lan xuống vai cô, chạy dọc sống lưng đi xuống. Thậm chí hai chân cô bây giờ cũng đã nhiễm phải làn khí lạnh, nó đang bò dọc hai bắp chân, chỉ dừng lại ở hai bàn chân đang được bó chặt trong đôi ủng buộc dây.

Không khí cũng đã lạnh hơn.

Cô không nhìn thấy sương mù, mặc dù cô cảm giác đang có những tấm khăn ẩm ướt chạm vào người mình.

Mọi vật thật ra vẫn như cũ, vậy mà đã đổi khác. Không khí lạnh ập đến từ mọi ngả và cô gái không tìm được nguyên nhân cho hiện tượng này. Gió đâu có thổi.

Delphi đứng dậy.

Cô nhìn lên bầu trời, nhằm phát hiện ở đó một sự đổi thay. Cô thất vọng, chẳng có gì hiện lên trên đó cả. Không một đám mây, không một vệt khí ẩm, không gì hết...

Dòng suy nghĩ của cô lại tan biến thành muôn vàn mảnh nhỏ. Đồng thời, cô gái lấy hơi thật sâu, cứ như thể đây là hơi thở cuối cùng trong đời mình. Đã có một sự kiện xuất hiện, đã có chuyện thay đổi, và Delphi cảm nhận rất rõ ràng qua khả năng nhạy cảm khác thường của bản thân. Cô đã luyện tập rất lâu để cảm nhận rõ những thay đổi trong môi trường, cảm nhận tinh tế hơn tất cả những người khác. Cuộc sống giữa thiên nhiên và cùng với thiên nhiên ngày càng trau dồi cho cô sự tinh nhạy của những con thú trong một số tình huống nhất định.

Những con chim cũng là thú vật!

Ý nghĩ đó xuyên qua đầu óc khi Delphi nghe những âm thanh vắng tới từ trời xa. Lập tức, cô lại ngẩng lên, ánh mắt tự động lướt qua những mặt hồ, hướng về phía xa, nhưng cô không nhìn ra đám mây lạ nào trên mặt nước.

Một thoáng sau đó, cô gái mới thấy đàn chim. Trông nó thật giống một đám mây lớn bởi nó được tạo bởi hàng trăm, không đâu, hàng ngàn con chim, vì một lý do nào đó đang tụ tập lại với nhau, bay trên mặt hồ, tạo thành một đám mây vỗ cánh, và mỗi lúc một dày đặc hơn, được bổ sung thêm bởi những con chim bay tới từ

mọi hướng. Cùng với đám mây chim, ngọn gió cũng xuất hiện, vượt trên mặt nước và tạo nên những gợn sóng lăn tăn.

Đột ngột, thiên nhiên xung quanh cô trở nên lạnh lùng và dữ tợn. Những bóng ma ẩn nấp xưa nay bây giờ được thả ra. Delphi cân nhắc xem cô nên ở lại hay nên chạy trốn.

Cô gái đứng lại, trờ người như một bức tượng chống làn gió lạnh. Cô siết chặt tấm khăn choàng thật sát vào cơ thể mình, lòng thầm mong nó che chắn cô trước những ngón tay dài băng giá. Mặc dù vậy, cô vẫn cảm nhận thấy chúng rất rõ trên da mình.

Những con chim bây giờ vẫn còn bay rất cao trên mặt nước. Đó không phải là cuộc tụ hội bình thường của loài có cánh này, cái sự kiện bao giờ cũng xảy ra khi chúng rủ nhau bay về hướng Nam. Đa số những loài chim xa lạ đã cất cánh bay đi từ lâu rồi, đây là những con chim sẽ ở lại quê hương suốt mùa đông. Delphi cảm nhận rõ nỗi hốt hoảng của chúng.

Đó là nỗi sợ hãi trước những gì sắp xảy ra, trước một sự kiện bí hiểm, trước một thế lực không thể bị chỉ huy bằng lý trí con người. Thiên nhiên đã nháy ra, đích thân nhúng tay vào trò chơi. Những con chim lượn vòng tròn. Chúng bay sát vào nhau, hầu như không còn lỗ hổng. Một tầng mây rất dày, nơi mỗi một con chim đều nhất nhất tuân lệnh chung. Không một con nào bay lệch hàng.

Tầng mây chuyển động. Nó hạ thấp xuống, nó bay về hướng mặt nước, và những con chim dịch chuyển khiến hình dạng của tầng mây thay đổi.

Một cơn bão khủng khiếp của tiếng vỗ cánh đập đến bên tai cô gái đang chờ đợi. Sóng âm thanh lướt qua bờ hồ và đột ngột khiến tóc trên đầu Delphi dựng đứng lên. Cô nhìn thấy đám mây chim đang vượt dài thành hình mũi tên, hướng thẳng về phía cô, như muốn đè bẹp cô xuống đất, nghiền nát cô ra. Khi nhìn về phía trước, cô không còn thấy gì ngoài hàng hà vô số những con chim đang lướt trên mặt đất như những bóng tối kéo dài, đe dọa. Chỉ vài giây nữa thôi, đám mây chim sẽ đâm bổ vào cô, lấy mạng cô.

Delphi ném người xuống đất. Đó chính là tích tắc duy nhất thích hợp, bởi chỉ một giây đồng hồ sau, cả tầng mây hình mũi tên của những thân chim lướt sát trên thân hình cô. Cô gái cảm nhận rõ luồng gió mạnh mẽ đang giơ tay rung lắc quần áo trên cơ thể cô, kéo giật nó lên, khiến cô bỗng e ngại vì sợ bị luồng không khí bất thường kéo lên trên không trung.

Nhưng không, thân thể cô nằm lại.

Khuôn mặt áp chặt vào làn rêu mềm mại phủ trên mặt đất. Cô gái nhắm mắt, tập trung mọi giác quan vào những âm thanh nổ ra trên người mình.

Thế rồi đợt sóng âm thanh trào qua.

Delphi vẫn nằm yên, cô không tin vào vẻ an bình hiện thời.

Bắt đầu khoảng thời gian chờ đợi, khoảng thời gian cho cô lại sức. Trời đất! Chưa bao giờ cô run rẩy như bây giờ. Nhưng nếu suy nghĩ cho thật kỹ thì lỗi ứng xử của những con chim chẳng phải bất bình thường. Nó hoàn toàn phù hợp với những sự kiện đã xảy ra trong thời gian qua ở miền cao nguyên này.

Delphi co hai tay về. Cô hơi ngẩng đầu lên, quệt cằm trên tấm thảm rêu. Ánh mắt cô lại hướng về phía trước, và cô nhìn thấy những lòng hồ với mặt nước đã bằng phẳng trở lại.

Cô gái đứng dậy.

Tự động, cô đưa tay phải vết đất bám trên y phục, nhưng những động tác này ngừng phất lại giữa chừng khi Delphi nhận ra sự thay đổi.

Trên mặt nước hồ có một đốm lửa đỏ!

Một quả cầu lửa với những đường viền hơi tươm ra, mặc dù ngoài rìa nó cũng tỏa sang mạnh mẽ y như phía bên trong. Vạn vật lại trở về như trước đó, hăng có gì thay đổi, và người con gái lẽ ra đã có thể coi đốm sáng trong bóng tối kia là một tín hiệu tốt, bởi ánh sáng bao giờ cũng là hy vọng.

Nhưng không phải trong trường hợp này.

Đốm sáng này khiến Delphi sợ hãi, và cô nghĩ đây mới chỉ là điểm bắt đầu của sự kết thúc...

Bill Conolly vừa ho vừa dẫn tôi vào phòng làm việc, bật điện lên và chỉ tay về phía một đôi ghế bành đứng kẹp hai bên một khuôn bàn thấp. Trên bàn có để đồ uống và cốc, anh nói :

- Ngồi xuống và tự nhiên đi!

- Cảm ơn!

Bill Conolly đứng bên bàn làm việc và cười.

- Không có chi! Mình biết phải tiếp đãi khách khứa như thế nào cho tử tế.

- Vậy có lẽ cậu coi mình thuộc loại đệ tử ma men, đúng không?

- Không nhất thiết, nhưng tối hôm nay có thể dài đấy.

- Dài mà có rượu ngon thì cũng không sao.

Bill tiếp tục cười.

- Sheila đã chuẩn bị giường trong phòng khách rồi, yên tâm đi John! Tối nay cậu cứ uống cho thoải mái!

- Hay quá.

- Chính thế.

Tôi ngồi xuống, cân nhắc xem nên dùng thứ nào đầu tiên. Cùng với một lượng lớn chai rượu trên bàn, Bill Conolly quả đã khiến cho việc chọn lựa trở thành khó khăn. Sau một hồi, tôi nhận ra một chai hình tam giác đựng đầy Whisky đang mỉm cười thân thiện nhất. Tôi giơ tay về phía nó rồi rót cho mình một cốc đầy.

- Tinh mắt đấy! - Bill Conolly nói và ngồi xuống - Đưa nó sang đây cho mình!

Tôi đưa chai rượu sang, anh cũng rót cho mình một cốc đầy. Chúng tôi chạm cốc, uống, rồi Bill Conolly nói :

- Theo như mình được biết, cậu vừa mới qua một trận ly kỳ bí hiểm bên Mỹ.

- Đúng.

- Rồi sao?

- Mình không muốn nói chuyện đó.

Chàng phóng viên ngẩng lên.

- Không muốn hay là không thể?

- Cả hai.

Cánh phóng viên vốn thuộc loại người có bản chất tò mò nhất đời, Bill Conolly không hề là ngoại lệ.

- Một cú ra quân tuyệt mật phải không?

- Đại khái thế.

Tôi đâu có nói dối, những sự kiện mà tôi vừa trải qua ở Mỹ được xếp vào hàng tuyệt mật. Sự thật đã dạy bảo cho tôi biết, cuộc đời quả thật có tồn tại mối quan hệ giữa một nhân vật ngoài trái đất với những quy tắc sống của nhân loại cũng như với những đại diện của bóng tối. Mặc dù xếp vụ việc vào khái niệm đã được giải quyết, nhưng chúng tôi thật sự chưa giải đáp được vụ án. Vẫn còn quá nhiều câu hỏi mở.

Mà suy cho cùng, đó là những câu hỏi không được phép có câu trả lời. Rất nhiều công chức cao cấp đã đích thân ra tay đóng ngăn kéo đó. Suko và tôi nhận được thêm một khóa đào tạo khắc nghiệt về việc phải im lặng tuyệt đối về những sự kiện đã xảy ra. Đây là lệnh, chúng tôi nhất nhất phải tuân thủ.

Bill Conolly, chăm chú quan sát khuôn mặt tôi, cuối cùng ra vẻ hài lòng gật đầu.

- Thôi được, John, mình chấp nhận những lý do của cậu, mặc dù không biết rõ, nhưng mình sẽ rất vui nếu được làm quen.

Tôi đặt cốc xuống bàn.

- Có lẽ để sau. - Tôi lẩm bẩm - Rất có thể mọi việc vẫn chưa kết thúc đâu.

- Tốt, thôi ta bỏ chuyện đó đi!

- Cảm ơn!

Anh nhướn hai hàng lông mày, nhưng không đưa ra lời nhận xét nào nữa, mà hất hàm về phía một tập vở mà anh vừa mang từ bàn làm việc sang mặt bàn nước trước mặt hai chúng tôi.

- Đây, mình có thu thập được một số thông tin có lẽ sẽ khiến cậu quan tâm, John.
- Các bài báo, nếu mình không lầm.
- Đúng, từ nhiều loại báo khác nhau.
- Sao nữa?
- Các hiện tượng huyền bí. - Bill Conolly đáp ngắn.

Bất giác, tôi lại vụt nghĩ đến những vật thể ngoài trái đất mà tôi đã phải đối đầu trong vụ án trước, lòng thầm hy vọng điều đó đừng lặp lại.

- Hiện tượng huyền bí à? Loại nào?
- Bất bình thường.
- Thế là quá chung chung.
- Mình biết, John!

Bill Conolly mở tập vở ra. Tôi quan sát từ hướng bên kia bàn. Đúng, đó là bản sao của nhiều bài báo khác nhau. Vì các tit báo được in to và rất đậm nên cả tôi cũng đọc được đôi chút.

- Người ta nói về những vụ động đất tại miền Highland, về việc thú vật bị chết hàng loạt một cách bí hiểm, về những dòng nham thạch nóng bỏng đột ngột phun lên từ trái đất và cả về một đám lửa màu đỏ bất thường, xuất hiện rất nhiều lần.

Tôi không đọc được chi tiết. Bill Conolly đọc cho tôi nghe, tay lật từng tờ giấy. Bản báo cáo của anh kéo dài tới nhiều phút đồng hồ. Khi anh gấp tập vở lại, tôi nhìn xuống cái cốc đã rỗng không của mình, quyết định đổ đầy rượu một lần nữa.

- Bây giờ đến lượt cậu đấy, John.
- Thì đã sao?
- Cậu không nói được gì hơn hả?

- Không. - Tôi khẽ cười - Mình rất tôn trọng những bài báo này, Bill, nhưng mình không biết mình có liên quan gì đến chuyện đó. Nếu mặt đất mở ra và phun nham

thạch nóng thì công nhận đó là một hiện tượng bất thường, nhưng đó là một hiện tượng tự nhiên. Cậu hiểu không?

- Đúng, cậu nói đúng.

- Chính thế.

- Nhưng chỉ đúng nếu không có một khía cạnh khác.

- Khía cạnh nào?

- Hiện tượng này rất ít khi xảy ra trong kinh tuyến của chúng ta. John, cậu muốn nói gì thì cứ nói đi, nhưng chuyện miền Highland của Scotland động đất thì đây không chỉ là quyền lực của thiên nhiên, mà là của một thiên nhiên đã bị thay đổi và điều khiển.

Tôi nghi ngờ.

- Một thiên nhiên bị điều khiển...? - Tôi lăm bằm - Cậu phải giải thích rõ hơn!

- Thôi đừng làm ra vẻ ngây thơ, John! - Giọng nói của chàng phóng viên thoáng vẻ bức bối - Cậu biết rất rõ ý mình muốn nói gì. Theo mình thì đây là những ảnh hưởng của ma quỷ.

Tôi gãi gãi sau tai.

- Rất tiếc, Bill, nhưng mình không theo kịp.

- Kìa John! Mình tin chắc trong vụ này có bàn tay của ma quỷ, và sự tin chắc của mình xuất phát từ cái đốm lửa bí hiểm không ai giải thích nổi. Người ta miêu tả nó như một quả cầu, có lúc đứng im, có lúc chuyển động, có thể xẻ ra thành muôn vàn mảnh nhỏ để rồi lại tụ họp lại. Đốm lửa này không thể giải thích được, John. Không một ai biết nó đến từ đâu, nhưng đã có không ít người nhìn thấy nó. Mình không hiểu hiện tượng này, và tác giả của những bài báo này cũng không, bởi vì họ bị lạc trong một biển ước đoán và những lời giải thích đầy bí ẩn.

- Những bài báo này đã được in ở báo nào?

- Không phải trong tờ *Times*. - Bill Conolly hắng giọng - Phần nhiều là những tạp chí chuyên ngành, chuyên nghiên cứu chủ đề những hiện tượng bí hiểm. Mục đích chính ở đây là những hiện thực khác, họ muốn tìm hiểu thế giới đằng sau đó, nói một cách ngắn gọn, đây là những tờ tạp chí quan tâm đến chủ đề siêu vật lý.

- Thôi được. - Tôi lắm bầm.

- Nghe giọng cậu chẳng có vẻ hào hứng chút nào.

- Chẳng lẽ mình phải hào hứng sao?

- Không ai đòi hỏi điều đó ở cậu, nhưng theo mình, có lẽ cậu nên nghĩ cho kỹ hơn. Những gì xảy ra ở Scotland là hiện tượng không có lời giải thích khoa học. Có quá nhiều sự kiện cùng một lúc, không tuân thủ theo lẽ bình thường. Cả mình cũng không giải thích được, mình thú thật. Nhưng giác quan thứ sáu cho mình biết, ở miền Highland đang sắp xảy ra một sự kiện mà chúng ta phải sẫm soi đến gốc rễ.

- Nói một cách khác, cậu muốn đi đến đó?

- Chính xác. Mà là đi cùng với cậu và Suko.

- Cho mình đọc mấy bài báo, được không? - Tôi cố ý nói chuyện này để tránh trả lời cụ thể câu hỏi của Bill. Chàng phóng viên đưa cho tôi tập vở.

Tôi không đọc từng câu từng chữ, mà lướt qua các bài báo, và phải công nhận rằng những sự kiện được miêu tả ở đây thật bí hiểm, hoàn toàn không thích hợp với logic bình thường của thiên nhiên.

Và tôi còn phát hiện ra một yếu tố khác.

Một vài bài báo có nhắc tới một nữ nhân chứng, một người phụ nữ, có cái tên rất lạ là Delphi. Ngay lập tức, tôi nghĩ tới một hiện tượng kỳ diệu, bởi thời Hy Lạp cổ cũng có một thành phố tên Delphi.

Bill Conolly nhận ngay ra nét mặt thay đổi của tôi, anh nói :

- Mình biết mà, cậu bắt đầu suy nghĩ rồi đấy.

- Đúng.

- Đã có kết quả chưa?

- Đáng tiếc là chưa, nhưng mình đang cân nhắc về cái tên của người phụ nữ đó. Cô ta tự xưng là Delphi. Có phải cô ta là một hiện tượng siêu nhiên?

- Mình không biết, John.

- Vậy là cậu vẫn chưa thật sự bám theo những người chịu trách nhiệm cho những bài báo này?

- Có chứ, có chứ. - Anh gật đầu quả quyết - Bản thân mình cũng là người trong ngành. Chính mình đã đi thăm các bạn đồng nghiệp đó. Họ kể lại rằng những thông tin này đã được gửi tới tòa soạn trong những bức thư nặc danh. Nhưng qua dòng chữ viết tay, họ đoán tất cả thông tin đó chỉ là của một người phụ nữ, của cô Delphi đó.

- Còn chuyện gì khác nữa không?

- Không nhiều. Họ sửa lại lời văn cho dễ đọc hơn và cho phù hợp phong cách tờ báo. Thế rồi thông tin được in ra. Không một ai đi về miền đất đó, hoặc ít nhất là họ cũng không cho mình biết. Nhưng mình có cảm giác rõ ràng là các bạn đồng nghiệp đó đang che giấu một điều gì đó về bài báo. Mình không muốn nói là họ đang có một âm mưu nào riêng, nhưng người ta chắc chắn không cho mình biết toàn bộ sự thật.

- Cậu muốn đích thân kiểm nghiệm toàn bộ sự thật đó, nếu mình không làm.

- Dĩ nhiên rồi, và ngay tại hiện trường. Chỉ có điều mình không muốn đi một mình, John. Mình cần cậu làm nhân chứng.

- Không thích thú sao? - Tôi nhếch môi.

- Chưa.

- Chẳng lẽ phải có người chết đã?

- Thôi đi, đừng có nói vớ vẩn! Sao cậu lại có thể nói như thế được, cậu chơi với mình cũng đã lâu rồi mà.

- Dĩ nhiên rồi, mình chỉ muốn khiêu khích cậu thôi.

Tôi nghịch nghịch chiếc cốc trong tay, khoan chưa uống một giọt nào từ thứ chất lỏng hấp dẫn màu nâu đậm bên trong.

- Vậy là theo ý cậu, ta cần phải bám vào vụ này?

- Toàn lực và ngay lập tức.

- Bao giờ cậu muốn đi?

- Càng nhanh càng tốt. Ngày mai đã là thứ sáu rồi, ta có thể lên đường.

- Xe hơi hay là...

- Mình đã mua được vé máy bay. Tới đó ta có thể thuê xe. Ta sẽ đi từ Glasgow lên hướng Bắc. Không có gì khó cả.

- Cho phép mình hỏi, những sự kiện bí hiểm này đã xảy ra ở miền đất nào? Hay là chúng không tụ tập ở một địa phương?

- Vừa có vừa không. Người ta có thể nói tất cả những hiện tượng đó xuất hiện dọc một đoạn đường du lịch nổi tiếng. Cậu thử nhắm mắt lại và tưởng tượng ra bản đồ, cậu sẽ biết Inverness nằm ở đâu, cái thành phố làm điểm xuất phát cho tất cả những chương trình du lịch nổi tiếng.

- Có, tại cực Bắc của Loch Ness.

- Chính xác, John. Nếu từ đó đi dọc theo bờ Loch Ness về hướng Tây nam, cậu sẽ đến Loch Lochy. Tiếp tục đi theo bờ của nó, cậu sẽ đến Loch Linnhe, phần đuôi của nó chuyển thành vịnh hẹp nhìn ra biển Bắc. Trong toàn khu này, Fort William là thành phố lớn cuối cùng, dãy hồ Loch là cầu nối giữa nó và Inverness. Đây chính là con đường mà rất nhiều tua du lịch mùa hè đi qua.

- Giải thích hay lắm. Cám ơn cậu! Vậy là tất cả những sự kiện bí hiểm đó đã xảy ra dọc theo những tuyến du lịch và...

Bill Conolly ngắt lời tôi.

- Không, không phải như vậy. Cậu chỉ nên coi tuyến đó là con đường chính. Phía bên phải và bên trái những con hồ lớn có không ít miền đất hoang vu, chứa hàng hà sa số những cái hồ nhỏ hơn. Thật sâu bên dưới có một đường hầm rất rộng, một nếp đất gấp vẫn ngủ yên cho tới suốt khoảng thời gian gần đây, khi những sự kiện bất thường nọ xảy tới. Mình lo rằng những sự kiện này sẽ lan rộng ra, bao trùm toàn bộ tuyến du lịch và càng ngày càng xuất hiện với tần suất cao hơn.

- Chẳng hay chút nào cho đám người ngành du lịch.

- Chắc chắn là như thế.

- Và vì thế mà họ đã sử dụng mọi phương pháp, tận dụng mọi quyền thế và ảnh hưởng để che giấu sự việc này.

- Chính thế.

- Cậu đã đào bới kỹ chưa?

- Chắc chắn là rất kỹ. - Bill Conolly dang cả hai cánh tay ra, vẻ thất vọng - Nhưng dù có gọi điện đến cho bất kỳ đồng nghiệp nào, một số thậm chí thân quen, người ta cũng chỉ cười giễu và đẩy mình đi nơi khác. Chỉ có điều mình thấy rõ, nụ cười của họ không tự nhiên. Dù sao vẫn có một chút băn khoăn, gượng gạo trong đó, mình tin là mình không lầm. Ngay cả khi mình nói đến chuyện đốt lửa đỏ, không một ai đưa ra một câu trả lời nào. Người ta đơn giản lơ đi như chưa từng nghe thấy, nhìn mình như nhìn một kẻ chuyên khoa chuông múa trông để gây hoảng sợ, một kẻ tâm thần. Mình không ghi lại chi tiết những kinh nghiệm của mình, nhưng lúc đó mình đã rất tỉnh táo, chú ý nghe thật rõ, nhìn thật tinh, và cuối cùng mình đã thu thập tất cả những bài báo liên quan từ những tờ tạp chí đó. Giờ đến lượt cậu, John. Cậu muốn đi cùng hay là không nào?

Tôi không trả lời, nâng cốc rượu lên thật cao để nhìn gương mặt của Bill qua lớp thủy tinh, uống một ngụm, tôi đặt cốc xuống, tận hưởng mùi vị rượu Whisky, rồi khẽ nhún vai.

- Nếu cậu không đi, mình cũng sẽ đi một mình. - Bill Conolly quả quyết.

- Chẳng cần thiết đâu.

- Kìa, vậy là cậu muốn đi cùng? - Ánh mắt anh sáng lên.

- Đúng, nhưng chẳng phải vì cậu đã thuyết phục nổi mình, mà bởi mình đã nghĩ đến Sheila. Cô ấy chắc chắn sẽ rất cáu kỉnh nếu bọn mình để cậu đi một mình.

- Có lẽ.

- Chính thế.

- Vậy bao giờ ta lên đường? - Bill Conolly hỏi tôi. Bàn tay anh nóng nẩy trượt lên trượt xuống trên đùi.

- Vừa nãy cậu có nói đến chữ ngày mai đó thôi.

- Có chứ, mình vẫn giữ ý kiến đó!

Chàng phóng viên trông có vẻ rất hồ hởi, nhưng tôi vẫn giữ nguyên mối nghi ngờ của mình. Tôi không hiểu phải đánh giá những sự kiện này ra sao, bởi tôi không muốn tin ngay vào một thể lực bí hiểm, mặc dù những chuyện tình cờ kia hơi có vẻ bất thường và thiên nhiên ở đây hình như đã đột ngột nổi điên. Chắc chắn phải có một nguyên nhân, và khi tôi kéo dài những suy nghĩ của mình, tôi bất chợt nhớ đến đốm lửa đỏ.

Da tôi rợn lên...

Chương 2

Delphi vẫn còn đứng ở vị trí cũ. Ngay cả khi cô muốn, cô vẫn chưa thể chuyển động được ngay. Đốm lửa đó như đã thôi miên cô gái trẻ. Nó thật khác lạ, nó đã xuất hiện, cô không nhìn thấy nó đến từ đâu và nó được tạo lập như thế nào. Từ không khí, từ nước, hoặc thậm chí từ một miền vô định ngoài thế giới này? Cô gái tin hơn cả vào khả năng thứ ba, bởi cô biết chắc rằng những thể lực vô hình bí hiểm không hiếm khi can thiệp vào cuộc sống bình thường của con người.

Đốm lửa không thay đổi, mặc dù vậy vẫn có cái gì đó đã khác đi. Có thể lực tỏa sáng của nó đã tăng lên, những chiếc bóng màu đỏ đã thọc sâu hơn xuống dưới làn nước và phủ lên trên mặt hồ cô đơn như một tấm khăn choàng bí hiểm. Chúng tạo cho làn nước thắm màu một hơi thở đẫm máu, vẽ lên trên bề mặt thành từng dải đỏ rõ ràng.

Cô lấy hơi thật sâu mà vẫn không xua đuổi được nỗi sợ hãi trong tâm khảm. Đốm sáng không tắt công trực diện, nhưng cô vẫn không thể coi nó là một hiện vật bình thường. Sự xuất hiện của nó quá bí hiểm, và trong khoảng thời gian gần đây, Delphi cũng đã tìm cách đặt tên cho hiện tượng này.

Một con mắt quan sát cô và quan sát thiên nhiên - khái niệm đó đã bật lên trong đầu óc của Delphi. Sự so sánh chưa phải đả chính xác hoàn toàn, bởi mỗi khi đốm lửa xuất hiện là ngay sau đó lại xảy ra những hiện tượng thiên nhiên không ai giải thích nổi.

Chúng chưa trực tiếp tiến đến mảnh đất dưới chân cô, nhưng sự chạy trốn của những con chim đã quá đủ làm một lời cảnh báo.

Đốm sáng truyền thông điệp. Chỉ những ngôi sao trên trời mới biết thông điệp đó từ đâu tới và của ai. Nó là lời cảnh báo, nó có thể trở thành một sự trả thù thâm độc của trái đất đối với con người luôn tìm cách bóc lột nó mỗi lúc một nhiều hơn, những kẻ phá hoại.

Đốm lửa đột ngột chuyển động!

Nó nhảy nhót thật nhanh, nhanh đến bản thân Delphi cũng kinh hãi. Cô quan sát đường đi của đốm lửa. Đốm sáng đang vẽ một hình zích zắc trong không khí, lúc lên cao, lúc xuống thấp, rồi lại vọt lên, có lần uốn thật nhanh một đường tròn, rồi

sà thẳng xuống mặt hồ, nhưng không đâm xuống dưới mà trôi là là sát mặt nước, cứ như thể nó đang trên đường chạy trốn.

Cô gái trẻ không hiểu, và cũng không muốn nhìn nữa. Delphi định đưa mắt sang bên và nhận ra rằng cô không làm được việc đó nữa. Đốm sáng kia như một ông chủ đầy quyền uy và cô có cảm giác mình đã thành một nữ nô tì: Cô không đủ sức thoát ra khỏi lực hút của nó.

Quả cầu lửa vẫn tiếp tục nhảy múa.

Với những chuyển động đột ngột trong đường đi zích zắc, lúc lên, lúc xuống, lúc vẽ vòng tròn, quả cầu để lại đằng sau nó một cái đuôi màu đỏ.

Đột ngột, nó phóng lên cao, xoay vòng quanh một điểm vô hình nào đó, lướt qua mặt nước hồ rồi giữ thẳng hướng lao sang bờ đất nơi Delphi đang đứng.

Nó lao tới.

Tương đối gần, thậm chí người phụ nữ cô đơn nghe được tiếng quả cầu xé gió. Đột ngột, cô lại có khả năng chuyển động thân mình. Tự động, cô gái xoay mình về hướng đốm lửa đang bay đi.

Cô lại nhìn thấy nó.

Nó vẫn tiếp tục lao đi, lần này không cao như lúc trước mà là sát mặt đất, uốn theo từng nếp gấp của bề mặt địa hình. Nó lượn theo đường xoáy của lưng đồi, nó vòng quanh một dải rừng, rồi tiến đến gần một con đường nhỏ chạy song song với tuyến đường du lịch dẫn về hướng tây nam, cách chỗ Delphi đứng không đầy một dặm.

Tới một điểm khá xa, đốm lửa đột ngột dừng lại.

Delphi vẫn đứng, quan sát nó. Với khoảng cách quá xa, đốm sáng bây giờ đã nhỏ đi nhiều nhưng trông vẫn rất rõ. Delphi quen thuộc khu vực xung quanh, cô tìm cách định vị xem đốm lửa đang nghỉ chân ở chỗ nào.

Có phải bên con đường?

Có lẽ. Ít ra thì cách đường cũng không xa. Nếu đốm sáng là đại sứ của một hiện tượng không thể giải thích, thì có nghĩa là...

Dòng suy nghĩ của cô gái ngừng phát lại. Cô cảm nhận sự khác lạ dưới chân mình. Một cảm giác rung chuyển bất thường.

Khuôn mặt cô gái nhợt nhạt. Cô nhìn xuống dưới tay mình và thấy những ngón tay run rẩy. Trong khoảnh khắc đó, Delphi biết rằng sự thanh bình ở mảnh đất này vậy là đã chấm dứt. Những gì lẽ ra phải được hàn gắn lại, nay đã rời vỡ ra.

Cảm giác rung tiếp tục.

Bây giờ nó mạnh hơn. Đã nghe vang lên một tiếng gầm nhẹ nhẹ, như thể một con quái vật ở rất sâu dưới kia đang tìm đường xé đất chui lên. Tiếng gầm và cơn địa chấn thật không bình thường. Delphi không thể đứng lại ở vị trí của mình nữa, cô phải chuyển dịch. Cô gái nhìn xuống dưới đất, muốn nhận xem liệu mặt đất có chuyển động hay không.

Khoảnh đất dưới chân cô thì không, nhưng chắc chắn nó đang chuyển động cách cô một đoạn đường không xa, ở chính cái nơi mà đốm sáng đỏ đang rình mò.

Nó hiện lên rất rõ ràng trước hậu trường thẫm màu. Nó là một sản phẩm bí hiểm của những thế lực vô hình, nhưng nó có khả năng mang lại cái chết.

Một tiếng gầm trầm đục dứt cô gái ra khỏi dòng suy nghĩ. Đột ngột, mảnh đất dưới chân Delphi bắt đầu rung lên. Cô gái không quan tâm nhiều đến chuyện đó, bởi một tiếng nổ lớn hơn đang vang lên từ phía đốm sáng. Thế rồi, có cái gì đó vọt lên từ mặt đất, lao thẳng lên trời đêm.

Một tia nước rất dài, nhưng cũng đủ rộng để Delphi nhìn thấy nó từ nơi cô đứng, ở phía trên đỉnh, tia nước xòe ra như một đám mây, như đang muốn công ai đó bên trên. Delphi không nhìn thấy đốm lửa nữa, nhưng vị trí mà nó vừa trụ lại chắc phải là nơi địa ngục đang mở ra cánh cửa của mình để mảnh đất dưới chân cô run rẩy quằn quại, khiến cô có cảm giác đứng trên một con thuyền trôi trên biển khơi.

Cô gái chấp tay lại trong tư thế cầu nguyện...

Chương 3

Jill McCall đã cầm tay lái suốt ngày. Khi bóng tối phủ xuống thì anh bạn đồng nghiệp Don Morgan thay cô điều khiển xe. Cả hai người đều muốn đến mục tiêu sớm như có thể, nhưng họ đã không nhanh chân hơn được bóng tối trên con đường rất hẹp đầy khúc lượn vòng. Chiếc Ford chòng chành trên những ổ gà và cả hai luồng đèn pha đằng trước xe như tạo thành một tấm màn chói sáng, nhảy nhót trong không khí, thỉnh thoảng lại dội lên cao, khuấy đảo màn đêm.

Don Morgan và Jill McCall là hai phóng viên làm việc tự do.

Họ là một đôi rất ăn ý, họ bổ sung cho nhau một cách tuyệt vời, thỉnh thoảng họ lại sống chung với nhau một vài đêm, thế nhưng họ vẫn quyết định làm bạn đồng nghiệp chứ không thành vợ thành chồng.

Morgan là một chàng trai khỏe mạnh, người rất thích vắng tục, đặc biệt khi anh phải chiến đấu với những đoạn đường tồi tệ, ví dụ như bây giờ.

- Thề có cả trời lẫn đất, cả ma sống lẫn ma chết đã có thời anh rất yêu mảnh đất này bởi ông bà anh vốn là người Scotland. Nhưng bây giờ thì anh bắt đầu căm ghét nó rồi đấy.

Jill McCall thú vị mỉm cười.

- Chỉ vì đoạn đường tồi tệ sao?

- Cũng một phần.

- Còn những nguyên nhân khác?

- Anh cũng không biết nữa.

Jill McCall phẩy tay. Cô là một người phụ nữ tự tin, thạo việc. Cùng với anh bạn đồng nghiệp Morgan, cô đã tung ra rất nhiều bài báo nóng bỏng. Cô nữ phóng viên cũng chẳng mấy thẹn thùng bên lề khi chọn chủ. Đôi phóng viên đã viết cho các tạp chí đứng đắn lẫn không ít tờ lá cải và kể cả những tạp chí chuyên ngành hơi có phần bí hiểm, kỳ lạ. Vụ này cũng vậy.

Người ta giao cho họ nhiệm vụ tìm hiểu nguyên nhân dẫn đến những hiện tượng

bất thường và không lời giải thích hiện đang xảy ra ở Scotland. Tờ tạp chí “Bộ Mặt Thứ Hai” đã được một người phụ nữ bí hiểm cung cấp thông tin rằng thiên nhiên đang ra tay trả thù loài người, đang chỉ cho họ hiểu đâu là ranh giới.

Không một ai biết những vụ việc này chỉ xuất phát từ những hoạt động địa chất bình thường, hay có cả những thế lực khác đang đóng một vai trò nhất định. Người ta chỉ biết phỏng đoán. Nhiệm vụ của Jill McCall và Don Morgan bây giờ là soi ánh sáng vào khoảng tối đó.

Trong khi Don Morgan cầm tay lái, Jill McCall lôi máy ảnh ra kiểm tra lại. Cô xem xét lại tất cả các chức năng, đôi bàn tay cô làm việc rất khéo léo. Jill là một nhiếp ảnh gia xuất sắc, luôn có con mắt tinh nhạy cho những yếu tố quan trọng nhất.

Bí quyết làm nên thành công là biết bấm máy vào thời điểm thích hợp, ở những vị thế thích hợp và với đối tượng thích hợp.

Cô gái mảnh dẻ Jill McCall trang phục như một người đàn ông. Quần Jean, áo khoác Jean, bên dưới đó là một áo len in hàng chữ “Keep in Moving” (luôn luôn hoạt động). Một khẩu hiệu rất thích hợp với tính cách người mặc, bởi cô nữ phóng viên Jill là người luôn luôn muốn hoạt động, không bao giờ dừng lại, không bao giờ hài lòng. Mái tóc ngắn màu nâu được cô che dưới làn mũ len. Khuôn mặt cô thon mảnh, mắt màu xám, tuy vậy cô gái thật sự không thuộc hàng hoa hậu.

Thật khác với anh bạn đồng nghiệp ngồi bên. To cao, một cái cổ bò mọng, đầu to với mái tóc phẳng. Khuôn mặt trông đầy đặn, trên môi là một vết ria rậm. Don Morgan luôn muốn có ngoại hình giống như nam diễn viên Tom Selleck. Nhưng đó là điều không tưởng, bởi càng già bao nhiêu thì thân hình anh càng phát triển về bề ngang bấy nhiêu.

Bởi Jill McCall đã nhận trách nhiệm xem bản đồ và đóng vai người chỉ đường, Don Morgan nói với cô.

- Nhìn lại xem ta còn phải đi bao lâu nữa.
- Chờ chút. - Cô gái đặt máy ảnh về phía lưng ghế, mở bản đồ ra. Con đường đi đã được họ đánh dấu màu đỏ, Jill McCall giờ ngón tay vuốt dọc màu đỏ đó - Theo em thì chúng ta đang ở ngang với Loch Lochy.
- Nghe có vẻ tốt đấy, nhưng anh chưa hiểu gì cả.
- Anh cũng đã để em nói hết câu đâu.

- Thôi được, anh im đây. - Morgan rút từ túi áo ngực ra một miếng thuốc lá, châm lửa rồi phả liên tiếp vài vòng khói vào làn kính trước mặt.

- Loch Mhor đã ở sau lưng ta. - Jill McCall lẩm bẩm - Nếu tiếp tục đi theo con đường này, ta sẽ vào khu vực của những cái hồ không tên. Ít nhất thì trên bản đồ này cũng không ghi tên nào. Đó là trung tâm của tất cả các sự kiện vừa xảy ra, nhưng em không thể cho anh biết tên của một địa phương nào cụ thể.

- Em có thể xác định được khoảng cách không?

- Khoảng chừng mười cho tới hai mươi dặm.

- Thế thì ta sẽ tới kịp.

Jill McCall cúi người sang bên, nhìn qua cửa sổ ra ngoài. Cô muốn quan sát bầu trời.

Cô mỉm cười, ra vẻ hài lòng. Toàn bộ nền trời không một gợn mây, chỉ có những ngôi sao đang nhấp nháy như muôn vàn hạt kim cương. Mảnh trăng lưỡi liềm đứng giữa chúng như một người lính canh chừng tất cả.

Don Morgan cảm nhận được ánh mắt của Jill McCall.

- Thế nào, ngoài ấy thế nào?

- Tốt.

- Thế thì hay. Lúc này anh chẳng thích sương mù và mưa chút nào.

- Trời chắc còn trong như thế này cho tới sáng mai. Mà tới đó thì chúng ta cũng sẽ xong việc.

- Xong việc gì?

- Em không biết. Anh mới là người điều tra chính, là con chó đánh hơi tài tình, người ta nói như vậy mà.

Morgan lắc đầu.

- Nhưng anh chưa làm một việc như thế này bao giờ. Anh chỉ ngạc nhiên, không hiểu tại sao bọn ở tờ tạp chí đó lại sẵn sàng chi ra nhiều tiền đến như vậy.

- Họ muốn có một chứng cứ chắc chắn.
- Thế tại sao họ không cử người của họ đi? Em đã nghĩ đến chuyện này chưa?
- Rồi.
- Ai cha...
- Rất đơn giản, Don. Họ biết chúng ta là hai phóng viên tốt.

Morgan im lặng. Rồi anh ta cười.

- Sao thế?
- Không, Jill, không có gì đâu. Anh chỉ đang tự hỏi, liệu em có nghĩ thực như câu trả lời ban nãy không.
- Em nghĩ thật như vậy đấy.

- Thế thì anh hài lòng. - Don Morgan lại tập trung tư tưởng vào chuyện lái xe, bởi đột ngột đã có những bóng tối u ám lướt ngang xe của họ - Chúng xuất phát từ sự thay đổi địa hình phía trái. Một vách núi đá đồ sộ mọc lên sừng sững sát con đường, vô vàn những bụi cây nhỏ mọc bên trên, bám rất chắc vào từng nếp đá.

Cả Jill McCall cũng nhìn qua cửa sổ về phía phải, nơi triền đất đang dốc xuống thoải thoải. Con đường lượn cùng một triền dốc rất dài. Trong bóng đêm bây giờ, Jill chỉ nhìn thấy một màu tối đen. Nhưng chắc trong ánh sáng ban ngày, nó sẽ óng ánh màu thảm cỏ non xanh kéo dài tới tận bờ hồ. Làn nước dưới kia thăm màu, gây ấn tượng sâu và lạnh, thật thích hợp với phong cảnh nơi đây. Từng dãy đồi núi đua nhau nhô lên trời cao, trên đỉnh thỉnh thoảng lại có những cánh rừng nhỏ xòe ra như một làn mũ viền đăng-ten.

Jill McCall nhìn xuống bản đồ. Cô ấn đầu bút chì lên môi, gật đầu, so sánh một lần nữa với đoạn đường mà họ đang đi qua rồi cất tiếng :

- Chẳng bao lâu nữa là ta có thể dừng xe đây Don.
- Tại sao?
- Ta sẽ đến một khu vực đã xảy ra động đất.

- Chỉ có điều liệu ta có đi tiếp được không?

- Tại sao lại không?

- Nếu mặt đất nở toác ra thì ta phải cẩn thận. Anh hoàn toàn không muốn bị kẹt chân trong một kẽ nứt nào đó, kẹt chân mãi mãi rồi bị nuốt chửng, dù đó có là một cái chết đặc biệt đi chăng nữa thì anh...

- Dừng xe!

Anh đạp chân lên phanh khi nghe thấy tiếng kêu chói gắt của Jill. Cô gái đã nhận ra một bóng tối rất dài đang nhào tới xe từ phía phải, nhưng nó không phải là một hóng tối, mà trông chỉ giống như vậy ở khoảng cách xa.

Thật ra, đó là những con thú đang hoảng hốt lao băng băng trong một cuộc chạy trốn hoang dại và hàng ngũ của chúng mỗi lúc một rộng hơn, đông hơn. Bây giờ đã rõ là chúng sẽ không tha cả chiếc xe của họ.

Xe dừng lại và người lái hoảng sợ tắt máy. Cả anh cũng như chờ người ra vì kinh ngạc, đưa tay quệt mồ hôi trán, thì thào :

- Anh không hiểu, Jill. Cái này... cái này... nó là thú vật. Thỏ, chồn, cáo và hoẵng. Thậm chí cả hươu. - Anh thở phào ra thành từng tiếng - Khốn nạn, anh không tin được!

- Nhưng nó là sự thật. - Jill McCall lẩm bẩm - Ta đâu có thể nhắm mắt lại.

- Đúng, nhưng em có thể cho anh biết lý do không?

Cô gái nhún vai.

- Em không rõ. Em thật sự không thể nói cho anh biết, nhưng em đã có lần đọc rằng chính bọn thú sẽ cảm nhận được những sự kiện đặc biệt sớm hơn con người chúng ta rất nhiều.

- Em muốn nói đến một mối nguy hiểm?

- Vâng, chính thế.

- Anh không biết, Jill. Anh chưa nhìn thấy mối nguy hiểm nào, chỉ có những con thú đang mỗi lúc một chạy lại gần hơn.

Đúng là Don Morgan có lý. Chúng đang lại gần, và hàng ngũ của chúng đang thay đổi. Có những con thú tách ra, tạo lỗ hổng, cho những con thú khác chen vào. Đặc biệt là những loài thú lớn, những con hoẵng và những con hươu, đang nhảy những bước nhảy nhanh và phóng qua đầu những con vật nhỏ.

Jill McCall xoay đầu lại, nhìn bạn đồng nghiệp. Khuôn mặt anh hơi nhợt nhạt, thấy rõ là anh cũng không làm chủ được tình huống đã thay đổi này. Cho tới nay, Don Morgan luôn cho rằng con người sớm hay muộn cũng sẽ tìm được cách bắt thiên nhiên phải khuất phục mọi ý chí của họ, chỉ trừ một số trường hợp đặc biệt. Những gì mà anh đang chứng kiến ở đây thật không thích hợp với nhân sinh quan của chàng phóng viên.

Ở đây đang có những sự việc nằm ngoài trật tự thông thường. Những con thú trốn tránh sẽ đạp lên tất cả mà chạy, tất cả những gì ngăn đường chúng, kể cả những chiếc xe.

Jill McCall ngồi chờ ra bên cạnh Don Morgan. Cả hai con người chẳng thể làm được điều gì. Chạy trốn sẽ chẳng có ý nghĩa chi, bởi ngồi trong xe này họ còn được bảo vệ tốt hơn. Hai người nhìn một con sóng khổng lồ của những thân hình sống động đang tràn tới mỗi lúc một gần hơn và sẽ không để cho bất cứ vật gì ngăn cản nó.

Đột ngột, cô gái cử động. Cô nghĩ đến công việc của mình, cô nghĩ đến hợp đồng và cô nghĩ cô sẽ có những bức ảnh hết sức giật gân về cuộc trốn chạy của bầy thú. Cô kéo máy chụp ảnh lại gần và chỉnh ống nhòm về hướng làn sóng đang trào tới.

Cô bấm máy.

Ánh đèn flash chốc chốc lại lóe sáng soi rọi không gian bên trong xe, Jill McCall ghi lại trên phim tất cả những gì cô có thể ghi được. Thật điên khùng, làn sóng đang trào tới, mỗi lúc một trải rộng ra. Nó tràn dọc triền đồi, nó đã lên tới mép con đường, thế rồi nó đến nơi.

Khi những con thú đầu tiên đạp người vào chiếc xe và cả hai con người ngồi bên trong nghe thấy những tiếng động trầm đục vang lên, cô nữ phóng viên buông máy ảnh xuống. Cô không thể bấm máy trong hoàn cảnh này. Nó là một đại dương khổng lồ của những cơ thể sống đang bị thiêu đốt bởi ngọn lửa kinh hoàng và đa số những con thú thậm chí không hề có ý định né tránh vật cản đường.

Chúng đạp vào xe, chúng lao vọt qua nóc xe, chui xuống dưới gầm mà đi. Có

những con thỏ nhảy vọt qua đầu chiếc Ford bằng những bước nhảy dài trái tự nhiên. Cáo và chồn chui qua gầm xe. Một con hoẵng không kịp tính đúng bước nhảy, đột ngột gục về phía trước, đập vào cửa xe rồi văng trở lại, cuối cùng bị những con thú khác đạp lên.

Jill McCall và Don Morgan ngồi chờ đợi. Họ có cảm giác như họ đang là một hòn đảo, và xung quanh họ là một cơn bão cuồng nộ. Họ cũng không nói nên lời, làn da trên gương mặt đã nhợt nhạt như ánh đèn flash của máy chụp ảnh.

Những gì họ đang chứng kiến không phải là một hiện tượng tự nhiên, mà là động tác tự vệ của thiên nhiên, một thiên nhiên đang gom góp tất cả những sức lực của nó để cho con người biết tay.

Chiếc Ford chòng chành. Nó vẫn liên tiếp phải chịu những cú thúc nặng nhẹ khác nhau. Móng vuốt cào lên trên mặt tôn và khuôn kính cửa sổ, có những con thú chạm vào đó rồi chạy trượt đi, gắng sức ngẩng lên cao, tiếp tục cuộc trốn chạy. Jill McCall và cả Don Morgan đều không biết chúng đang trốn chạy trước ai và trước cái gì.

Cả hai người đều không nhìn thấy một sự kiện, một hiện vật nào có thể là nguyên nhân gây nên cơn hoảng loạn đó. Họ chỉ thấy rành rành trước mắt mình vô vàn con thú đang hoảng loạn tuôn chạy trên đường, dọc triền đồi cao.

Hai phóng viên không biết họ đã cùng chiếc xe cản đường trốn chạy của bọn thú bao lâu rồi. Cuối cùng, họ thở ra khi nhìn thấy làn sóng những con thú dần dần thu hẹp lại, thoáng đãng hơn, chỉ còn một vài con tới muộn, vẫn còn đủ thời gian để vòng quanh chướng ngại vật.

Chiếc Ford vẫn đứng vững, nó đã chống chọi được với cơn bão tràn tới. Nó không bị vỡ một mảnh kính nào, và một vài chỗ lõm lõm trên vỏ xe thật là điều không đáng kể.

Jill McCall là người đầu tiên cử động trở lại. Cô bật tiếng cười, không phải một tiếng cười bình thường, mà đúng hơn như một tiếng khúc khích. Cô ngửa đầu ra sau gáy, miệng hé mở, tiếng cười khúc khích không dừng lại, nghe như thể bây giờ cô đang bị nấc cụt. Thế rồi âm thanh thay đổi. Từ tiếng khúc khích trở thành một tiếng cười cứng, dài, mang đầy âm thép, được sinh ra thật sâu trong cổ họng.

Cô lại cúi đầu về phía trước, đưa cả hai tay ép thật chặt lên má, lắc đầu và cười.

Don Morgan im lặng. Khuôn mặt anh trống rỗng, đôi mắt cũng vậy. Anh nhìn trân

trối về phía trước mà không hề thấy gì, trông anh như một người vừa bị đẩy sang một thế giới xa lạ. Don Morgan bây giờ chỉ còn là một chiếc mặt nạ, không còn là người bằng xương bằng thịt nữa, đúng hơn là một con người đã rút lui ẩn sâu vào nội tại của mình.

Khi Jill McCall ngưng cười, Don Morgan thậm chí không nhận ra điều đó và vẫn tiếp tục trạng thái cứng đờ của anh.

Jill McCall lấy hơi thật sâu. Cô cảm nhận rõ lớp mồ hôi đang dính bết giữa làn mũ len và làn da mình, và cô cũng nhìn thấy mồ hôi óng ánh trên cổ tay. Cô gái run rẩy, cô thấy ớn lạnh, làn môi chuyển động không theo ý cô, Jill rên lên thật lớn.

Don Morgan nghe thấy âm thanh đó. Nó kéo anh ra khỏi trạng thái đờ đẫn, và thật chậm, thật chậm, anh xoay đầu mình sang trái.

Jill McCall đã nhận thấy điều đó qua khóe mắt, cô cũng quay lại nhìn bạn mình.

- Nói gì đi Jill!

- Em không nói được.

- Một cơn mơ phải không?

- Không.

- Không một ai tin chúng ta đâu.

- Em phản đối, Don! - Cô thì thào và giơ tay cọ cọ má mình - Người ta sẽ phải tin chúng ta.

- Tại sao?

- Bởi em đã chụp được những tấm ảnh kia. Nếu đưa chúng ra, chúng ta sẽ có bằng chứng.

- Bằng chứng cho chuyện gì?

- Rằng ở đây đã có một việc xảy ra.

- Họ sẽ chỉ cười giễu ta mà thôi. - Don Morgan đáp rồi lại nhìn trân trân ra làn kính đang trước - Đúng thế, họ chỉ cười giễu, họ không coi trọng chúng ta nữa. Chuyện đó thì đã có gì nào? Những con thú hoảng sợ! Thì đã sao...?

- Anh nói tiếp đi!

- Thì anh đang nói đây. Những tấm ảnh sẽ được in, người ta sẽ tìm lời giải thích. Người ta sẽ rút hết sức mạnh khoa học trong những bằng chứng của chúng ta. Mà anh nói thật cho em biết, nếu có thể anh cũng chẳng buồn đâu.

- Tại sao lại không?

Don Morgan nhìn trần trối xuống hai bàn tay mình.

- Bởi cả bản thân anh cũng không thể đưa ra một lời giải thích nào. Chính anh đã chứng kiến tất cả những chuyện đó, nhưng cũng chính những sự kiện đó đã ào trôi qua anh như một cơn gió thoảng, như một cơn mưa độc ác. Hay em còn nhìn thấy điều gì khác?

- Không.

- Thế thì tốt, anh mừng cho em. - Giọng nói của chàng phóng viên thẩm dẫm về mĩa mai cay đắng - Anh rất mừng về điều đó, và anh muốn quên tất cả những chuyện này đi càng nhanh càng tốt, không từ cả những bằng chứng mà em vừa nói đến.

Jill McCall hiểu ra rất nhanh.

- Anh muốn nói đến những tấm ảnh?

- Chính xác.

- Không, không được. - Jill McCall lắc đầu - Anh không thể đòi hỏi điều đó, Don Morgan. Em đã cố gắng giữ vững thần kinh, em đã cố gắng rất nhiều. Bây giờ em có bằng chứng về một hiện tượng huyền bí trong máy ảnh của em. Anh phải hiểu điều đó có ý nghĩa như thế nào chứ. Những tấm ảnh này, cùng với bài báo của hai chúng ta, sẽ làm nên chuyện. Em tin chắc rằng các tờ báo sẽ thi nhau vồ lấy nó. Đây là thứ mà các bạn đồng nghiệp của chúng ta chỉ dám nằm mơ tới. - Cô vừa nói vừa thúc vào mạn sườn anh một vài lần, để mong chờ Don Morgan phản ứng, nhưng anh vẫn ngồi yên.

- Kìa, nói gì đi chứ!

Người đàn ông lại rút ra một điếu thuốc lá, kéo cửa kính trôi xuống dưới một nửa và lắc đầu.

- Jill, những gì anh vừa chứng kiến ở đây thật quá sức chịu đựng. Nó là một hiện tượng huyền bí, và anh nghĩ là chúng ta nên đơn giản chấp nhận.

- Thì mình cũng chấp nhận đó thôi.

- Chúng ta không nên mổ xẻ nó ra. Người ta đã thuê chúng ta tìm ra những gì đang xảy ra ở khu đất này. Đó là những hiện tượng bí hiểm, người ta chứng kiến những cơn động đất nho nhỏ, mặt đất nứt toác ra tạo thành những cái hồ mới, nham thạch phun thành từng luồng nóng bỏng lên trên cao. Tất cả những điều đó không phải là quy luật thiên nhiên bình thường ở chốn này. Anh có cảm giác đang bị một kẻ giấu mặt nào đó rình mò theo dõi, một thế lực khác, độc địa, đã ra tay ở đây. Nó muốn hất mọi sự việc ra khỏi thế cân bằng và chính chúng ta đã rơi vào kẻ hở.

- Thế thì hay chứ sao.

- Không, không hay đối với anh. Anh vốn ham mê điều tra cho thật cặn kẽ, em cũng biết như vậy. Anh không phải người ưa sợ hãi, nhưng anh không muốn một lần nữa phải chứng kiến hiện tượng như thế này.

Jill McCall cân nhắc. Cô nhìn trôn trời vào đầu thuốc lá đang cháy lên giữa hai đầu ngón tay của Don Morgan. Cuối cùng, cô lắc đầu và hỏi :

- Thôi được, anh muốn làm gì?

- Muốn đi.

- Đang nào thì chúng ta cũng định làm vậy.

Don Morgan búng tro vào gạt tàn.

- Em chưa nghe cho kỹ. Anh muốn nó là đi ra khỏi nơi đây. Anh không muốn tiếp tục ở đây nữa, anh cũng không muốn quan tâm đến những chi tiết hiện tượng khác và tìm hiểu nguyên nhân của chúng. Anh chỉ muốn biến ra khỏi nơi này, và nếu chúng ta đủ sức thì chúng ta sẽ đi không nghỉ cho tới tận Fort William.

- Hay thật, hay thật đấy! - Jill McCall vừa kêu lên vừa cười - Anh đúng là một người hùng! Ta phải nói gì với đám ông chủ đây?

- Ta cứ nói thật rằng ta không thành công. Rằng ở đây chẳng có gì bất bình

thường cả, bởi khi nhận nhiệm vụ này chúng ta có cam đoan rằng nhất nhất phải thành công đâu.

- Đúng là chuyện vớ vẩn.

- Tại sao?

Jill McCall chỉ tay vào làn kính đang trước. Bàn tay cô giật tới giật lui.

- Không lẽ chỉ vì một vài con thú hoảng hốt mà anh muốn quẳng cả công việc này đi? Ta đâu đã bị sao. Cái xe bị lỗi lồm một vài chỗ nhỏ, chỉ có thể thôi. Ít ra thì ta cũng phải quan sát mọi việc cho kỹ hơn chút đã.

Don Morgan dụi thuốc lá.

- Ta cũng sẽ làm điều đó, nhưng trên đường đi về Fort William. Anh không muốn qua đêm trong một túp lều đơn độc ở khí vực này.

- Thế nhưng trong kế hoạch ta đã định như vậy.

Don Morgan nhìn Jill McCall.

- Anh sẽ hoàn toàn không phản đối nếu em muốn ở lại đây và...

- Khốn kiếp, thôi đi! Anh đừng có nói vớ vẩn! Làm sao mà em có thể ở lại đây, không có xe, làm sao em đi thoát được?

- Thì đi nhờ xe.

Jill McCall mím chặt đôi môi. Cô nắ chặt tay thành hai nắm đấm, bởi cô rất bức bối khi thấy mình ở thế yếu hơn.

- Thôi được! - Cô nói sau một thoáng suy nghĩ - Em đồng ý.

- Đồng ý với anh?

- Còn với ai nữa?

- Thế thì ta lên đường chứ?

Cô gái gật đầu.

Một tiếng thở nhẹ nhõm thoát lên từ bờ môi người đàn ông. Giờ anh đã cảm thấy dễ chịu hơn. Mặc dù anh không thuyết phục nổi Jill, Don Morgan biết rõ như vậy, nhưng chắc chắn cô gái cũng sẽ không chống đối lại kế hoạch của anh. Trong hoàn cảnh hiện thời, họ thật sự phải trông cậy, bầu vùi vào nhau.

Họ cho xe lăn bánh thật chậm, vì muốn thẩm định liệu cú va chạm với rất nhiều con thú ban này có khiến chiếc xe thay đổi gì không.

Mọi thứ vẫn còn tốt. Chiếc Ford tiếp tục tiến về phía trước, không hề có một triệu chứng cho biết đã có chiếc lốp nào bị hỏng, như Don Morgan thầm lo sợ. Cẩn thận, người đàn ông dừng xe sau một vài trăm mét, trèo ra ngoài.

- Anh xem lại chút thôi.

Jill McCall lặng lẽ gật đầu. Cô gái cũng nhận thấy chìa khóa không còn cắm trong ổ nữa. Đó là một dạng vi phạm hợp đồng tin tưởng giữa hai người, rõ ràng là Don Morgan đang sợ cô sẽ lái xe lao vọt đi.

Trước đây một vài phút, cô còn bức bối với anh bạn đồng nghiệp của mình. Nhưng bây giờ thì cô đang nghi ngờ, không hiểu mình hành động có đúng hay không. Cũng có lẽ yếu tố quan trọng hơn cả đối với cả hai người bây giờ là biến ra khỏi mảnh đất này, một mảnh đất không còn bình thường nữa.

Cô gái càng cảm thấy điều đó rõ ràng hơn nữa khi cô nhìn qua khuôn cửa sổ để mở, lắng nghe và cảm nhận thấy nét đe dọa trong vẻ yên tĩnh bên ngoài. Nó đã len vào giữa bầu trời và trái đất, tràn ra như một tấm khăn thấm màu khổng lồ và đột ngột gây ấn tượng nhợt nhạt, mất sức sống, sau sự trốn chạy của từng ấy thú vật.

Cô cô nữ phóng viên không nghĩ ra một lối so sánh nào khác, mặc dù suy cho cùng, có sự yên tĩnh nào ồn ã đâu. Nhưng rất hiếm khi cô chứng kiến một sự yên tĩnh tới tuyệt đối như hiện thời, mà lại trong một miền đất cô đơn và tự do đến mức này.

Hồ nước vẫn nằm phía bên tay phải họ. Không một làn gió vuốt trên mặt nước. Cả khoảng trời đứng bên trên hồ cũng im lặng như được vẽ nên. Những con thú đã khuất bóng từ lâu đằng sau chuỗi vách đá. Mọi việc trông lại hết sức bình thường. Cả hai con người hầu như cũng đã làm quen được với những bóng tối phủ xuống, nhưng vẫn còn một điều khiến cô nữ phóng viên cảm thấy bất an. Lần này chẳng phải riêng là sự tĩnh lặng tuyệt đối, mà còn cái gì đằng sau nó. Một cái gì đang nằm chờ, rình mò, không thể được hiểu hoặc tưởng tượng bằng đầu óc

của con người. Ít nhất thì cô cũng có cảm giác như vậy. Cái thế lực vô hình mà hiện hữu đó thật xa lạ, thật nguy hiểm...

Don Morgan mở cửa xe, cắt ngang dòng suy nghĩ của bạn đồng nghiệp. Anh ta lên xe, thả người xuống chiếc ghế đằng sau tay lái. Khi Don Morgan sập cửa lại, anh ta quay đầu, bày cho Jill McCall thấy một khuôn mặt đang cười.

- Rõ rồi, ta không cần phải lo lắng gì cả, có thể tiếp tục đi.

- Bọn thú vật để lại bao nhiêu vết lồi lõm?

Don Morgan xoay chìa khóa.

- Một số, anh không đếm kỹ.

Anh cho xe lăn bánh, họ để cửa sổ mở. Không khí trong xe đã ấm lên, cả hai đều đang đổ mồ hôi.

- Thật ra mà nói, bây giờ mà được uống một ngụm rượu thì tốt quá. - Don Morgan.

- Tốt, để em...

Jill McCall đã muốn giơ tay với ra hàng ghế sau, nơi cô có để một chiếc hộp làm lạnh đựng thức uống. Nhưng đúng vào lúc cô nữ phóng viên quay người thì có hai sự kiện đột ngột xảy ra.

Don Morgan phanh thật gấp.

Jill McCall mất thăng bằng, cô không nghĩ tới món uống nữa, xoay người trở lại, nhìn qua khuôn cửa kính, và thoáng thấy anh bạn đồng nghiệp ngồi đờ ra như hóa đá.

Anh đang trân trân nhìn qua làn kính đằng trước.

Nguyên nhân là đốm sáng màu đỏ!

Chương 4

Một quả cầu màu đỏ, đứng giữa lưng chừng không khí, ngay trên con đường họ đi. Một vòng tròn tỏa sáng với những mảnh nhỏ nháy nhót bên rìa và sự tích tụ vật chất ở trung tâm. Một vòng tròn xuất hiện bất chợt khiến cả hai người cùng nhận ra nó rất muộn.

Don Morgan nói :

- Anh đã nhìn thấy nó lướt qua bờ hồ. Tin anh đi, nó đột ngột hiện ra ở đây...

- Được rồi mà.

Đôi môi của Jill McCall cũng đã khô khốc như cổ họng của cô, nó nhắc cô nhớ lại những bài báo tạo nền tảng cho chuyến đi này của hai người. Những bài báo cũng có nói tới một đốm sáng màu đỏ, đã được nhiều người nhìn thấy.

- Trời ạ! - Don Morgan nói khẽ - Chính nó đó. Đó là cái đốm sáng khốn kiếp. Suýt nữa thì anh đã quên.

Jill McCall chỉ gật đầu.

Đốm sáng đứng bất động. Nó đơn giản trôi lên, đơn giản cắm tín hiệu của nó vào khung cảnh xung quanh. Nó đứng yên lặng, thách thức như muốn nói giờ đây nó trở thành ông chủ, từ bây giờ trở đi nó sẽ ra lệnh cho mọi luật lệ của cả mặt đất lẫn tạo vật xung quanh.

- Nó tới từ đâu nhỉ? - Jill McCall thì thào.

- Anh không biết...

- Từ ngoài vũ trụ chắc?

Người bạn đồng nghiệp của cô nhếch mép.

- Chắc là em không tin đâu. - Anh ta thì thào - Nhưng bây giờ anh thậm chí chẳng dám gạt bỏ cả khả năng đó. Thật khó giải thích, anh không thể tiếp tục suy nghĩ được, không thể tiếp tục theo kiểu logic bình thường.

- Đúng đấy, Don. Em chỉ tự hỏi, cái đốm ánh sáng khốn nạn này định làm gì. Em

không muốn hỏi chung, mà muốn hỏi nó có ý định gì với chúng ta. Chuyện này có liên quan đến cả hai chúng mình, em thấy rõ như vậy. Hay anh không có cảm giác là anh đang bị nó hút?

- Có, anh có cảm giác...

- Thế thì nó hiện ra là vì chúng ta.

- Chẳng lẽ hai đứa mình quan trọng đến vậy?

- Trong trường hợp này thì có lẽ là như vậy, Don ạ. Chúng ta đang chuyển động trong lãnh địa của nó.

Không lẽ trái đất không thuộc về con người chúng ta hay sao...?

- Thật ra thì có, nhưng mà... Kìa, cái gì thế?

- Cái gì vậy?

Tiếng sấm... Cả hai im lặng, lắng tai nghe. Từ phía xa xa quả đang nổi tiếng ầm ì bất bình thường, có thể so sánh với những âm thanh trước một trận bão mùa hè, chỉ có điều đây là những âm thanh vang lên từ dưới lòng đất.

Hai người không thể nhìn xuống dưới lâu, bởi họ bị phân tâm ngay sau đó vì đốm sáng không còn ở yên vị trí của nó nữa mà bắt đầu nhảy múa.

Đó là những chuyển động đột ngột, lúc giật lên trên, giật xuống dưới, rồi lại nhào sang phải, nhảy sang trái. Một cuộc khiêu vũ kỳ lạ, không tuân thủ theo một nguyên tắc luật lệ nào, mà chỉ đơn giản là giãy giụa, giật giật, như thể quả cầu màu đỏ đó đang muốn vẽ vào không khí những dấu hiệu bí ẩn để gọi hồn những thế lực thiên nhiên.

Đột ngột, cả chiếc xe cũng bắt đầu run rẩy. Điều đó xảy ra tại thời điểm tiếng sấm từ dưới lòng đất thành linh trở nên to hơn, vỡ òa ra, tạo thành những làn sóng âm thanh đẩy tới, một thế lực mà chiếc xe không đủ sức chống chọi.

Chiếc xe bị rung lắc, rồi rung lắc nữa, cả hai con người ngồi bên trong cũng chẳng được tha. Họ cảm nhận thế lực bí hiểm đó một cách mạnh mẽ. Chiếc xe chòng chành, đột ngột bị nâng lên cao, rồi lại đập xuống, rập rình trên bốn bánh. Bốn bàn tay cùng túm chặt lấy những nắm đấm bên cửa, nhưng điều đó chưa đủ để đè nén nỗi hoảng sợ đang trỗi dậy trong lòng Jill McCall và Don Morgan. Thế lực này

trầm trọng hơn cơn hoảng sợ của những con thú ban nãy, bởi những sự kiện mới mẻ này chỉ tấn công một mình họ, tấn công trực tiếp.

Mảnh đất dưới chân họ chuyển động!

Đầu tiên, Jill McCall tưởng mình cảm nhận nhầm, thế rồi cô nhìn thấy làn đường nhựa đang trước mặt mình đang nổi sóng, như thể nó được làm bằng nước chứ không phải bằng đá. Nó dềnh lên, tụt xuống, tiếp tục lan ra xa. Những đầu sóng và những chỗ trũng nối tiếp nhau, và đột ngột, chiếc xe bay vọt lên cao, khiến đầu hai người đập mạnh vào nóc xe.

Thế rồi họ lại rơi xuống, và hoảng hốt nhận ra rằng việc nổi sóng chưa phải là đỉnh cao. Bởi con đường trước mặt họ đơn giản đang xé dọc ra theo chiều dài, như có một bàn tay to lớn đang mở một dây kéo khổng lồ.

Cách họ một quãng xa ở phía trước đã xuất hiện một vệt hở, làn đường chỗ đó đang xé toạc ra theo hai hướng, và không một ai có thể đoán trước, bao giờ thì sự kiện kỳ quái này mới dừng lại.

Nỗi nguy hiểm hiện hình chết chóc.

Phía bên tay phải họ, những thế lực thiên nhiên vẫn nằm ngủ yên bao năm nay dưới lòng đất nay trỗi dậy trong hỗn độn. Những chuyển động bắt đầu từ bên dưới lớp đất, nổi lên những trời sục đầu tiên. Toàn bộ triền đồi chuyển động, xuất hiện những kẽ nứt, lực ấn từ dưới lên trên như đang muốn lật ngược tất cả những lớp vỏ đất bên trên.

Dãy núi đá bên trái con đường chắc chắn cũng đã chịu ảnh hưởng của lực ấn mạnh mẽ đó, chỉ có điều nó đủ lớn và đủ mạnh để chống chọi.

Con đường tiếp tục bị xé ra, khoảng hở ở giữa đã trở thành một vết hào sâu hoắm, phun lên những đám mây dày đặc. Đốm ánh sáng vẫn còn nhảy nhót. Có vẻ như nó đang mừng vui. Nó nhảy trong không khí như một trái bóng bị một em bé ném lên trời. Tất cả đã đổi khác, thế giới lộn đầu xuống đất đốm sáng tiếp tục nhảy nhót - và hạ cánh xuống dưới mũi chiếc Ford.

Vừa chạm vào làn kim loại, đốm sáng ngay tức thì nổ tung. Vô vàn những phần lửa nhỏ sáng chói tóe ra bốn hướng. Chúng bay tung trong không khí, để rồi tụ hợp lại ở một vị trí khác, tạo lại thành quả cầu màu đỏ như trước đó. Thật không thể hiểu nổi. Jill McCall và bạn đồng nghiệp của cô đang chứng kiến một trận pháo hoa câm lặng vì quả cầu kia lại đột ngột một lần nữa nhảy nhót trên nóc chiếc

Ford, rồi lại nổ tung thành muôn mảnh. Một trận mưa lửa màu đỏ phủ xuống chiếc xe.

Jill McCall không còn đầu óc nào để chú ý đến điều đó. Ngược lại với Don Morgan. Anh xoay đầu, theo dõi đốm sáng, trong khi cô nữ phóng viên không rời mắt khỏi con đường trước mặt.

Không biết bao nhiêu lần, cô tự nhắc với mình rằng đây không phải là một bộ phim. Những gì đang mỗi lúc mỗi đến gần co hơn đơn giản là một sự thật khủng khiếp, nhưng là sự thật.

Mặt đất đang xé toạc ra.

Qua kẽ hở, lòng đất sôi sục bên dưới đang phun khói mù mịt lên trên. Nhưng qua vào một cành cây, rồi cô dùng nó làm xà ngang, kéo người lên.

Lấy hơi, kéo, co hai chân về rồi duỗi thật nhanh về phía trước, bàn chân cô bám được vào một móm đá mọc nhô về phía trước. Jill McCall ngay lập tức coi nó là hòn đảo cứu tinh giữa biển khơi.

Cô kéo, vươn người ra xa, vẫn còn bám lấy cành cây. Thế rồi cô gái có thể quay người lại, và tìm được thế đứng trên móm đá nhô ra đó. Việc không đơn giản, cô bị trầy xước tất cả các ngón tay, hai móng tay gãy, nhưng Jill McCall nghiêng răng ôm lấy thớ đá với cả hai cánh tay như người ta ôm một người tình. Khi bàn tay cô buông cành cây ra, lực đẩy khiến nó đập qua đập lại, những cành cây quất rất rát vào lưng cô. Jill nghiêng răng chịu đựng, quay mình lại và đứng từ vị trí lưng chừng trời của mình nhìn xuống con đường phía dưới.

Cô nhìn thấy chiếc xe và anh bạn đồng nghiệp của mình. Chỉ có điều Don Morgan đã không kịp rời bỏ chiếc Ford, vết xé toạc trên mặt đất đã nhanh tay hơn và cô nữ phóng viên Jill McCall phải chứng kiến cảnh chiếc xe của họ từ từ đổ về phía trước, đổ xuống với một vực thẳm đang bốc khói và phun lửa.

Chương 5

Cô nữ phóng viên Jill McCall nhớ lại rằng trước đây một vài tuần, cô có xem một vở kịch miêu tả cảnh một người đàn ông bị khóa vào trong một chiếc lồng bằng thủy tinh, và tuyệt vọng tìm cách phá vỡ cái lồng nhưng không thành công.

Vở kịch đã miêu tả tình trạng bất lực của một cá thể tự do trong một không gian sống bị thu hẹp, và tình cảnh của Don Morgan bây giờ cũng giống y như người đàn ông trên sân khấu nọ.

Anh không thoát ra khỏi cái bẫy!

Jill McCall đã kịp thời trốn chạy. Cô không biết tại sao bạn đồng nghiệp của mình lại không làm điều đó và không ra khỏi xe kịp thời. Có phải anh đã đạp đầu vào đầu đó để rồi dờ dẫm một vài giây đồng hồ, khoảng thời gian quyết định tất cả, bởi khi anh tỉnh dậy thì nền đất nổi loạn đã chạy lại gần chiếc Ford và đột ngột không còn lực đỡ dưới hai bánh trước của nó nữa.

Chiếc xe gục về phía trước.

Trông quái gở như một bao diêm bị đặt dọc. Người phụ nữ đang bám chặt vào thứ đá bên đường kinh hoàng mở to mắt, nhìn xem những gì tiếp tục xảy ra.

Không còn gì giữ chiếc xe lại nữa. Nó trượt xuống dưới hố sâu, cái hố đang bốc khói, và cùng trong tích tắc đó, đốm lửa màu đỏ cũng lao vào bên trong, khiến làn khói tỏa lên nhuộm một màu đỏ máu.

Don Morgan đang chiến đấu một cách tuyệt vọng trong chiếc xe. Anh loay hoay xoay bên này, giật bên kia, anh tìm mọi cách, nhưng những cố gắng của anh chắc chắn không thể thành công. Anh không thể ra khỏi chiếc ghế phía bên kia tay lái của chiếc Ford, bởi kẽ hở dưới đất quá sâu và Don Morgan bây giờ trông như một nhân vật không thể một mình kiểm soát được những chuyển động của mình.

Anh biến mất cùng chiếc Ford.

Hình ảnh cuối cùng mà cô nữ phóng viên Jill McCall nhìn thấy trong cơn kinh hoàng là khuôn mặt người bạn đồng nghiệp dán sát vào bên trong cửa kính. Anh thúc thật mạnh cả mặt lẫn hai bàn tay vào làn kính, trên nét mặt là nỗi sợ hãi trần trụi.

Thế rồi chiếc xe biến mất.

Tiếng gầy, tiếng vỡ và tiếng rung lắc vọng lên từ dưới sâu, đi kèm với tiếng va quệt khủng khiếp, như thể chiếc xe đang bị một bàn tay vô hình chà vào những vách đá bên dưới đó, Jill McCall thật sự không còn sức để hiểu. Cô bám chặt vào mỏm đá, run rẩy toàn thân, thậm chí cô không biết mình đang la hét hay câm nín. Cô nhìn trần trời về chỗ cách đó một vài phút chiếc Ford còn đứng. Nhưng chiếc xe đã biến mất. Không để lại một dấu vết nào, mặt đất đã nuốt chửng nó. Mặt đất mẹ, như cách gọi từ ngàn đời nay trong văn chương, bây giờ hiện rõ là một bà mẹ muốn trừng phạt những đứa con của mình, bởi bà cảm thấy bà bị hành hạ, tra tấn và bóc lột.

Jill McCall khóc. Hai dòng nước mắt cô chảy xối xả, nhưng cô gái không biết là mình đang khóc. Những gì cô chứng kiến ở đây thật vượt quá ngoài khả năng tưởng tượng, khả năng thấu hiểu, nó nhắc cho cô nhớ tới những hình ảnh từ nước Mỹ mà cô đã được xem. Những hình ảnh đó cô có thể xua khỏi tâm trí, nhưng hiện thực còn lại trước mặt cô thì không gì có thể đưa ra khỏi thế giới này.

Mặt đất nứt toác ra. Nó như bị xé toạc bởi một sợi dây kéo và xẻ làn đường ra làm hai. Từ xa vọng lại những âm thanh rung động, đất đá đang lăn dọc theo triền đất. Jill McCall không nghe tất cả những âm thanh đó, không nhìn thấy những hiện tượng đó. Cô gái ngồi trên triền đá, nhìn trần trời vào nơi trống vắng, đầu óc cô đơn giản từ chối không chấp nhận những sự kiện khủng khiếp kia. Cô có cảm giác như mình đang bị nhốt vào một cơn mơ khủng khiếp, cô tưởng tượng rằng bộ phim mà cô đang chứng kiến có thể được quay ngược trở lại và tất cả lại trở về như xưa.

Nhưng Jill McCall đã nhầm, hiện thực ở lại.

Không còn xe nữa, không còn người bạn đồng nghiệp mà cô đã từng làm việc chung cả một thời gian nay. Thay vào đó là một vết đất nứt với những đường zích zắc tua tủa hai bên mép, như thể chúng muốn tạo ra một cái lược bằng đá. Từ dưới sâu không vọng lên một âm thanh nào nữa. Không tiếng rít, không tiếng đổ rơi, không tiếng gầm gào phun cuộn, tuyệt đối không. Một cơn mơ hay là một bộ phim?

Cô không hiểu được điều đó, không, như thế này là...

Dòng suy nghĩ của cô cuộn sóng. Cuối cùng, cô nhận ra là cô còn sống. Nguyên

nhân khiến cô ý thức được điều đó là một sự việc rất nhỏ nhoi: Cô cảm thấy mình đang lấy hơi.

Cô có thể thở!

Yếu tố này làm Jill McCall tỉnh ra được một chút xíu, nhưng không khí ở đây đầy mùi bụi. Cảm giác đất đá đè nặng lên làn môi cô, bám chặt vào lưỡi.

Jill McCall nhắm mắt lại.

Rồi cô lại khóc. Cô gái không muốn nhìn gì cả, không muốn nghe gì nữa, cô chìm xuống trong đau thương. Không bao giờ cô nghĩ lại có thể lại trải qua cảnh này, không bao giờ!

Triền đá tạo cho cô chỗ tựa. Cô ngồi trên nó như ngồi trên một cây cầu. Nhưng cô không dám rời bỏ triền đá này, bởi cô đang sợ vết nứt khủng khiếp dưới kia.

Có cái gì đang nháy múa trước hai mí mắt nhắm nghiền của cô. Nó khiến Jill McCall bối rối, cô mở mắt ra.

Cô nhìn thấy khối sáng!

Nó ở đây, nó không chuyển động nữa. Nó đứng trên vết nứt. Một quả cầu màu đỏ, có những bờ rìa hơi rách tươm ra, một thông điệp tàn nhẫn và nguy hiểm.

Đốm lửa đó đã chiến thắng! Có vẻ như nó đang cười giễu cô, có vẻ như nó đang dạy bảo cho cô biết cô yếu ớt tới mức nào. Rằng là một con người bình thường, cô chỉ có thể chiến bại mà thôi.

Khuôn mặt Jill McCall cũng phủ đầy bụi đất như đôi môi, đôi môi bây giờ đang chuyển động.

- Tại sao?... - Cô tự hỏi rồi nuốt khan - Tại sao? - Cô đột ngột thét văng lên.

Đốm sáng không trả lời...

Chương 6

Delphi không nhìn rõ tất cả những chuyện đó, cô đứng quá xa hiện trường. Nhưng cô đã nghe thấy và biết chuyện gì xảy ra. Cô đã chứng kiến cuộc trốn chạy của những con chim, đã nghe tiếng gầm trầm đục của đất mẹ, đã nhìn khối sáng màu đỏ ở phía bên kia mặt nước, nơi có một con đường nhỏ lượn quanh bờ hồ.

Delphi đang cầu nguyện và vô cùng tuyệt vọng. Cô có cảm giác mình đang mệt và kiệt sức như có một gánh nặng hàng tấn đè lên đôi vai mảnh dẻ, khiến cô hầu như không thể chuyển động được. Cô không phải chỉ linh cảm thấy điều đó, mà biết chắc chắn, bởi cô chính là người đã cảnh báo mà không một ai nghe, và bản thân cô cũng đã được mặt đất cảnh báo trước đó.

Đất mẹ!

Người ta nên suy nghĩ sâu sắc về đất mẹ, bởi đó cũng là một thực thể sống. Giống như tất cả những thực thể sống khác có hai chân và bốn chân đang sống trên bề mặt nó. Thực thể này tồn tại, nó có cảm xúc, biết đau đớn, nó biết nhẫn nại nhưng không phải nhẫn nại vô hạn độ, và bây giờ đất mẹ đã sẵn sàng ra đòn trở lại. Đất mẹ không tiếp tục chịu đựng cái cảnh bóc lột một cách quý ám. Con người đã hành hạ tra tấn mặt đất quá lâu rồi. Đất mẹ đã để tất cả những điều đó xảy ra với mình để rồi sau đó âm thầm tự chữa lành mọi vết thương. Đúng, lẽ ra phải như thế, như thế chứ không thể khác.

Đất mẹ phải làm điều đó, nó không thể để cho người ta hủy diệt mình.

Đã bao nhiêu lần đất mẹ cất tiếng cảnh báo. Những trận núi lửa, những cơn lụt lội, những cơn bão cuồng nộ, rồi động đất, trượt tầng địa chấn, bão nhiệt đới vùi rỗng - đất mẹ rõ ràng không còn chấp nhận cảnh người khác tiếp tục bóc lột mình một cách quá tàn nhẫn. Nó đang đứng dậy, và Delphi tự hỏi, còn phải xảy ra những chuyện khủng khiếp nào nữa đây thì con người mới ý thức được tội lỗi của mình.

Có lẽ nhiều lắm, rất nhiều, nhưng tới lúc đó thì mọi việc sẽ quá muộn rồi người phụ nữ cô đơn biết chắc như vậy.

Cô chậm chậm đứng thẳng người lên. Từ mỏm đất cô đứng, Delphi có thể nhìn qua mặt hồ, và thêm một lần nữa, cô gái phát hiện ra đốm sáng đỏ. Một quả cầu

đầy những tàn nhẫn, hể hả, vênh vang chiến thắng. Cô hiểu rằng nó đã lại vừa thắng cuộc.

Delphi chuyển động đôi bàn tay, lòng bàn tay bây giờ phủ một lớp mồ hôi óng ánh như dầu. Hai cánh mũi phập phồng khi cô lấy hơi.

Đừng, đừng làm thế. Đừng làm như vậy. Con người không đến nỗi tồi tệ để đến mức độ bị đất mẹ ăn thịt. Kẻ có lỗi chỉ là một vài kẻ đơn độc, nhưng không phải tất cả. Hãy cứ trừng phạt một vài nhân vật nào đó, nhưng đừng trừng phạt tập thể. Bất chấp những tội lỗi của mình, loài người không xứng đáng bị đối xử như vậy.

Delphi lắc đầu. Cô cảm thấy rõ nỗi bối rối của mình. Những suy nghĩ nổi sóng trong đầu óc cô. Điềm tốt và điềm gở, lạc quan và bi quan, cô gái trẻ không rút ra được một kết luận nào. Tiếp tục suy nghĩ cũng chẳng ích chi, điều quan trọng là hiện tại, một hiện tại vừa có chuyện xảy ra, một sự kiện cô chưa tìm được lời giải thích đầy đủ.

Nhưng cô muốn nhìn hậu quả của nó. Hồ nước đâu có lớn, mặt nước giờ trở lại bằng phẳng sau khi đã đón rất nhiều đất và đá lăn xuống theo triền đường.

Sự kiện xảy ra ở phía bên kia hồ, và cô gái trẻ muốn đi sang đó.

Delphi cất bước.

Chương 7

Bình tĩnh đi, bình tĩnh, tôi sẽ giúp chị. Tôi sẽ đưa chị ra khỏi triền đá này, chị chỉ cần bình tĩnh lại mà thôi. Tôi biết, cả hai chúng ta không thay đổi được chuyện gì nơi đây, nhưng bây giờ chúng ta không được phép xuôi tay, phải chọn lấy giải pháp tốt nhất. Bình tĩnh đi, bình tĩnh nào...

Giọng nói của người phụ nữ xa lạ cứ tiếp tục ngân mãi trong đôi tai Jill McCall. Lạ lùng làm sao, cô tin tưởng vào giọng nói, tin tưởng vào người phụ nữ này và ngoan ngoãn nghe lời cô ta. Jill McCall đã cùng với cô ta bỏ đi. Chính bản thân cô đã chứng kiến những sự kiện đó, nhưng trong cảm giác mình là một con người xa lạ đang đi qua một sân khấu kịch nói, hoàn toàn không biết cần phải làm gì và cứ một mực chờ đợi những mệnh lệnh của người kia, người tỏ ra hiểu biết tất cả.

Cô đã đi qua một đoạn đường. Một đoạn đường dài hay ngắn? Cô không rõ, chỉ có điều nó đã ở lại sau lưng. Cô đang ngồi trong một ngôi nhà, không, nói đúng hơn là một túp lều, và ánh sáng mềm mại ấm áp của những cây nến đang vuốt ve khuôn mặt cô. Thật tốt khi được ngửi mùi nến, bởi vì nó nhắc cho cô nhớ rằng cô đã quay trở lại với thế giới bình thường và còn sống.

Còn sống!

Chỉ đơn giản hai từ ngữ ngắn ngủi, nhưng mang ý nghĩa vô cùng trọng đại. Jill McCall không ngừng nhét vào đầu mình ý nghĩ rằng cô vẫn còn tồn tại, tiếp tục tồn tại, dù chỉ mới cảm nhận được ánh nến.

Ý thức cô bây giờ vẫn nằm dưới một lớp sương mù dày đặc. Hiện thực ở bên cạnh cô đây mà sao vẫn quá xa xôi. Jill McCall nghe thấy những tiếng thành thịch nhỏ, đầu tiên nó khiến cô sợ hãi bởi nó nhắc cô nhớ tới tiếng ầm ì bật lên từ lòng đất. Nhưng lạ lùng làm sao, cô nữ phóng viên lần này kiềm chế được cơn sợ hãi, bởi cô vừa nhận ra rằng đây là những âm thanh hết sức bình thường, đó là tiếng chân người đang đi quanh cô.

Có ai đó đang ở gần cô. Một người tốt bụng với cô. Có lẽ đó phải là người phụ nữ đã đưa được cô từ trên triền núi về đây như người ta hái một quả dâu rừng.

- Đây, chị uống một chút đi...

Người phụ nữ đó cất tiếng nói, và Jill McCall bây giờ đã đủ sức để xoay đầu lại.

Cuối cùng, cô đã có thể tự hành động, không cần phải trông cậy hoàn toàn vào người khác.

Cô mở mắt ra.

Khuôn mặt người phụ nữ kia không rõ. Có lẽ do ánh nến khiến những đường nét nhợt nhòa. Có phải mái tóc kia đang bốc màu đỏ, hay chỉ do ánh đèn? Có phải đôi mắt kia rất lớn, khuôn miệng mềm mại, và một sống mũi rất thẳng? Có phải hai con người kia đang nhìn mình thật sự với thiện cảm? Có phải cái gập đầu kia là thật? Biết bao nhiêu câu hỏi hỗn loạn xoay cuồng trong đầu óc Jill. Nhưng rồi chúng tan đi, đọng lại cái nhu cầu thiết thực của cơ thể, bởi người phụ nữ xa lạ có lý: Jill McCall đang bị cơn khát hành hạ.

Cô giờ được hai cánh tay lên, duỗi dài nó ra, và cốc nước được đặt vào tay cô. Cô có thể cầm nó bằng cả hai tay và cũng cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ nước. Mùi trà bốc lên mũi cô. Đó là một loại trà dược thảo, Jill McCall uống từng ngụm dài, vừa uống vừa cảm nhận. Trà khiến cô tỉnh trở lại.

- Chị uống cho hết đi.

Jill McCall gập đầu, không đặt cái cốc xuống bàn. Trời đêm đã lạnh và cả triền núi ngoài kia cũng đã truyền không ít hơi lạnh sang cô. Trên con đường tới đây, Jill McCall đã bị cón. Trà nóng đối với cô bây giờ thật dễ chịu.

Cô uống đến giọt nước cuối cùng, thế rồi chiếc cốc được lấy ra khỏi tay cô, và bây giờ Jill McCall mới nhận ra rằng, người ta đã khoác lên thân thể cô một tấm chăn.

Tấm chăn cao lên tới tận vai cô, nhưng vẫn để hai cánh tay tự do.

- Chị đỡ hơn chưa?

- Vâng, đã đỡ hơn nhiều.

- Chị muốn uống nữa không?

- Không!

- Chị có đói không?

- Cũng không...

Những câu hỏi được đưa ra rất nhẹ nhàng, và Jill McCall cũng khẽ khàng đáp lại.

Cô bắt đầu suy nghĩ về giọng nói đó và nhận ra rằng cô rất yêu thích nó. Thật mềm mại, thật dễ chịu, nó an ủi và mang lại cho cô cảm giác về một sự thanh bình mà cô vừa thiếu vắng trong đau đớn.

Đêm hôm nay là một đêm khủng khiếp. Nó là hiện hình của nỗi kinh hoàng trần trụi, nó vừa cướp đi một mạng người.

Jill McCall bật khóc khi cô nghĩ tới Don Morgan. Cả hai phóng viên đã cùng lên đường trong lạc quan để tiến hành điều tra một vụ bí hiểm, họ đâu có ngờ sự thực lại có những góc quanh như thế này.

Khi nghe thấy tiếng ghế lết xệt, dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang, Jill McCall ngâng lên, người phụ nữ lạ đang kéo một chiếc ghế lại gần cô. Đó là một chiếc ghế bập bênh bằng gỗ, trên lòng ghế có để một chiếc gối bọc vải sặc sỡ. Những màu sắc trong sáng và thanh mát như màu của mùa xuân, Jill McCall rất vui khi được nhìn thấy chúng.

Người phụ nữ xa lạ ngồi xuống ghế sao cho Jill McCall có thể nhìn thấy mặt mình. Cô ta mặc một lần áo len rất dày, óng ánh màu đỏ sẫm. Cô chắp hai bàn tay vào nhau, rồi gật đầu với cô nữ phóng viên.

- Tôi là Delphi...

Chỉ một ngày trước đây thôi, có lẽ Jill McCall còn ngạc nhiên vì cái tên rất lạ đó. Nhưng bây giờ thì cô không còn sức lực để hỏi tiếp. Cô chấp nhận.

- Chị tên gì?

- Jill... Jill McCall.

- Chào mừng Jill McCall đến với tôi, chào mừng chị. Chị không phải là người của mảnh đất này, đúng không?

- Không, tôi là người London.

Delphi gật đầu, đưa cả hai bàn tay vòng quanh đầu gối bên phải.

- Chị có muốn nói không? - Cô ta hỏi khẽ.

Jill McCall mỉm cười bối rối.

- Tôi có cần nói không? Tôi có phải nói không?

- Chị không cần và cũng không phải làm điều gì cả, Jill. Hoàn toàn là ở ý muốn của chị thôi, nhưng tôi nghĩ như thế sẽ tốt hơn. Con người ta cần phải tự giải phóng mình ra khỏi những sự kiện và kinh nghiệm quá trầm trọng. Thật là tốt nếu ta nói được ra, và có ai đó lắng nghe ta.

- Nếu chị nghĩ như vậy...

- Chị kể đi, Jill.

Cô nữ phóng viên cân nhắc. Hiện cô vẫn còn quá bối rối và không biết nên bắt đầu như thế nào. Cô ngồi dịch cao lên một chút, vươn thẳng lưng và nhìn thấy những lưỡi lửa trong lò sưởi được xây bằng đá. Những lưỡi lửa gọi cô nhớ tới đốm lửa màu đỏ dấu hiệu bắt đầu của thảm họa. Jill McCall cứng người lại. Chỉ tới khi quay đầu đi chỗ khác, cô mới thấy dễ chịu hơn một chút.

- Tôi phải bắt đầu từ đâu?

- Nếu được thì từ đầu.

- Vâng, thế thì tốt.

Jill McCall kể lại. Cô thật sự bắt đầu từ đầu, bởi cô kể từ sự kiện ở London, kể về hợp đồng mà cô và người bạn đồng nghiệp đã nhận được. Cô không nhận ra Delphi nghe cô kể chăm chú tới mức nào, bởi người phụ nữ bí hiểm nọ đang âm thầm cảm nhận trong nội tâm niềm vinh quang chiến thắng. Cô chính là người đã cùng những bài báo của mình tạo nên điểm bắt đầu cho chuỗi sự kiện này, mặc dù cô đã phải chờ một thời gian dài, thậm chí quá dài, nhưng giờ đây đã có những con người chú ý tới vấn đề và cũng đã hành động. Chỉ đáng tiếc là một người trong số họ đã phải bỏ mạng, nhưng đồng thời nó cũng là một bằng chứng cho thấy những cây kim trên đồng hồ môi trường đã chỉ tới con số năm phút trước mười hai giờ. Năm phút trước giờ quyết định.

Delphi nghe mỗi lúc một chăm chú hơn. Jill McCall trút toàn bộ tâm sự qua lời kể. Đầu tiên cô nói nhỏ, nhưng càng sống lại với những sự kiện vừa xảy ra bao nhiêu, cô càng nói nhanh bấy nhiêu, to tiếng bấy nhiêu. Cô nữ phóng viên cũng không che giấu tình cảm của mình nữa, thỉnh thoảng cô lại khóc nức nở, vung vẩy đôi tay một cách hốt hoảng, rồi dừng lại từng đoạn ngắn để sịt mũi. Cuối cùng, cô kết thúc bản báo cáo bằng cảnh cô ngồi trên triền núi và được một người lạ cứu sống.

- Tôi không phải là người xa lạ đối với chị, Jill. Tôi là một cô bạn gái rất yêu mến chị.

- Bây giờ thì tôi biết rồi.

- Và tôi cũng đồng thời là những người đã bắt đầu tất cả những chuyện đó. - Delphi giải thích.

Đôi mắt Jill McCall mở lớn :

- Tại sao?

- Tôi chính là người đã viết những bài báo đó.

- Những bài báo nào?

- Tôi đã gửi những kiến thức của mình đến các tờ báo thích hợp. Thế nhưng họ không coi trọng những kết quả quan sát của tôi, hoặc thậm chí còn làm ngơ. Cũng dễ hiểu thôi, du lịch là một ngành quan trọng. Không một ai được phép khuấy rối vẻ thanh bình của nó cả.

- Thanh bình hả? - Jill McCall bật lên câu hỏi đó sau khi lấy hơi thật sâu - Liệu có còn vẻ thanh bình đó nữa không? Thế cái gì vừa xảy ra vậy?

- Tôi cũng không chắc nữa. - Delphi thú nhận - Ít nhất thì cái vẻ thanh bình này bây giờ cũng đang đứng trên một đôi chân rất yếu.

- Chị có lý. Thiên nhiên không còn để cho người ta muốn làm gì thì làm nữa.

Delphi không đồng ý với cô.

- Tôi không nghĩ đó thật sự chỉ là thiên nhiên. Tôi đã cân nhắc rất lâu. Nó chính là đất mẹ bây giờ đang đứng dậy trước những cư dân trên bề mặt nó, bởi cả đất mẹ cũng là một thực thể sống. Ít nhất thì tôi cũng rất tin vào lý thuyết này. Nó sống, nó bị điều khiển và cũng để cho người khác điều khiển. Trong lòng sâu của quả đất có cái gì đó vẫn còn sống, dù đã bị che giấu cả một thời gian rất dài. Nó đã chấp nhận tất cả, nhưng thời đó bây giờ đã kết thúc. Mặt đất muốn trả thù.

Jill McCall nhăn trán. Dù đã tỉnh táo lại được đôi chút, nhưng cô vẫn còn quá bối rối để thấu hiểu hết mọi chuyện.

- Cho tôi suy nghĩ đã, mà không hiểu tại sao tôi không theo kịp ý chị. Có phải khối sáng kia là mặt đất? Chị phải biết chứ, chắc chắn chị đã nhìn thấy nó.

- Tôi có nhìn thấy nó.

- Khối lửa đó là cái gì vậy?

Delphi nhún vai.

- Chị không biết tôi cũng đã đặt câu hỏi đó ra với mình biết bao nhiêu lần rồi nhưng không tìm được câu trả lời. Khối lửa này có liên quan trực tiếp với những gì mà tôi vừa nói. Có thể coi đó là một sứ giả, nó vừa đẹp mà vừa khủng khiếp. Dù sao, nó vẫn rất hấp dẫn đối với những người nhìn thấy nó.

Jill McCall lấy hơi thật sâu.

- Nó có phải là ảo ảnh không?

- Có lẽ.

- Một hồn ma?

- Cũng có thể.

- Nhưng nó giết người...

Delphi gật đầu.

Jill McCall hắng giọng một hồi rồi mới hỏi tiếp.

- Đã bao giờ chị nghĩ đến chuyện hủy diệt nó chưa? Nếu tôi nhìn đúng thì nó là một tên sát nhân.

Delphi ngả người ra sau và cả cái ghế bắt đầu lúc lắc. Người con gái nhìn lên trần phòng lát những cây xà màu đen và những dải gỗ được sơn trắng, rồi gật đầu lia lịa :

- Tôi không biết ta có thể gọi nó là kẻ sát nhân được hay không. Quầng sáng là một thứ mà một thực thể bị hành hạ và bóc lột có tên là đất mẹ đã gửi lên đây, nhằm mục đích trả thù. Chắc chắn đó là những sự kiện phức tạp. Tôi đang tìm

cách diễn giải nó bằng một công thức đơn giản hơn, dễ hiểu hơn. Nhưng đây không phải là một việc dễ dàng.

- Tôi cũng nghĩ vậy. - Jill McCall nhìn quanh - Chị sống một mình ở đây sao?

- Vâng, rất tuyệt!

- Chị không sợ sao?

Delphi ngạc nhiên nhướn lông mày.

- Sợ hả? - Cô ngạc nhiên nhắc lại - Trời đất, tại sao tôi lại phải sợ?

- Ừ thì... - Jill McCall bối rối - Ví dụ sợ về cô đơn nơi này. Chị sống một mình, và chị vẫn là một người phụ nữ. Dù đã có những tư tưởng bình quyền và tiến bộ, nhưng mà...

Cô gái kia phẩy cả hai bàn tay cắt ngang lời cô phóng viên.

- Không, Jill McCall, chị nói không đúng. Cảnh sống cô đơn này rất tuyệt vời. Chính tôi đã chọn nó, và những người dân quanh vùng cũng chấp nhận điều đó. Thỉnh thoảng tôi lại đi đến những khu dân cư gần đây để mua bán đồ, tôi cảm thấy rất dễ chịu mặc dù ngôi nhà của tôi không đầy đủ tiện nghi. Nó chỉ thích hợp với tôi và với những con thú của tôi.

- Chị nuôi thú?

- Vâng, vẫn còn một vài con cừu.

Jill McCall đã nhận ra nét giọng u ám trong lời kể.

- Tại sao chị lại nói bằng giọng như vậy, Delphi?

- Bởi tôi rất buồn, đa số những con vật của tôi đã bỏ mạng. Đây không phải là trận động đất đầu tiên lao qua miền đất này. Chúng đã đánh trúng đàn gia súc của tôi.

Jill McCall lấy hơi thật sâu.

- Chúng cũng bị mặt đất nuốt chửng sao?

- Vừa bị nuốt chửng, vừa bị chết đuối. Trong cơn hoảng loạn, chúng lao đầu

xuống nước, một số nhảy qua vách đá rồi bị rơi xuống chết. Thật khủng khiếp cho tôi!

- Tôi hiểu lắm. - Jill McCall khẽ nói - Nhưng nếu như thế thì thật chị không có lý nếu vẫn đứng về phía mặt đất hoặc về phía quầng lửa kia.

- Ý chị muốn nói sao?

- Tôi không phải chuyên gia, nhưng tôi tự hỏi, tại sao mặt đất muốn trả thù cả chị. Trả thù chị và những con thú của chị? Chị đâu có làm gì nó, ngược lại, chị muốn gìn giữ hòa bình, chị muốn con người ta kết thúc việc bóc lột mặt đất này. Nhưng có ai cảm ơn chị đâu, nếu tôi không lầm.

- Điều đó chỉ đúng phần nào thôi. - Delphi thú nhận - Tôi không đứng hoàn toàn về phía trái đất. Chỉ ít thì cũng không phải với toàn bộ tâm hồn và thể xác. Tôi biết có những mối nguy hiểm đó, và theo tôi, cũng đã tới lúc người ta phải khép nó vào khuôn khổ.

Jill McCall không hiểu ngay.

- Nghe lạ quá. Chả lẽ chị coi đất mẹ là đối thủ...?

- Không, không toàn bộ đất mẹ. Tôi cho rằng việc bóc lột và tàn phá của con người đối với trái đất cần phải được chặn lại, nhưng tôi không muốn con người phải bỏ mạng. Nhất là những người vô tội như anh bạn đồng nghiệp của chị. Cần phải làm một điều gì đó. Phải có ai đó đủ lòng dũng cảm đứng lên, chống chọi lại với những thế lực vừa được thả sống ra, những thế lực thật ra u tôi không khác gì những kẻ chỉ chăm chăm thu lợi từ trái đất. Chị có hiểu không?

- Chỉ hiểu phần nào. - Jill McCall thú nhận.

- Vậy để tôi nói rõ hơn. Ta phải phá hủy quầng sáng đó.

Cô nữ phóng viên ngồi câm lặng trên chỗ của mình. Đôi mắt cô mở lớn, miệng không hoàn toàn khép lại, và cô thở thật mạnh qua mũi.

- Đúng là bất ngờ. - Cô thì thào - Chẳng lẽ chị coi quầng lửa đó là kẻ thù?

- Chắc chắn.

- Tại sao?

- Vì nó không tốt.

Jill McCall nhún vai.

- Chị phải giải thích rõ hơn. Tại sao chị lại nhận ra nó tốt hay là không?

- Tôi cảm nhận được. - Delphi chỉ tay về vùng trái tim mình.

- Tôi chấp nhận. - Jill McCall gật đầu - Vâng, tôi chấp nhận. Nhưng nghề nghiệp đã biến tôi thành kẻ tò mò. Làm sao chị có thể cảm nhận được?

- Con người liên kết với thiên nhiên, người nhiều người ít. Tôi thuộc dạng người thứ nhất. Tôi cũng đã nhận ra đất mẹ chẳng phải bao giờ cũng tốt. Trong đất mẹ có cái gì đó đang sống, đang rình mò, một thứ mà chúng ta có thể coi là hiểm họa, Vi khối lửa đó đối với tôi là một mối hiểm họa. Cần phải hủy diệt nó.

- Tôi hiểu rồi. - Jill McCall lăm bắm sau một hồi suy nghĩ. Cô cúi nhìn tấm chăn dày màu xám đã tụt xuống một chút khỏi bờ vai cô xuống - Nhưng tại sao chị lại định làm điều đó một mình? Tại sao chị không tìm người giúp đỡ, những người cùng suy nghĩ như chị.

- Tôi đã làm điều đó chứ, bạn gái thân mến. Chẳng phải chính các bạn đã đến đây sao? Chẳng phải các bạn muốn giúp tôi sao? Những bài báo mà tôi đã gửi đi thật ra là những lời kêu cứu. Trên những mảnh đất hoang vu của Scotland này đã xảy ra một chuyện mà chúng ta cần phải chặn đứng lại trước khi nó lan ra toàn trái đất. - Cô gái mỉm cười - Nếu cứ nghe theo những tình cảm đang sôi trào, thì tôi có thể nói rằng đây là nơi mà ta cần phải bắt đầu một công cuộc cứu vớt toàn thế giới. Ta phải hiểu mọi việc như vậy, không một chút khác đi.

- Và chị muốn làm điều đó?

- Không phải một mình tôi.

Jill McCall đã nhận rõ ánh mắt của người bạn gái mới quen đang hướng về phía mình, rồi cô lắc đầu.

- Tôi rất tiếc, tôi biết ý chị muốn nói gì, nhưng sao tôi cảm thấy mình vẫn còn quá yếu ớt để có thể đứng bên cạnh và cùng chiến đấu với chị. Tôi xin nói thật, Delphi.

- Thật đáng tiếc.

- Vâng, thật đáng tiếc.

Delphi mỉm cười.

- Không hẳn như vậy đâu, bạn thân mến. Vẫn còn một điểm khác biệt nhỏ.

- Điểm khác biệt nào?

- Bạn đã sống sót, Jill McCall, và bạn có thể tiếp tục. Nếu không ở đây thì ở London. Bạn có khả năng viết báo, những bài báo khiến cả thế giới lắng nghe. Hãy miêu tả lại những gì bạn đã trải qua, hãy tìm cách đưa chúng tới những tờ báo thích hợp. Chúng phải được in ra, và phải gõ được vào lương tâm thế giới. Đó vừa là ý kiến mà vừa là yêu cầu của tôi.

Jill McCall không trả lời. Cô suy nghĩ, cúi đầu một thời gian. Sau một lúc, cô lại lên tiếng.

- Chuyện sẽ không đơn giản như vậy đâu, Delphi, hoàn toàn không đơn giản, tôi xin nói trước.

- Tôi biết.

- Vậy bạn cho biết tôi phải làm gì? Có thể cho tôi một lời khuyên chẳng?

- Có, tôi có thể làm. Cho tới buổi sáng sớm ngày mai, ta vẫn còn đủ thời gian. Tôi không tin là quầng sáng đó lại xuất hiện một lần nữa và tiếp tục gây thảm họa. Hãy ngủ cho qua đêm nay, sáng mai ta lại nói tiếp. Nếu bạn không ngủ được, tôi sẽ đun cho bạn một ấm trà dạ thảo để bạn bình tĩnh lại. Ý bạn sao?

Jill McCall gật đầu.

- Tôi muốn uống trà.

- Tôi cũng đoán vậy.

- Tôi có thể nằm ở đâu?

Delphi giơ tay ra cho cô.

- Đi nào, tôi đưa bạn vào phòng ngủ. Ở đó có hai giường. Bạn sẽ có một chiếc

chấn lòng cừu tuyệt vời, và đến sáng sớm ngày mai thì bạn sẽ quên đi mọi sự kinh hoàng.

- Chắc không?

- Chắc chắn.

Jill McCall nhồm người dậy, đi theo cô gái bây giờ không còn xa lạ nữa. Cô có cảm giác đã quen biết Delphi từ rất lâu rồi, và cô thấy thật dễ chịu khi ở trong nhà của Delphi. Cô không muốn nhớ tới người bạn đồng nghiệp của mình nữa, ít nhất là trong cái đêm khủng khiếp này...

Chương 8

Khốn kiếp, cái gì thế kia!

Câu nói của Bill kéo tôi ra khỏi trạng thái thờ ơ, cũng bởi anh vừa nói vừa đạp chân rất mạnh lên bàn đạp thắng, khiến chiếc Jeep màu xanh thẫm của chúng tôi dừng phắt ngay lại.

Tôi bị dây an toàn giật lùi lại phía sau. Vẫn còn một chút lơ mơ, tôi ngó ngán nhìn quanh, nhưng Bill không phản ứng, lúc bấy giờ anh đã mở cửa ra, trèo xuống xe.

Tôi ngồi trên xe, đưa hai tay dụi mắt, nhìn qua làn kính đang trước và tưởng mình đang nằm mơ.

Con đường đã biến mất!

Điều đó có nghĩa là thật ra nó vẫn còn tồn tại, nhưng một thế lực bí hiểm nào đó đã xé nó ra ở giữa, chia nó thành hai mảnh. Cảnh tượng bây giờ đối với tôi, kể chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, giống như một cơn ác mộng hơn là hiện thực ở miền Highland.

Bill đứng phía trước xe, xoay người lại, vẫy tay rồi rút.

Tôi tháo dây an toàn, trèo ra khỏi xe và nhìn xuống đất, nơi những vết nứt đang toác ra tạo thành một mạng nhện khổng lồ.

Tôi giơ chân và đặt khế xuống. Không sao, đất cứng!

Đi tiếp, rồi tôi dừng lại bên Bill. Anh gật đầu, rồi nói lẩm bầm một mình.

- Thế đấy! Rõ là hay! Tin mới, ta không hề nghe thấy.

- Mà cũng chẳng hề đọc thấy. - Tôi bổ sung thêm.

- Chính thế.

Cả hai chúng tôi im lặng, chúng tôi đơn giản cần một khoảng thời gian để suy nghĩ. Hôm nay là một ngày của mùa thu nên đẹp tuyệt vời, bầu trời trong vắt không một gợn mây, và chuyến bay của chúng tôi thật sự đã diễn ra hoàn hảo. Cả con đường từ phi trường lên hướng Bắc, đi sâu vào miền Highland cũng rất trơn

tru, thoải mái. Chúng tôi đã tiến rất nhanh kể cả trên những đoạn đường nhỏ quanh co. Vậy mà giờ chúng tôi bị đặt trước một tình huống bí hiểm: vết nứt xẻ con đường làm đôi.

Phía bên trái đang óng ánh mặt nước của một cái hồ nhỏ không tên. Những hồ lớn và nổi tiếng được gọi là Loch mặc dù cũng nằm dọc tuyến đi này, nhưng dịch một chút lên phía Bắc và nằm đằng sau những ngọn đồi trọc, chỉ thỉnh thoảng mới được phủ một vài cánh rừng nhỏ.

Chắc mặt nước đã nuốt một phần lớn những đất đá trên triền đồi lăn xuống. Thế lực vô hình đã xé mặt đất nứt toác ra cũng đã đẩy thiên nhiên xung quanh ra khỏi trạng thái cân bằng, bên triền đường nổi rõ những khúc cuộn, những vầng đất trượt. Đa phần đất và đá rơi ra chắc chắn đã được chôn dưới lòng lò, chỉ còn lại những tảng đá và đất nhỏ hơn nằm rải rác trên triền đồi, nhìn như thể vừa bị một cây xẻng khổng lồ xúc lên.

- Cậu là người chuyên ngành, John. - Bill nói.

- Thế sao? Chuyên ngành chuyện gì?

- Cho những hiện tượng không giải thích được. Vì thế có lẽ cậu sẽ đưa ra cho mình một lời giải thích, hoặc một lời khuyên.

- Mình rất muốn, nhưng cho mình hỏi trước đã, động đất đâu có phải hiện tượng phản tự nhiên?

- Về nguyên tắc thì không, nhưng trong vùng này thì có.

- Thế cậu rút ra kết luận gì?

- Rằng chúng ta đã đến đúng địa điểm, anh bạn ạ. Chúng ta đã gặp may, mình đã có thể thuyết phục cậu đi cùng mình về Scotland. Giờ thì cậu có thể ra tay cứu vớt cho quê hương cũ của cậu, bởi chuyện này là chuyện không thể giải thích.

- Còn phải xét xem đã.

Bill nhìn tôi hầu như bằng ánh mắt giận dữ.

- Cậu vẫn còn cố bám vào cái lý thuyết động đất hả?

- Tại sao không?

- Gạt chuyện đó ra khỏi đầu đi. Những gì chúng ta nhìn thấy ở đây là hậu quả của một thế lực khác.

- Thế lực nào?

Chàng phóng viên duỗi dài ngón tay trở chỉ xuống vết nứt.

- Của một thứ sống dưới này, rình mò ở dưới đó, hẳn là kẻ có tội.

- Ai kia?

- Làm sao mình biết được! Một con quỷ đất...

- Thôi đi, Bill! Cho tới giờ bọn mình vẫn chưa có bằng chứng. Không thể nhanh nhẩu lấy vết nứt giữa đường này làm minh chứng cho sự tồn tại của một thế lực siêu nhiên. Cậu cần phải chứng minh cụ thể hơn.

- Thế này chưa đủ hả?

- Chưa đủ.

Bill hỏi :

- Cậu có muốn trèo xuống dưới cái vết nứt kia mà tìm thủ phạm không?

- Mình không thích.

- Thôi được, thế thì ta nên làm gì?

Tôi quay đầu, nhìn về hướng chiếc xe.

- Tốt nhất là chúng ta nên quay đầu và tiếp tục lăn bánh. Ở đây ta không đi tiếp được. Cũng có thể chúng ta sẽ đi được một đoạn đường vòng, tránh khỏi khúc đường này, để sang phía bên kia hồ, nơi con đường lại bình thường trở lại. Mình không thể tưởng tượng được rằng cái vết nứt này lại kéo dài đến vô tận.

- Chắc chắn là không rồi.

- Nhưng khoan, từ từ làm chuyện đó cũng không muộn. - Tôi nói rõ hơn - Đầu tiên, mình muốn nhìn cái vết nứt này cho kỹ đã.

- Vậy rõ là cậu muốn trèo xuống dưới đó?

- Vớ vẩn, Bill. Mình sẽ đi dọc bờ bên trái. Ở phía bên này đất vẫn còn tương đối cứng.

Đằng trước mặt tôi bắt đầu một con đồi thoải thoải, một triền đất. Sườn đồi có lúc dốc gắt gao, có lúc thoải thoải, ở phía đằng xa, trước khi con đường lượn vòng quanh, tôi nhìn thấy lóe lên màu xám của một vách đá.

- Mình chờ ở đây. - Bill nói.

- Tốt.

Vậy là tôi cất bước đi. Tôi không thể đi nhanh, luôn luôn phải nghiêng chân mình xuống đất, nền đất nhiều chỗ mềm và dễ trượt. Lòng tôi thầm cảm ơn từng viên đá nổi lên từ mặt đất xanh, bởi chúng cho tôi một chỗ tựa chắc hơn.

Dĩ nhiên, tôi không quên thỉnh thoảng lại nhìn xuống vết nứt, một vết nứt tương đối rộng. Có những đoạn hai mép đường tiến lại gần nhau hơn, để rồi sau đó lại ngoác ra, nhưng toàn bộ vết nứt không keo thẳng như một đường hào nhân tạo, nó chạy giữa làn đường theo những vết ngoằn ngoèo, chỉ ra phía bên trong hai mép những hình chữ Z lớn, nhô nhọn lồm chồm như hàm răng bằng đá.

Tôi không nhìn được tới đáy vết nứt, bởi bên dưới quá tối. Kể cả ánh sáng ban ngày chắc cũng không đủ mạnh để soi rọi xuống dưới kia. Khi cất bước, tôi đã định mình sẽ kiểm được chứng cứ, nhưng càng đi tôi càng thất vọng.

Chẳng làm được gì hơn. Sau đó không lâu, tôi nhận thấy mình không thể đi tiếp, bởi trước khúc ngoặt, bên dưới lòng đất đột ngột trồi lên một triền đá thẳng đứng như một bức tường. Trông nó chẳng có vẻ gì một thành phần của nơi này mà như đã bay từ một nơi khác đến, được đặt đứng giữa khung cảnh này làm thành một lời thách thức.

Phải quay trở lại thôi, bởi vết nứt chạy sát sạt chân triền đá. Nhưng trước khi xoay người, tôi quyết định ném một cái nhìn cuối cùng xuống dưới.

Thật may! Lần này tôi phát hiện thấy một vật lạ. Một vật thể tương đối lớn, chắc đã bị mặt đất nuốt khi nó nứt toác ra. Vật thể đã rơi xuống dưới sâu, bây giờ bị kẹt cứng vào giữa các mép đất. Đứng ở trên tôi không nhìn rõ liệu nó đã xuống tới đáy vết nứt hay vẫn còn cách nền một quãng.

Tôi xoay đầu nhìn lại. Bill vẫn đứng bên cạnh chiếc Jeep. Anh nhìn thấy cái vấy tay báo hiệu an toàn của tôi và chào lại.

Trên con đường đi tới đây, tôi luôn luôn giữ một khoảng cách an toàn đối với vết nứt. Bây giờ, muốn xuống đến mép vết nứt, tôi phải dịch xuống dưới khoảng chừng bốn đến năm mét. Thận trọng, tôi bước từng bước nhỏ, cố gắng xuống thật sát để quan sát vật thể đã bị nuốt chửng.

Nó có vẻ tương đối sắc cạnh, và tôi đoán có thể ai đó đã bị mặt đất nứt toác ra nuốt chửng cùng chiếc xe của mình.

Rìa vết nứt có đủ chỗ đứng, tôi có thể chọn một chỗ và ngồi xổm xuống. Cây đèn pin bây giờ được tôi chuyển sang cầm ở tay phải, xộc thẳng xuống dưới sâu. Quả thật, dưới đó là một chiếc xe địa hình.

Trong một thoáng, tôi ngồi bất động, bởi những suy nghĩ của tôi xoay quanh người lái xe. Anh có kịp rời xe chạy trốn? Hay anh đã rơi cùng chiếc xe xuống vết nứt này?

Tôi chuyển động cánh tay phải, quầng sáng của chiếc đèn pin quét dọc cái vật thể đang bị nghiền lại giữa hai mép đất. Góc nhìn hiện thời quá tệ, tôi không biết liệu có còn ai trong xe hay không.

Nhưng chỉ sau một vài giây đồng hồ, tôi nhận ra một mùi vị bất thường đang từ dưới sâu bốc lên. Nó không phải là mùi thức ăn cháy hay mùi gỗ bị biến thành than, nó vừa rõ ràng vừa gay gắt. Một cái mùi rất khó miêu tả. Tôi thậm chí còn chưa biết nên coi nó là điềm tốt hay điềm gở.

Một cái mùi như vậy cũng xuất hiện ở những nơi có điện thế cực cao. Ví dụ như trong một cơn bão mùa hạ, một chuyện tương tự có thể xảy ra ở đây, mặc dù khả năng này là rất đáng nghi ngờ.

Những câu hỏi không lời giải đáp. ở một khung cảnh chẳng có gì thay đổi như thế này, tôi hầu như không có khả năng tìm câu trả lời. Hiện tôi cũng chưa biết vết nứt này đã xuất hiện bao lâu rồi, nhưng hình như Bill và tôi là những người đầu tiên phát hiện ra nó. Cũng dễ hiểu thôi, đây là một miền đất hoang vu, cách xa tuyến đường du lịch, chẳng mấy khi có ai lạc tới.

Phải thật nhanh chóng quay xe trở lại và báo cáo cho các cơ quan hữu trách.

Ngay cả khi đoạn đường này ít có xe qua, nó cũng phải được ngăn lại cẩn thận, bởi vết nứt có thể cướp đi mạng người.

Tình hình quanh chỗ anh bạn Bill của tôi không có gì thay đổi, nhưng nhìn qua nét mặt tôi, anh biết ngay đã có chuyện xảy ra và cất tiếng hỏi :

- Cậu phát hiện ra điều lạ, đúng không?

Tôi tựa người vào mũi chiếc xe địa hình lòng không khỏi thấy an tâm khi cảm nhận lực ấn cứng cáp của nó dưới lưng mình.

- Đúng, mình đã nhìn thấy một vật. Một chiếc xe địa hình đã lao thẳng xuống dưới vết nứt.

- Trời ạ! - Bill lắp bắp - Thế còn người lái?

Tôi nhún vai.

- Mình không nhìn rõ, liệu anh ta có còn trong xe hay không. Chúng ta phải quay trở lại ngay và báo cáo cho cảnh sát biết.

- Đi tới tận đâu?

- Khu dân cư gần đây nhất tên là gì?

- Khoan đã, để mình xem lại. - Bill chui vào trong xe, tìm bản đồ.

Tôi dừng lại trước vết nứt bây giờ đã hiện nguyên hình là một đường hào chết chóc và nhìn xuống dưới sâu. Dĩ nhiên, những suy nghĩ của tôi xoay quanh hiện tượng này, nhưng tôi không rõ tại sao hiện tượng động đất hay trượt đất lại đột ngột xảy ra ở khu vực này. Scotland không nằm trong vành đai động đất. vết nứt thật hợp với những sự kiện đã kéo chúng tôi lại đây.

Bill còn chưa quay ra thì tôi đã nhìn thấy một vật lạ trong đường hào sâu.

Một chuyển động, một ánh đỏ.

Một quầng sáng!

Bill quay trở lại, tay cầm bản đồ. Anh đã muốn cất tiếng nhưng cử chỉ rất nhanh lẹ của bàn tay tôi ngăn anh lại. Đồng thời bàn tay khác của tôi chỉ xuống dưới sâu và một nửa tích tắc sau, Bill cũng nhìn thấy nó. Anh đưa tay vuốt tóc, thì thào :

- Khốn kiếp, không thể như thế được, đó là một quãng lửa!

- Chính xác.

- Cậu biết nó từ đâu tới không?

- Không. Thế nhưng chắc dưới đó chẳng có chàng lùn nào đang cầm đèn lồng đi dạo đâu.

- Đừng có đùa nữa!

Chúng tôi nói rất khẽ, như sợ khuấy đảo đến cái quãng sáng đang mỗi lúc một to hơn lên kia. Vô vàn những tia lửa nhỏ bí hiểm đang bay qua bờ hào, tất cả chỉ có một mục tiêu.

Chúng muốn đến với cái điểm lớn hơn, giờ đây đã trở thành một quả cầu, để rồi tụ hợp vào nó.

- Cậu hiểu không? - Bill thì thào.

- Hầu như không.

- Vậy là bọn mình thống nhất ý kiến.

Quầng sáng hay vết sáng bí hiểm dưới kia hoàn toàn không nghĩ tới chuyện biến đi. Chắc nó thấy rất dễ chịu bên dưới độ sâu của vết nứt, nó nhảy nhót tới rồi lui, đập vào phía bên này của bờ vực, có lúc chạy xa ra phía chúng tôi, rồi lại xoay trở lại. Đó là một chuyển động lên và xuống, cứ như thể cái quả cầu màu đỏ kia muốn chứng minh với chúng tôi rằng nó làm được những gì. Hai chúng tôi chỉ biết ngạc nhiên đứng nhìn. Không phải nỗi ngạc nhiên vui sướng, bởi sự tồn tại của quả cầu màu đỏ này khiến chúng tôi cảm thấy lo lắng.

Cả hai chúng tôi biết, chắc chắn nó phải nằm trong một mối liên quan trực tiếp với động tác nứt toác ra của nền đất dưới chân này, cũng không loại trừ khả năng quầng sáng báo trước một hiểm họa mới. Tôi tập trung toàn bộ thần kinh quan sát thật chính xác toàn bộ khu vực xung quanh vết nứt, nhưng chưa phát hiện được điều gì thay đổi.

Chỉ có quả cầu màu đỏ nhảy nhót qua bờ vực sâu thẳm, có lúc nó bật lên trên, rồi rơi xuống dưới, bay dọc theo hai làn tường, thỉnh thoảng lại bắn ra những tia lửa

nho nhỏ, thế nhưng chúng không dừng lại một chỗ, mà những tia lửa đỏ lại ngay lập tức được hút trở về quả cầu lớn.

- Chuyện gì thế kia? - Bill lẩm bẩm.

- Chắc chắn không phải chuyện tốt.

Tôi chưa nói hết câu thì quầng lửa màu đỏ đỏ lấy đà và chuyển động. Lần này nó vọt lên cao như một quả bóng được sút rất căng. Nó bay lên khỏi miệng vết nứt, lao vút lên cao, như muốn hòa lẫn vào màu xanh của bầu trời bên trên.

Chúng tôi theo dõi đường đi của quả cầu bây giờ đã đạt tới một độ cao nhất định. Nó dừng lại trên đó một thoáng, rồi nhanh như chớp vọt thẳng xuống dưới sâu.

Có phải nó lại rơi vào vết nứt?

Không, không xuống sâu tới mức độ đó. Quả cầu đỏ dừng lại trên mặt trái đất ở độ cao ngang tầm đầu chúng tôi, khiến chúng tôi có thể ngắm nó trực tiếp.

Chưa bao giờ tôi nhìn nó ở một khoảng cách gần như bây giờ, và cả hai chúng tôi đều rất căng thẳng.

Bill tập trung toàn lực vào quả cầu, tôi cũng vậy. Nó có một cái nhân, không đỏ bằng phần ở ngoài rìa. Trung tâm quả cầu tỏa ra một luồng sáng hầu như màu vàng. Càng ra phía ngoài, màu vàng càng yếu đi, nhường chỗ cho màu đỏ sẫm, rách nhỏ ra và bập bùng bên ngoài rìa. Quả cầu bây giờ thôi không tỏa những tia lửa nhỏ ra bốn hướng nữa, mà tạo thành một khối nguyên vẹn.

- Cứ như một thế giới riêng. - Bill lẩm bẩm - Như một hành tinh nho nhỏ, hiện vẫn còn nằm trong quá trình sinh tạo.

Tôi thấy so sánh của Bill là rất đúng, nhưng không bổ sung gì thêm, mà tập trung duy nhất vào cái quả cầu lửa tròn tròn.

Có phải nó là ánh sáng? Hay nó là lửa? Tôi cân nhắc liệu đây có phải là một thông điệp chỉ dành riêng cho hai chúng tôi, nhưng tình huống có vẻ không phải thế. Ít nhất thì tôi cũng không cảm nhận được triệu chứng của một mối liên hệ, mặc dù tôi đoán chắc quả cầu lửa đang được điều khiển bởi một bàn tay khác.

Đằng sau nó là một thế lực khác mà tôi chưa nhận mặt được. Tôi đơn giản không muốn chấp nhận rằng quả cầu này đã xuất phát từ cội chân không. Nó đã tạo hình

tròn, được gộp bởi vô vàn những tia lửa nhỏ, nó đã được điều khiển, phải có một kẻ nào đứng đằng sau nó và chỉ đường cho nó.

Bill chắc cũng có những suy nghĩ tương tự, anh thì thào :

- John, nó... nó... đang nhìn bọn mình. Nó như một con mắt, một con mắt quan sát, cậu hiểu không? Nó là một con mắt - nhưng là con mắt từ địa ngục.

Anh ấy có lý không nhỉ? Có cái gì độc ác trong quả cầu này không? Có phải nó đang được điều khiển bởi một pháp thuật đen xa lạ ẩn dưới lòng trái đất? Ít ra nó cũng không phải vật bình thường, và qua đó, tôi lại bị gợi nhớ đến những phản chiếu ánh sáng kỳ dị mà tôi đã gặp trong trận phiêu lưu vừa qua với những thực thể ngoài trái đất.

- Người ta có thể bắn vào quả cầu. - Bill đề nghị.

- Thế rồi sau đó?

Anh không trả lời tôi.

- Phải bắn bằng những viên đạn bạc đã được rửa nước thánh. Quả cầu đang đứng kia như một mục tiêu. John, cậu thấy sao, cậu muốn thử không?

- Tại sao?

- Giờ thì mình tin chắc rằng đằng sau quầng sáng này không phải là một thể lực thân thiện.

Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng tôi đang ngạc nhiên về chất liệu của nó, đúng, chất liệu, bởi bất chấp cái rìa ngoài đang tươi rách và bập bùng kia, quả cầu gây ấn tượng như nó được bảo vệ bằng một lớp tường trong suốt.

Vậy là một quả cầu bằng thủy tinh được đổ đầy ánh sáng màu đỏ.

Tôi rút vũ khí ra. Vừa rút, vừa bị quả cầu màu đỏ quan sát. Ít nhất tôi cũng có cảm giác như vậy.

Không có chuyện gì xảy ra. Nó để yên cho tôi rút khẩu Beretta ra, cầm trong tay phải.

Tôi tưởng tượng mình đang ở một phòng tập bắn, nơi mà các bạn đồng nghiệp và chúng tôi được luyện tập đều đặn.

Duỗi thẳng cánh tay, bàn tay trái giữ khuỷu tay phải, tất cả đã trở thành những động tác ăn sâu vào máu thịt. Ngắm bắn vào một thực thể chết thì có gì đâu, vậy mà tôi vẫn cảm nhận thấy một nỗi bất an, một nỗi bất an khó hiểu.

Có phải tôi đang làm điều gì sai trái? Có phải cảm giác bập bùng trong tâm khảm kia đang muốn cảnh cáo tôi?

Cây thánh giá bằng bạc đeo trên cổ tôi giữ im lặng. Nó không ấm lên, nó vẫn dừng lại trong trạng thái bình thường. Nếu quả cầu kia là một đại diện của Pháp Thuật Đen, thì nó là một đại diện không tác dụng vào cây thánh giá thần của tôi.

Chỉ một làn gió khẽ thoảng qua, lướt nhẹ trên mái tóc. Tôi nhắm mắt và bóp cò.

Tiếng súng vang lên, lớn đến mức độ lạ thường. Nó ném tiếng vọng ra bốn bề, vượt sang cả bờ hồ bên kia.

Một viên đạn đi rất nhanh, không thể theo dõi bằng mắt người. Mặc dù vậy, tôi vẫn tìm hiểu xem liệu viên đạn của tôi có cắm thẳng vào mục tiêu hay không, và tôi thấy!

Viên đạn bạc đã được rửa nước thánh găm thẳng vào chính giữa quả cầu. Tôi mong chờ quả cầu sẽ nổ ra, nhưng điều đó không xảy tới. Mảnh bạc xuyên qua nó, cứ như thể quả cầu màu đỏ kia không tồn tại.

Không may...

Tôi hạ cánh tay phải xuống, hơi thất vọng. Hơn thế, quả cầu vẫn dừng đứng ở chỗ cũ, nó đơn giản coi như chưa hề có viên đạn bạc. Mà nó cũng chưa thềm chuyển động. Trông nó giống quả cầu đang được treo bằng một sợi dây vô hình.

Bill thất vọng nói :

- Thế là xong.

- Mình cũng nghĩ vậy.

Cả hai chúng tôi cùng lầm. Đột ngột, quả cầu chuyển động. Lần này nó không lao vọt lên cao, mà cũng không phi thẳng xuống dưới vết nứt, mà nhằm thẳng hướng chúng tôi lao tới, như muốn hủy diệt chúng tôi.

- Nằm xuống! - Tôi hét lớn.

Cả hai chúng tôi nhất loạt ném người.

Tôi cảm nhận động tác lướt qua và một thoáng gió trên tóc mình, thế rồi tôi nghe thấy tiếng vỡ, xoay người lại và nhìn thấy quả cầu đang đập vào làn kính phía trước của chiếc Jeep. Bay qua lớp kính, rơi vào hàng ghế phía sau, nảy vọt lên một lần nữa cao khoảng chừng một cánh tay rồi vỡ ra, tạo thành một trận mưa màu đỏ.

Chúng tôi đã nhìn thấy điều đó một lần rồi, chuyện này không trầm trọng, nhưng lần này những sự kiện tiếp nối diễn ra khác trước.

Đột ngột, những ngọn lửa bốc cao lên, và chỉ một thoáng sau, nó phủ kín toàn bộ khoảng không gian bên trong chiếc Jeep.

Phải trốn chạy ngay, nếu chúng tôi muốn bảo toàn mạng sống!

Chương 9

Hai chúng tôi chạy bên nhau. Chúng tôi chọn hướng bên phải con đường, bởi đoạn đường dẫn xuống bờ hồ dù sao vẫn dễ chạy hơn là đoạn leo qua vách đá thẳng đứng.

Một chiếc xe bốc cháy sẽ rất dễ nổ, thật đúng là điều chúng tôi không muốn. Chúng tôi vừa chạy vừa rút đầu thật thấp, chờ đợi những mảnh nóng bỏng của chiếc Jeep bay ngang tai mình bất cứ lúc nào, nhưng chuyện đó không xảy ra.

Khi tôi bị trượt chân và hạ người xuống một cách miễn cưỡng thì Bill cũng dừng lại, quay nhìn về hướng sau lưng.

Đứng ở đây chúng tôi có thể nhìn thấy gờ của con đường, nhưng không nhìn thấy chiếc xe nữa, nó đã bị che khuất.

Nhưng nó đang tỏa sáng!

Ánh lửa vẫn còn đang cháy trong lòng xe. Chỉ vài giây đồng hồ nữa thôi, thùng xăng sẽ nổ và biến chiếc Jeep thành một ngọn lửa khổng lồ.

Nhưng không, chúng tôi há mồm nhìn quần sáng nho nhỏ đó nâng cả chiếc Jeep rất nặng lên cao.

Chiếc xe trôi bồng bềnh trên mặt đường!

Cảnh tượng thật khó tin, bức tranh như thôi miên, khiến chúng tôi đờ đẫn trong một thoáng. Sau đó, tôi co mình đứng dậy, trong khi Bill vẫn cúi nửa người về phía trước, nhìn như một người đang không tin vào mắt mình.

Chiếc Jeep vẫn đang trôi bồng bềnh trên mặt đường. Trong xe là lửa cháy. Những lưỡi lửa không cháy yên, chúng đang tạo thành một trận khiêu vũ. Chúng nhảy từ hướng này sang hướng khác; rồi xoay tròn và kéo dài ra như muốn thè lưỡi liếm lên nóc xe. Cả chiếc xe lẽ ra đã phải được phủ trong màn khói từ lâu, thế nhưng tuyệt không có khói, chúng tôi nhìn rất rõ từng đường nét qua khuôn cửa kính.

Lửa không khói!

Chuyện này không bình thường, nhưng đây là sự kiện tôi đã được chứng kiến

nhiều lần. Tôi không gọi nó là lửa, mà gọi nó bằng một khái niệm khác, đặc biệt hơn: Lửa địa ngục!

Những cân nhắc và suy nghĩ tan biến khi tôi chứng kiến chiếc xe không đứng yên ở vị trí bồng bênh đó nữa. Nó bay về hướng chúng tôi. Được thúc đẩy bởi ngọn lửa ma quái bên trong, nó chuyển động về hướng mặt hồ, mà nếu muốn tới đó, chắc chắn nó phải đi ngang qua chỗ Bill và tôi.

Hay mục đích của nó chính là đập xuống người hai chúng tôi?

Hiện thời tôi chưa biết. Khoảng cách vẫn còn tương đối lớn. Nhưng chúng tôi nhìn rất rõ những gì đang xảy ra trong lòng xe. Những lưới lửa đang thực hiện một điệu khiêu vũ kỳ quái, chúng nhảy vọt sang bên, lan rộng ra và bắt đầu nhuộm màu đen ở phía bên trong.

Những bóng đen?

Vâng! Có thể nói như vậy, bởi chúng tôi nhìn thấy những vệt thẫm màu, nhưng đó không phải chỉ là những bóng đen, bởi những vệt thẫm màu đó mới nổi lên, có những đường viền như mặt người.

Những vệt mặt ma!

Ma quái, nhảy nhót. Đám lửa hoặc quả cầu ánh sáng vậy là được tạo bởi vô vàn những vệt mặt ma, hay là những gương mặt quỷ quái, chắc chắn không xuất phát từ thế giới của chúng ta, mà từ những mảnh đất bí hiểm và độc ác lẫn khuất đâu đó.

Chính trong giây phút này, hai chúng tôi đã nhận được bằng chứng chung cuộc. Vậy là tai nạn ở đây không phải hiện tượng địa lý bình thường, trong trò chơi này có bàn tay của pháp thuật, hiện tôi chỉ chưa đánh giá được cụ thể và chính xác. Ít nhất, đây là thứ pháp thuật mà tôi chưa quen.

Chiếc Jeep vẫn trôi bồng bênh trong không khí. Những bóng đen hay những khuôn mặt lửa vẫn ở đằng sau làn cửa kính. Thế rồi đột ngột, chiếc xe tăng tốc, hướng thẳng về hướng chúng tôi.

Nó lao vùn vụt về chỗ Bill và tôi.

Vừa lao vừa hạ độ cao!

Nó đến mỗi lúc một gần hơn.

Nhanh như chớp!

Những suy nghĩ đó lao vụt qua đầu óc tôi. Chắc đối với Bill cũng vậy, bởi anh bắt đầu hành động sớm hơn tôi một phần giây. Anh chạy những bước thật dài và nhanh sang phải, rồi ném mình bay là là trên mặt đất, xoay mình lượn tròn và cuối cùng tìm được một nếp đất gấp bên triền đồi đang thoải dốc xuống mặt hồ. Nếp đất gấp là một nơi ẩn nấp tương đối an toàn.

Tôi nhào sang phía trái và nhìn thấy chiếc Jeep bay sắp tới mình, tôi lăn người xuống đất.

Cổ lạnh và ẩm. Cách tôi một đoạn, triền đồi bị xé toác ra, tôi nhìn thấy một vệt đất dài màu nâu, một vệt rộng đủ cho tôi nhét thân hình vào trong.

Tôi bám thật chắc, cuộn tròn người lại, co sát hai chân lên đầu, tạo thành một mục tiêu nhỏ như có thể.

Chiếc xe không chạm được vào chúng tôi, nó đập xuống mặt đất. Nghe những âm thanh trầm đục, hai chúng tôi quay đầu lại và nhìn thấy nó dừng lại bên bờ hồ rồi bùng nổ.

Một tấm ảnh rừng rợn của lửa và khói. Khói đen kéo qua một màu đỏ u ám, những mảnh vỡ của chiếc xe từ đó văng lên cao, rồi hoặc rụng xuống dưới đất hoặc rơi xuống mặt hồ khiến nước bắn lên tung tóe.

Chiếc Jeep hay nói cho chính xác hơn là đa phần của nó cháy ngay trên bờ hồ. Ngọn gió yếu ớt xua về hướng chúng tôi cái mùi gay gắt bốc ra từ bốn chiếc bánh xe đang cháy. Một luồng khói đen sì, khét lẹt từ từ trộn vào bầu không khí xung quanh.

Không còn mối nguy hiểm của vụ nổ mới. Cả hai chúng tôi cùng muốn nhào thẳng đến bên chiếc xe, nhưng bắt buộc phải đi đường vòng, bởi luồng khói đen đã che một phần tầm nhìn và khiến chúng tôi không thở được. Anh bạn Bill vừa ho vừa chạy cạnh tôi, vừa lẩm bẩm rằng hai đứa đã gặp may. Tôi gạt đầu đồng ý.

Chiếc Jeep bây giờ thật xứng đáng với khái niệm “xác xe”. Bên bờ hồ chỉ còn lại một hiện vật đã bị cháy thành than, biến dạng đến mức không ai nhận ra hình dạng nguyên thủy của nó.

Chúng tôi đi vòng quanh nó trong một khoảng cách an toàn, và chấp nhận cả chuyện phải giẫm chân xuống dưới nước hồ.

Những lưỡi lửa hầu như đã biến mất. Chỉ còn thấy một vài đốm lửa nhỏ đang nhảy nhót trên lớp tôn ám khói. Bốn bánh xe vẫn tiếp tục âm ỉ biến thành than và bốc khói. Cái mùi khét lẹt này chắc còn ám ở đây thật lâu.

- Vậy là đi đòi cả mấy cái vali! - Bill nhận xét bằng nét hài hước cay độc của một gã tử tù.

- Nhìn thấy trước là như vậy.

- Đúng...

Hai chúng tôi dừng lại ở một vị trí không có gió thổi tới.

- Đúng đấy, Bill, ánh sáng đó không phải là ánh sáng, mà là lửa. Thế nhưng nó đã biến mất. Đó là những con ma lửa sống trong lòng trái đất và bây giờ thoát ra ngoài. Chắc chúng đã được tiếp cho những nguồn năng lượng khủng khiếp, nếu không chúng đã không có thể thoát khỏi tầng ấy lớp đất ngăn cản. Nhưng nói để làm gì? - Tôi nhún vai - Chúng ta đã chiến thắng, mà cũng vừa chiến bại.

- Ta chiến thắng được cái gì?

- Ta giữ được mạng sống.

- Đúng là cậu có lý, John. Thế còn chiến bại? Ngoại trừ mấy cái vali và chiếc xe thuê.

- Chúng ta đã đánh mất lòng tin rằng tất cả chuyện này có nguyên nhân tự nhiên của nó. Mình không biết phải nói điều đó như thế nào. Quý đất, ma lửa từ lòng đất mẹ, có thể tập trung thành một quả cầu ánh sáng để rồi sau đó chỉ ra bộ mặt thật của chúng.

- Cậu muốn nói đến những vệt mặt ma trong những lưỡi lửa?

- Chứ còn ai nữa?

- Có thể đúng. Dù sao thì chúng ta cũng đã khiến một kẻ nào đó khó chịu, dù hẳn có là ai đi chăng nữa.

- Hay hẳn khiến chúng ta khó chịu?

- Cũng đúng.

Tôi quay trở lại chủ đề cũ.

- Cậu có kịp xem bản đồ không? Khu dân cư gần đây nhất tên là gì?

- Mình có xem.

- Thế nào?

- Garragie Lodge.

- Hiểu rồi. - Tôi gạt một hạt đất li ti ra khỏi khoe mắt bên phải của mình - Nhưng còn một người mà chúng ta có thể hỏi thăm tin tức, phải không? Một người phụ nữ, người đã lên tiếng cảnh báo, người mà cậu đã nghe được tên.

- Cô ấy tên là Delphi.

- Đúng thế. Cậu có biết ta phải tìm cô ấy ở đâu không?

Bill lắc đầu. Anh trầm ngâm nhìn xuống mặt hồ đang hiện ra một làn nước rất trong, cứ như thể trên trái đất này hoàn toàn không có chuyện ô nhiễm môi trường. Mặt nước phản chiếu bầu trời. Vì bầu trời không mây, nên trông nó như một vệt sáng.

- Mình nghĩ có lẽ đến Garragie Lodge ta sẽ hỏi được nơi cô ta ở.

- Mình cũng định nói như vậy đấy.

Cả tôi cũng nhìn xucíng dưới mặt nước. Bầu trời sáng trong vẫn còn đó, nhưng ở giữa vệt sáng đang có một sự đổi khác, một nét rung động, một đốm lửa, một quầng sáng, và khi phát hiện ra nó, làn da trên lưng tôi căng lên.

- Khốn kiếp, nó xuất hiện trở lại!

Tôi xoay người cùng lúc với Bill. Cả hai chúng tôi cùng phải nghiêng chặt rằng để không buột miệng mắng chữi.

Trước mặt chúng tôi là quả cầu lửa đang bay bồng bềnh, như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra...

Chương 10

Cuộc đời không hiếm những giây phút làm ta phải nổi cơn giận dữ và chỉ sau đó một chút, cảm giác giận dữ biến thành căm thù. Điều đó đã xảy ra với tôi khi lại phải đối mặt với quả cầu lửa quỷ quái, lại nhìn thấy quầng lửa giết người. Anh bạn Bill chắc chắn cũng có những tình cảm tương tự, cả anh cũng im lặng đầy tăm tối.

Nó lại đứng kia. Nó đứng ở đó và bay bồng bênh trước mặt chúng tôi, cái thể lực mà chúng tôi chưa hiểu nổi, cái thể lực dù trời lên từ lòng đất hoặc đến từ một nơi nào khác nhưng rõ ràng là một sự đe dọa giết chóc, bất chấp một vẻ ngoài hiền lành.

Bàn tay tôi đưa nhanh về phía bao súng, mà không đưa lên phía cây thánh giá bằng bạc đeo trên cổ, bởi tôi biết lần này cây thánh giá chẳng giúp được mình.

Tôi đoán những gì chúng tôi đang chứng kiến có nguyên nhân là một thể lực cho tới nay vẫn ẩn thật sâu dưới lòng trái đất, và bây giờ trời lên, muốn chứng minh sức mạnh với con người. Quả cầu vốn ưa nhảy nhót bây giờ tạm thời đứng yên, chỉ khe khẽ giật giật trong trung tâm của nó như một mí mắt trâng tráo.

- Nó muốn gì? - Bill thì thào - Khốn kiếp! Chẳng lẽ cậu không biết câu trả lời?
- Làm sao biết nổi?
- Nó đang chế nhạo chúng ta.
- Có lẽ.
- Nó muốn cho chúng ta biết ở đây ai là kẻ chiến thắng.
- Cũng có thể.
- Im cái kiểu trả lời đó đi, John. Cậu làm mình muốn phát điên. - Bill cáu kỉnh.

Tôi nhìn người bạn đứng bên cạnh đang đỏ mặt lên vì giận dữ. Nội tâm tôi cũng không khác. Chỉ có điều bây giờ nổi giận đâu có ích chi, chúng tôi không hề thay đổi được điều gì. Đằng nào thì cái quầng sáng kia cũng sẽ làm những gì mà nó muốn.

Quả đúng như vậy.

Nó đột ngột lướt sang bên phải, kéo theo đuôi một vệt màu đỏ. Quả cầu vẽ một đường đi dài trong không khí rồi chui xuống dưới mặt nước hồ.

Thêm một lần nữa, chúng tôi được chứng kiến một sự việc huyền bí, bởi không một giọt nước nào bắn tóe lên cao khi quả cầu xuyên qua mặt nước. Chúng tôi theo dõi đường đi của nó. Quả cầu hiện rõ trong làn nước trong, và lực tỏa sáng mỗi lúc một mạnh lên của nó rọi cả những tầng thấp nhất dưới làn nước, nơi hầu như chẳng bao giờ có ánh sáng mặt trời soi tới. Nhưng nơi đó vẫn chứa vô vàn thực thể sống, những thực thể đã biến đổi cho phù hợp với môi trường tăm tối xung quanh.

Giờ đây, những thực thể đó phải chứng kiến một sự kiện bí hiểm chết chóc.

Ánh sáng chiếu sáng!

Một thế lực khác!

Chúng hoảng loạn. Không một con cá nào trong hồ còn cảm thấy bình an. Tất cả lũ chúng như đột ngột nổi điên. Chúng không bơi theo những đường bơi quen thuộc, mà xoay tròn, và đâm vào nhau. Những con cá lớn hơn xuyên như những chiếc máy bay chiến đấu vào từng đàn cá con.

Những con cá khác thì nhảy thật nhanh lên trên mặt nước, khiến mặt hồ sủi lên, tỏa sóng, lan vào bờ.

Thế rồi quầng sáng lại vọt lên cao.

Lần này nó kéo theo một cột nước khổng lồ, với vô vàn con cá.

Quầng sáng rời bỏ cột nước. Nó vừa xoay vừa bay về hướng bờ hồ, và cái cột nước khổng lồ sụp xuống. Những con cá quay trở lại mặt nước.

Quầng sáng cũng đã rời khỏi chỗ chúng tôi đang đứng. Chúng tôi nhìn thấy nó bay về hướng con đường, rồi nó đứng lại ở đó, hiền lành tỏa sáng như vì sao của thành Bethlehem đang dẫn dụ các ông vua.

Chúng tôi không đi theo nó. Tôi nghe thấy Bill thở thành tiếng trước khi anh hỏi :

- Cậu có hiểu không?

- Không...

Chương 11

Đôi mắt Jill McCall mở ra khi mũi cô ngửi thấy hương vị cà phê. Đột ngột, cô gái có cảm giác xấu hổ vì cô vẫn còn nằm trên giường, để cho Delphi làm mọi việc. Nhưng cô thấy mệt như một người đã chết và đã ngủ thật sâu, sâu đến mức cô không hiểu nổi. Cả bây giờ, khi mũi ngửi thấy mùi cà phê và mắt đã mở, Jill McCall vẫn cảm giác trong huyết quản của cô không phải máu mà là chì nặng trĩu, cả những dòng suy nghĩ cũng như chỉ miễn cưỡng bò về với thực tại từng bước một. Tình hình khá lên một chút khi cô ngồi thẳng dậy, đưa một bàn tay áp chặt lên trán, hai mí mắt lim dim và một tiếng rên ri nhẹ thoát qua bờ môi.

Cô gái lắc đầu. Mãi tới bây giờ cô mới ý thức được rằng cô đã ngủ tất cả những tiếng còn lại trong đêm với bộ quần áo đi đường của mình, chỉ trừ đôi giày đã được cởi ra đang đặt cạnh giường. Nhưng điều đó không khiến cô khó chịu, trầm trọng hơn cả là những sự kiện mà cô đột ngột nhớ lại.

Anh bạn đồng nghiệp Don Morgan của cô không còn nữa!

Suy nghĩ đó như một chiếc cửa máy cấm phập rãng cửa vào đầu óc cô. Anh ấy đã chết. Mặt đất đã nuốt chửng anh ấy cùng chiếc Ford. Mặt đất đã đột ngột mở ra và...

Jill McCall run rẩy toàn thân. Máu dồn lên đầu cô. Nỗi sợ hãi cảm những hàm răng khủng khiếp của nó vào trong nội tạng cô như một con chuột khổng lồ. Việc cô đã thoát chết, bây giờ khiến cô nhớ lại như một điều kỳ diệu. Cô đã đối mặt với nỗi kinh hoàng, để rồi cuối cùng đã được Delphi tìm thấy và đưa từ triền đá về đây như người ta hái một quả dâu dại.

Don Morgan đã chết!

Thật không thể hiểu nổi! Thật không thể tưởng tượng được! Quá khứ rất gần đã chỉ cho cô biết số phận có thể tàn nhẫn đến mức độ nào, trầm trọng tới mức cô gái có cảm giác việc cô thoát được cái chết kinh hoàng đó hầu như là không công bằng.

Cô ngồi trên mép giường như một đứa trẻ bị bỏ rơi. Căn phòng hẹp. Hai chiếc giường là đồ vật duy nhất, một chiếc bây giờ đã trông, chăn màn đã được xếp lại gọn gàng. Những giọt lệ dâng trào lên mắt và Jill McCall đưa tay day day mi mắt, cô không muốn khóc vào lúc này.

Thay vào đó, cô quay đầu sang trái, ở phía đó có một chiếc cửa sổ. Nó được tạo cho phù hợp với kích thước căn phòng và túp lều, người ta chỉ có thể coi đó là một cái lỗ, phía bên ngoài kia đang sáng, chắc chắn đó là mặt trời buổi sớm đang trèo lên từ phía Đông của ngôi nhà.

Jill McCall nghe tiếng bước chân của Delphi văng lên từ phòng bên cạnh. Cửa không đóng hẳn, vì thế mà cô mới ngửi thấy mùi cà phê mới pha. Ít nhất thì nó cũng khiến cho cô tỉnh lại phần nào để có thể nhòm người lên, bước đi hai bước đầu tiên, và ngay lập tức cảm nhận nỗi đau như dằn trong cơ bắp. Đặc biệt là ở khu vực hai cánh tay, bởi cô đã phải bám cả một thời gian rất dài vào triền đá.

Với những bước chân nặng như chì, Jill McCall chuyển động về hướng cánh cửa. Trong đầu cô đang có tiếng gõ nhẹ nhàng. Cô hy vọng tách cà phê sẽ xua tan cảm giác thó chịu đó.

Khi cô nữ phóng viên mở cửa và nó kêu lên, Delphi quay lại. Cô gái đang đứng bên bàn và đặt dao nĩa xuống cạnh đĩa thức ăn. Một nụ cười thoáng lướt trên đôi môi, cô gật đầu với vị khách và hỏi :

- Chị ngủ ngon chứ...?

Jill McCall nhún vai.

- Dù sao cũng chúc chị một buổi sáng tốt lành.

- Sau đêm hôm qua ư?

- Nó đã qua rồi.

- Nhưng những hồi ức sẽ quay trở lại.

- Thôi ngồi xuống đây đã. Bánh mì vẫn còn ấm. Để tôi đi lấy.

Delphi đã nướng bánh mì trong cái lò bằng đá bên cạnh lò sưởi. Lúc cô mở cánh cửa và dùng xẻng gỗ đưa bánh mì ra ngoài thì Jill McCall đã ngồi xuống ghế, chống khuỷu tay lên mặt bàn và nhìn trần trời vào khoảng không trước mặt. Delphi giữ nguyên nụ cười trên môi khi rót cà phê cho Jill và giải thích rằng cô chỉ uống cà phê vào những dịp đặc biệt, bình thường cô chỉ uống trà.

- Tôi rất biết ý nghĩa của chuyện này. -Jill McCall thì thào.

- Chị uống một ngụm đi đã.

Jill McCall uống và phải công nhận rằng cô chưa bao giờ được thưởng thức một tách cà phê ngon như vậy. Đây cũng là cảm giác mà cô có đối với thứ bánh mì tự nướng, được quét bơ thực vật rồi nhỏ lên trên một vài giọt mật ong.

Cả hai người phụ nữ im lặng ăn. Buổi sáng hôm nay Delphi mặc một bộ quần áo với chiếc áo len màu cát. Một sợi dây bằng da nối những viên gỗ rất to đeo quanh cổ cô. Mái tóc bây giờ ánh màu nâu hơn là màu đỏ và Jill McCall ngạc nhiên thấy cô gái ăn ngon lành tới mức độ nào.

Cả cô cũng thấy ngon, nhưng cô dừng lại ngay sau miếng đầu tiên. Động tác nuốt khiến cô đau đớn, cổ họng như đang bị chặn lại bằng một cục đá, rồi siết bên ngoài bằng một sợi dây mỏng.

Jill McCall cứ chờ Delphi sẽ lên tiếng nói về những sự kiện đã xảy ra trong đêm hôm qua, nhưng cô gái im lặng. Chắc chắn cô muốn Jill McCall bắt đầu, cô nữ phóng viên nghĩ như vậy và chiều lòng chủ nhà, nhưng cô không dám nhìn thẳng vào mặt Delphi mà nhìn xuống đôi bàn tay của mình đang đặt trên bàn.

- Mọi thứ có vẻ đã trôi đi rất xa, vậy mà vẫn ở rất gần. Lúc đó mặt đất đã nứt toác ra, nuốt chửng một con người, và một con người khác thì chạy trốn được mà không quan tâm gì đến người bạn của mình. Tôi thấy tôi thật là...

- Xin lỗi chị, xin lỗi vì việc tôi ngắt lời! Nhưng chị đừng bao giờ tự trách móc mình. Chị đâu có thể ngăn cản được điều đó. Con người chúng ta quá yếu ớt.

Jill McCall gật đầu.

- Quá yếu ớt đối với kẻ nào?

- Đối với đất mẹ.

Cô nữ phóng viên nuốt khan. Cô không hiểu câu trả lời, trán cô nhăn lại.

- Tôi có cần phải giải thích không?

- Để chút nữa đã. Nhưng chúng ta phải báo cho cảnh sát để họ chặn con đường đó lại. Những người đi xe khác rất có thể sẽ đi thẳng tới đó và...

- Chị nghĩ đúng đấy, nhưng chúng ta sẽ không làm đâu.

Jill McCall ngẩng lên.

- Tại sao lại không?

- Bởi sẽ chẳng có ý nghĩa gì cả. Đất mẹ sẽ lại tự chữa cho mình, rồi chị sẽ thấy.

- Thế sao?

- Nếu thấy cần thì nó sẽ khép lại. Nó đã thở ra sức mạnh và chứng minh ai là kẻ có quyền ra lệnh ở đây. Sự nhẫn nại của nó đã hết, trái đất không muốn tiếp tục chịu đựng nữa. Con người đã không chung sống hòa bình với trái đất như lời dạy bảo của những đấng quyền uy, con người đã phá hủy nó. Họ đã tàn nhẫn, họ đã tiêu diệt nó, họ đã tạo nên vô vàn vết thương ở rất nhiều nơi, đất mẹ chảy máu. Nó là một thực thể đã bị hành hạ tra tấn, và tới một lúc nào đó thì nó phải kháng cự.

Jill McCall gật đầu, mặc dù cô không hoàn toàn tin vào những lời nói đó.

- Hai chúng tôi đã muốn tới đây để tận mắt chứng kiến. Bây giờ chỉ còn một mình tôi, và tôi sẽ phải giải thích với một số người tại sao Don Morgan không còn nữa. Nếu tôi dùng những lời của chị làm câu giải thích chắc chắn người ta sẽ chỉ cười chê tôi. Mặt đất đâu có phải người, đâu có phải một con thú mà có thể kháng cự. Nó là một hiện vật vô tính, và nó... - Jill McCall đột ngột dừng lại giữa câu khi thấy Delphi lắc đầu.

- Không, như thế là nhầm lẫn. Mặt đất không phải là một hiện vật. Nó sống, nó thở, nó là một thể giới riêng, và nó chứa trong lòng nó những sức mạnh mà chúng ta không thể đương đầu. Con người không được phép coi nó là một hiện vật vô cảm, nó là một thể giới sống động bao chứa rất nhiều yếu tố khác nhau. Mà ngoài ra, nó cũng còn được canh giữ nữa. - Delphi nói tiếp, mặc dù Jill McCall mỗi lúc mỗi nhìn cô ngạc nhiên hơn - Nó được canh giữ bởi những thực thể mà người ta bắt buộc phải coi là những vị thần bảo trợ. Đó không phải là những con người như bạn và tôi, nhưng chúng ta cũng không nên coi mình là đỉnh cao trong sự nghiệp sáng tạo của Thượng Đế, có cả những thực thể khác, tốt theo cái kiểu riêng của chúng. Bạn đã nhìn thấy một thứ đó.

- Tôi sao? - Jill McCall ngạc nhiên.

- Đúng, quả cầu lửa.

Cô nữ phóng viên nhếch mép.

- Tôi không thể tin được. Đó là một quảng sáng chứ không phải một thực thể sống.

Delphi gật đầu hồi hả.

- Tôi phải sửa lại lời chị. Cả những quảng sáng cũng là những thực thể sống, mặc dù khác với con người, nhưng chị đâu đã biết hết tất cả những dạng thức của sự sống?

- Chưa.

- Chị đã bao giờ nghĩ về chuyện này chưa?

Jill McCall nhún vai.

- Thỉnh thoảng thì có đấy. Bằng những khả năng của mình, tôi cũng đã viết những bài báo chống lại sự bóc lột trái đất, chống lại những con người chỉ nghĩ tới lợi nhuận. Người ta đã cười chê tôi, nhưng tôi vẫn tiếp tục, và vì thế mà tôi đã nhận công việc mà người ta trao cho tôi cùng anh bạn đồng nghiệp Don Morgan. Nhưng thật sự chúng tôi không ngờ chúng tôi lại gặp phải những chứng cứ loại này.

Cô biết, mắt cô bây giờ đã lại giàn giụa nước mắt khi cô nhắc đến tên người bạn đồng nghiệp. Cô nữ phóng viên vội vàng uống thêm một ngụm cà phê.

Delphi để cho cô yên. Một thời gian dài trôi qua, cô gái mới quay trở lại đề tài. Bằng giọng khê khàng, cô lên tiếng :

- Trái đất phản kháng, và tôi thậm chí không thể giận được đất mẹ. Nó đã tích tụ sức lực và ra đòn trở lại. Việc đã xảy ra ngay trong mảnh đất này, chắc chỉ là một sự tình cờ, nhưng nếu tôi nghĩ không lầm thì điều đó cũng có khía cạnh tốt của nó. Bởi hiện tượng động đất, lụt lội và những cơn bão nhiệt đới thường xảy ra ở những miền đất xa xôi, nhưng hầu như chẳng được người dân châu Âu chú ý tới. Người ta đơn giản chấp nhận hiện tượng đó, mặc dù những thảm họa thiên nhiên thường xuyên xảy ra đối với tôi cũng chính là những lời cảnh báo của địa cầu. Mãi tới bây giờ, khi nó xảy ra ở mảnh đất cận kề, người ta mới bắt đầu suy nghĩ, nhưng kể cả vài ý kiến nhỏ nhoi đó cũng bị một số các ông chủ và những nhà quản trị trong ngành du lịch khóa lấp đi, bởi những con người ham mê quyền lợi

đó e ngại rằng khi thông tin lộ ra sẽ giảm lượng khách đổ về đây và họ sẽ thu được ít tiền hơn. Vì thế mà người ta đã che giấu không ít chuyện.

- Vâng, chính tôi đã chứng kiến. - Jill McCall nhún vai - Dù tôi có hiểu hay không, tôi cũng sẽ phải chấp nhận hiện thực đó, nhưng tôi muốn hỏi chị, bây giờ ta nên làm gì. Ta không thể nói rằng chuyện đó đã xảy ra thì cứ để cho trái đất tiếp tục hoành hành.

- Đúng vậy!

- Chị có biết lời giải nào không?

- Khó đấy! - Delphi lẩm bẩm - Thậm chí rất khó. Nếu không muốn nói là bất khả thi. Chắc chắn chúng ta sẽ phải để cho mọi chuyện tiếp tục diễn biến. Con người chúng ta đâu có đủ mạnh để chống đối những thế lực khởi thủy của thiên nhiên.

- Bất khả thi sao? - Jill McCall thì thào - Tôi không chấp nhận.

- Vậy là chị nghi ngờ?

Jill McCall gật đầu. Cô đưa cả hai bàn tay bọc quanh cốc cà phê.

- Đúng, tôi nghi ngờ điều đó. Tôi biết, chúng ta có cả một núi những thách thức hiểm hóc trước mặt. Nhưng tôi thuộc loại người không bao giờ nguôi tìm cách khắc phục vấn đề. Tôi cũng sẽ tìm được một điểm để tôi có thể bắt đầu xức từng xẻng đất của cái núi đó đi. Nghề nghiệp đã dạy cho tôi như vậy. Từ khi tôi ra trường, người ta đã rèn luyện cho tôi theo hướng đó, tôi không hành động khác được.

- Vậy chị đã tìm được điểm bắt đầu chưa? - Delphi hỏi.

Trong một thoáng, Jill McCall nhìn trần trôi về hướng trước mặt, rồi nheo nhỏ đôi mắt lại.

- Tôi nghĩ là có, tôi đã tìm được điểm bắt đầu. Thật ra chỉ có một chỗ duy nhất mà thôi, nó chính là cái luồng sáng bí hiểm đó. Đối với tôi, nó vừa là bắt đầu mà cũng vừa là kết thúc. Hay là tôi nghĩ sai?

Delphi thở dài.

- Tôi rất tiếc, Jill McCall, nhưng tôi phải đồng ý với chị.

- Tại sao chị lại tiếc?

Delphi mỉm cười.

- Rất khó nói. Quầng sáng đó là một hiện tượng huyền bí. Về mặt nguyên tắc mà nói, tôi ủng hộ nó. Nhưng tôi cũng lại phản đối bởi nó đang hủy diệt và giết chóc. Bản thân chị đã chứng kiến. Nó đã xuất hiện ở đây, mặc dù tôi nghĩ nó có tồn tại khắp mọi nơi trên trái đất này. Nhưng đây là điểm nó bắt đầu chỉ cho loài người biết tôn ti trật tự. Nhìn về mặt nguyên tắc thì nó tốt, nhưng cả tôi cũng không muốn người và thú tiếp tục phải chết. Phải hạn chế nó vào một khuôn khổ nhất định.

- Chị có muốn làm điều đó không?

Delphi nhún vai.

- Tôi có cần phải làm điều đó không?

Rồi một nụ cười rất tinh tế, có vẻ cô đơn lướt thoáng qua làn môi của người phụ nữ sống cô độc.

- Chị có làm được không?

- Tôi không biết phải làm cách nào.

- Chính vậy.

- Nhưng chị biết nhiều hơn tôi.

Delphi nhăn trán. Cô đưa bàn tay vuốt ngang mặt và đột ngột trông vô cùng mệt mỏi.

- Có lẽ tôi biết nhiều hơn, nhưng cái sự biết hơn này chẳng đem lại lợi ích gì. Quầng sáng đó không bình thường. Chị cũng không thể tắt rồi bật nó lên như đèn điện. Nó là... tôi biết nói sao đây? Nó là một con ma. Nó là một thể lực chứ không phải điện. Đây không phải là một hiện tượng vật lý, bởi nó đã luôn luôn tồn tại ở đây, là một thành phần của thế giới này, nơi chúng ta đang sống. Chỉ có điều cho tới nay nó vẫn ẩn nấp ở những tầng rất sâu dưới mặt đất. Và nó đã không ngừng tích tụ năng lượng để có thể tồn tại. Vì thế mà nó cũng không thể dễ dàng và nhanh chóng bị xóa đi.

- Nguồn năng lượng đó ở đâu?

- Tôi không biết, nhưng nó hiện hữu. Và tôi cũng đã nghĩ về chuyện này, tôi không tìm được bằng chứng, nhưng tôi có thể tưởng tượng rằng trái đất này có không ít những nguồn năng lượng như vậy. Chúng rất bí hiểm, nhưng chúng cũng có một lời giải thích. Chỉ có điều đó là một lời giải thích khó chấp nhận.

Jill McCall đã nghe rất chăm chú. Cô gơ tay về bình đựng cà phê và rót vào cốc mình.

- Nghe có vẻ chị đã suy nghĩ về chuyện này lâu lắm rồi.

- Đúng vậy.

- Thế kết quả đâu?

- Tôi không biết nói thế nào. Chúng ta phải chấp nhận quang sáng đó, dù chị muốn hay không.

Jill McCall uống cà phê. Cô nữ phóng viên đã vượt qua được cơn sốc trong đêm hôm trước. Dù hồi ức bây giờ vẫn còn quay trở lại rất sống động trước mắt cô, nhưng Jill muốn gạt nó sang một bên, cô muốn nhìn về phía trước. Không thể đánh thức Don Morgan trở lại với cuộc đời, nhưng quang sáng đó là yếu tố quan trọng, chính nó đã giết anh. Cô đã được Delphi cứu thoát. Cô hầu như không biết gì về người phụ nữ này, nhưng tại sao đột ngột cô có cảm giác là Delphi chưa chơi bài ngựa với mình. Jill McCall chắc chắn cô gái này biết nhiều hơn những điều cô ta thú nhận, và chắc chắn cô ta biết quang lửa kia xuất phát từ đâu.

Jill McCall uống một ngụm cà phê nữa.

Ánh mắt cô lướt qua túp lều, tiến đến bên cửa sổ. Đằng sau làn cửa kính là nền sáng của một ngày thu.

Chính trong lúc đó, cô nhìn thấy tia lửa lóe lên!

Không sáng, mà đỏ!

Cô nheo mắt, bởi cô không chắc chắn. Cả Delphi cũng đã nhận ra cái nheo mắt của cô. Cô gái đã muốn cất tiếng hỏi, nhưng các sự kiện đột ngột dồn tới, không cho hai người phụ nữ kịp trở tay.

Quầng sáng đột ngột chuyển động. Nó lao xuyên qua như một tia chớp. Không có vật cản, không có bức tường, không có cửa sổ. Nó đột ngột lao đến mục tiêu và tỏa sáng giữa túp lều.

Nó đứng ngay giữa hai người phụ nữ!

Chương 12

Cả hai người ngưng thở!

Không ai cất nên lời. Sự xuất hiện đột ngột của ngôi sao lóe sáng màu đỏ khiến họ đờ đẫn. Trong khi Delphi đặt hai bàn tay của cô lên mép bàn thì vị khách vẫn còn bám chặt vào tách cà phê, cứ như thể đó là chỗ bám víu cuối cùng của cô.

- Bây giờ nó ở đây. - Delphi đưa ra một lời nhận xét thừa. Nhưng cô có nhu cầu phải nói nên một câu nào đó, nhu cầu đó đang bốc lên trong người cô. Quầng sáng hiện hữu và cô biết chắc rằng nó hiện lên chỉ vì họ. Nó muốn trao cho họ một thông điệp, nó muốn nói một điều gì đó với họ, thậm chí muốn khiêu khích họ. Delphi là người quen ẩn nấp, quen dừng chân trong hậu trường, chờ cho tới khi có chuyện gì xảy ra, bởi quầng sáng chắc chắn không vô cớ mà xuất hiện.

Jill McCall thì khác. Cô cảm thấy máu đang chảy nhanh hơn trong huyết quản. Không khí cũng đã ấm hơn lên. Một lớp mồ hôi mỏng đọng trên trán cô. Cô cảm nhận rõ lực ấn trong cổ họng và quầng sáng thổi một cơn ớn lạnh của sợ hãi chạy dọc sống lưng cô. Nó đến gần tới mức kinh hoàng và cô lại nghĩ đến anh bạn Don Morgan, người đã bị chính quầng sáng này hủy diệt.

Còn cô?

Phải chăng cô hay cả hai người ở đây sẽ chịu chung số phận đó?

Cô không thể tìm câu trả lời. Cả Delphi cũng không nói. Cô gái đó đang chờ đợi xem điều gì sẽ xảy ra.

Đốm sáng hình cầu không làm gì cả.

Nó đứng bất động tại vị trí. Cô nhìn thấy những tia nổ sáng và cuộn cuộn lên trong trung tâm của nó, và cô tin đây là nơi ẩn chứa một sức mạnh lớn lao bí hiểm. Nó thật khác tất cả những gì mà cô đã chứng kiến cho tới nay. Sức mạnh này nhắc cho cô nhớ tới một mặt trời tập trung, thế nhưng chỉ đứng với hình dạng, không đúng với sức ấm. Bởi sức ấm không tỏa ra từ khối sáng hình cầu, mà nó là một sức mạnh tinh thần, vút qua đầu và tràn cả vào cơ thể cô.

Một quyền uy mà Jill McCall chưa bao giờ nghiệm chứng. Mặc dù không muốn, cô bắt đầu run rẩy toàn thân. Cô gắng cầm tách cà phê bằng cả hai bàn tay thật chặt

thế nhưng cái đĩa dưới tách vẫn đập lập cập xuống mặt bàn, và những âm thanh của nó tạo thành một giai điệu hết sức khó chịu. Jill McCall không muốn điều đó, cô có cảm giác mình là kẻ phá rối, cô nhìn thấy ánh mắt của người phụ nữ kia đang hướng sang, sắc như dao. Nhưng cô vẫn không đủ sức kiềm chế cơn run.

Có phải quầng sáng này hiểm ác?

Những hơi nóng và hơi lạnh chạy đồng thời dọc sống lưng cô xuống dưới. Khối sáng hình cầu không chuyển động. Nó đứng yên như một con mắt, lạnh lùng và tàn nhẫn kiểm chế cô. Nó đã nắm quyền điều khiển, đã đến đây thăm hai người phụ nữ để chứng minh cho họ biết nó mạnh mẽ tới mức nào. Khối sáng này vừa ác độc vừa quyền uy, và ánh sáng của nó xuyên cả vào người cô.

Mặc dù Jill McCall chỉ nhìn quả cầu đó vài giây đồng hồ, nhưng cô có cảm giác đã nhiều phút qua đi. Dần dần, cô cố gắng và cũng đưa được mắt sang chỗ khác, nhìn khung cảnh xung quanh. Cô nữ phóng viên đang muốn biết liệu quả cầu ánh sáng kia có để lại hậu quả như trong buổi tối hôm trước không?

Cô nhớ rằng khi quả cầu xuất hiện, lớp đất bên dưới đã đột ngột bị xé rách ra. Tàn nhẫn, độc ác, bởi những thế lực không ai kiểm soát nổi.

Nhưng điều đó không xảy ra ở đây. Quả cầu lửa đứng yên. Quầng sáng chỉ chuyển động bên trong trung tâm của nó, nơi vô vàn những đốm lửa nhỏ nổi cuộn lên, nổ tung, tỏa sáng, rồi lại tích tụ sức lực, mỗi lúc một cuộn sâu nhiều hơn, mạnh mẽ hơn. Quyền uy của chúng tràn ngập không gian trong lều.

Jill McCall chờ Delphi lên tiếng. Nhưng Jill McCall không thấy người bạn gái nói gì, cô nữ phóng viên quay đầu, nhìn về hướng cô.

Cái gì thế kia?

Jill McCall lắc đầu. Cô nhắm mắt rồi lại mở ra, nhưng hình ảnh không mất đi.

Không thể như thế được! Không thể nào là sự thật, cô không thể tin, thật khủng khiếp, nhưng là hiện thực.

Delphi đã thay đổi.

Cô vẫn còn ngồi trên ghế, nhưng cô đã trở thành một con ma. Trước mặt Jill McCall bây giờ chỉ là một cái vỏ, không xương không thịt, chỉ bao gồm những

đường viền, với một khuôn mặt gây ấn tượng như được vẽ lại vào trong không khí.

Một con người chăng? Có phải cô ấy là con người?

Không, cô ấy không còn là con người nữa. Cô ấy đã trở thành một câu hỏi bí hiểm, khiến phóng viên Jill McCall sợ hãi. Ở đây có điều không ổn. Ở đây có những sự việc chông chéo, chạy ra khỏi trật tự bình thường. Jill McCall đã muốn nói điều gì đó thì cô nhìn thấy một nụ cười phỉu lên trên gương mặt Delphi và mọi thứ lại trở lại như cũ.

Jill McCall lại nhìn thấy cô gái như lúc trước. Một hình người bằng da bằng thịt.

Jill McCall nuốt khan, nhăn mũi, lắc đầu và nghe Delphi hỏi.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Jill McCall muốn cười, muốn giải thích với cô rằng có rất nhiều chuyện đã xảy ra, nhưng rồi cô quyết định ngậm miệng.

- Sao chị trông nhợt nhạt thế?

- Ổn rồi!

- Kìa..

- Nó là... nó là khối sáng kia! - Jill McCall rất mừng khi tìm được câu né tránh, thế nhưng nụ cười mơ hồ phảng phất quanh khuôn miệng của Delphi cho cô biết người phụ nữ kia không hoàn toàn tin lời cô.

Thêm vào đó, cả hai người đều bị phân tâm, bởi quả cầu bây giờ bắt đầu chuyển động. Nó chuyển động theo hình zích zắc và vút vọt lên trần, quả cầu màu đỏ chạm vào trần mà không bị nổ. Nó rơi xuống, lao vút như một tia chớp qua căn phòng, thế rồi chọn mục tiêu là cửa sổ.

Jill McCall nghiêng chặt răng, cố bình tĩnh. Cô muốn theo dõi thật chính xác đường đi của khối sáng hình cầu, và không để cho điều khác làm phân tâm, cô nhìn thấy quả cầu lao qua làn cửa kính.

Không hề có một tiếng động vang lên. Đối với quả cầu tròn, lớp kính đó đơn giản không tồn tại. Nó lướt ra ngoài, nhưng không biến đi, mà dừng lại trên mặt đất ở

một khoảng cách tương đối gần, Delphi chắc không nhìn thấy được, bởi cô đang ngồi quay lưng lại cửa sổ.

- Chị xoay người lại đi! - Jill McCall thì thào, tay bám chặt vào mép bàn - Xin chị quay người lại.

- Tại sao?

- Vì khối sáng.

- Nó làm sao?

- Nó không biến mất. Nó... nó... đang chờ. Chị có hiểu điều đó không? Tôi không nhìn thấy nguyên nhân nhưng mà...

Delphi chỉ gật đầu.

- Bao giờ cũng có nguyên nhân cả, bạn thân mến. - Cô ta xoay người trên chiếc ghế gỗ và nhìn qua cửa sổ ra ngoài.

Khi nhìn thấy khối sáng hình cầu, Delphi chợt mỉm cười. Jill McCall không hiểu được nụ cười đó, nhưng cô không dám hỏi. Thay vào đó, cô nhìn Delphi từ từ đứng lên.

- Chị đi đâu vậy?

Người được hỏi đứng lại bên bàn.

- Chị không nghĩ ra được sao? Không phải vô nguyên cớ mà quang sáng xuất hiện ở đây. Nó muốn cái gì đó từ phía chúng ta, bạn thân mến ạ.

- Cái gì kia? - Jill McCall thở ra.

- Rồi ta sẽ biết, nếu chúng ta đi theo nó.

Cô nữ phóng viên nuốt khan.

- Trời đất, chị... chị... chị thật muốn đi theo nó và...?

- Đúng, tôi muốn. Và chị cũng sẽ làm điều đó. - Delphi giải thích bằng một giọng nhỏ nhẹ nhưng hết sức cương quyết - Khối sáng đó đã vì chúng ta mà xuất hiện,

chúng ta chính là nguyên nhân. Nó là một thông điệp cho hai ta. Chúng ta sẽ đi theo nó...

- Tại sao vậy?

- Bởi chúng ta là người trung chuyển.

Jill McCall không còn hiểu được điều gì nữa.

- Trung... trung chuyển ư? Trung chuyển cho ai? Trung chuyển cái gì?

- Đi nào!

Cô nữ phóng viên cảm thấy mình bị thúc ép. Cô cân nhắc có nên nghe theo lời yêu cầu kia hay không. Cô rất sợ, nhưng rồi cô nhớ ra chính Delphi đã cứu mạng cô. Thế nên cô không thể tưởng tượng được rằng Delphi bây giờ lại muốn giết cô.

Vì thế mà cô đứng dậy.

Với những chuyển động hết sức chậm rãi, run rẩy, cô theo Delphi ra cửa.

- Ta đi đâu đây?

Người phụ nữ sống cô đơn mỉm cười nhìn cô.

- Điều đó tôi không thể nói được. Còn tùy thuộc hoàn toàn vào ngôi sao của chúng ta. Nó sẽ chỉ đường cho chúng ta. Nó quyết định mục tiêu.

- Và chị chấp nhận điều đó?

- Tại sao không?

- Chẳng lẽ chị không sợ?

Delphi vuốt tóc cô.

- Không, tôi không sợ. Nói đúng hơn thì hiện thời tôi đang rất tò mò. Tôi muốn biết cuối cùng có thể tìm ra nguồn gốc khối sáng này ở đâu, và nó muốn gì ở chúng ta. Tôi tin là nó sẽ không muốn giết chúng ta. Nó chỉ tìm một đồng minh đứng về phía con đường khó giải thích của nó.

Những lời nói khiến Jill McCall bối rối, lo âu. Thế nhưng cô không đủ khả năng

phản kháng. Cô không có quyền quyết định ở đây. Những thế lực khác đã nắm lấy vai trò đạo diễn và Delphi tin tưởng chúng hoàn toàn.

Delphi đã đến bên ngưỡng cửa và mở cánh cửa ra. Ánh sáng mặt trời bên ngoài ủa vào trong, ở vị trí mà cô đang đứng nó thoáng gây ấn tượng như một thân hình đang bốc cháy. Thế rồi cô ta bước về phía trước và những đường viền xung quanh trở lại những hình dạng bình thường.

Delphi đi ngược về phía ánh sáng, đi một chốc lại quay trở lại và vẫy gọi Jill McCall đi theo.

Cô nữ phóng viên không thể làm khác. Cô phải đi cùng. Hai đôi chân cô run rẩy. Đây sẽ là một con đường vô cùng khó nhọc cho cô, cô biết chắc như thế.

Cô chỉ không biết cái gì đang chờ cô ở cuối con đường. Bầu trời hay địa ngục? Cô không thể lựa chọn, nhưng sự việc đôi với Delphi có lẽ khác. Cô ta không ngần ngại đi thẳng vào quãng sáng màu đỏ, cô chuyển động thật nhẹ nhàng, trông như đang trôi bồng bềnh trên mặt đất.

Jill McCall thở dài. Làn không khí phía trước túp lều rất lạnh. Mặt trời bây giờ gây ấn tượng như một mảnh băng đang tỏa sáng, những tia nắng của nó không hề sưởi ấm chút nào. Nhưng chẳng phải mặt trời khiến Jill McCall thấy lạnh. Yếu tố trầm trọng hơn cả là sự băng giá tỏa ra từ bên trong cùng nỗi sợ hãi trước tương lai.

Delphi đứng lại chờ cô. Cô gái thậm chí còn giơ tay ra, cầm lấy tay Jill McCall, để họ đi về phía trước như hai người bạn gái thân thiết.

- Chì lạnh quá! - Cô ta nói khẽ.

Jill McCall gật đầu.

- Tôi cũng đang cóng lên đây.

- Bình tĩnh nào!

- Ta đang đi đâu vậy?

- Đi vào ánh sáng, bạn thân mến. - Delphi thì thào - Đơn giản là đi vào một thứ ánh sáng tuyệt, vời...

Cô nữ phóng viên tự hỏi, những gì cô đang trải qua ở đây có còn bình thường nữa hay không...

Chương 13

Hai người bộ hành đơn độc giữa miền Highland của Scotland. Đó là Bill và tôi, cả hai chúng tôi vừa đi vừa nghĩ về hiện tượng huyền bí vừa xảy ra. Hiện tượng không thể hiểu nổi kể cả đối với chúng tôi, hai con người đã trải qua không ít sự kiện siêu nhiên.

Đúng là tôi vừa trải qua một vụ án với những vật thể ngoài trái đất, và vụ án còn để lại không ít câu hỏi mở, nhưng những hiện tượng đó hoàn toàn chẳng liên quan gì đến quãng sáng ở đây.

Một quả cầu màu đỏ nhảy múa, có khả năng phá hủy cấu trúc của những nếp đất đã được tạo bởi cả triệu năm nay. Ai cũng phải tự hỏi, kẻ nào đã cho nó sức mạnh hủy diệt lớn đến như vậy, nó xuất hiện từ đâu, liệu Pháp Thuật Đen có đóng một vai trò ở đây hay không, hay đó là một thể lực xa lạ khác?

Chúng tôi không thể giải thích.

Và cứ như vậy chúng tôi đi tiếp. Đi vào cái miền đất trơ trọi, nơi chỉ còn lại thiên nhiên và đồng ruộng, nhưng không có bóng người. Trong khung cảnh bao la, trông chúng tôi thật bé nhỏ, thật cô đơn. Hơn thế nữa, mặc dù có biết ang áng hướng đi, nhưng hai chúng tôi không rõ bao lâu thì chúng tôi mới tới đích, tới ngôi làng cận kề là Garragie Lodge. Rất có thể con đường còn kéo dài nhiều tiếng đồng hồ nữa, cho tới khi bình minh phủ xuống đất này.

Bầu trời cao rộng bên trên kia đã đánh mất đi phần nào màu xanh tinh khôi sớm mai của nó. Có những bóng tối xuất hiện, ít nhất thì chúng cũng gây ấn tượng với chúng tôi như vậy. Nhưng sự thật thì đó chỉ là những vệt đã thâm xuống trong một màu xanh lục, che ánh mắt trời không cho nó hiện ra rõ ràng.

Chúng tôi đi tiếp.

Từ ngọn đồi này sang ngọn đồi khác, luôn luôn mong chờ rằng đằng sau đỉnh đồi sẽ là mục tiêu - một túp lều, một trang trại, ngôi nhà của một người chăn cừu đang trông chừng những con thú của mình.

Lại tiếp tục là trống vắng.

Chúng tôi đã bỏ đường nhựa. Nó có một vài khúc uốn hướng ngược chiều chúng

tôi cần tới. Đi như vậy sẽ là đi vòng, thế nên chúng tôi quyết định cắt ngang địa hình mà đi. Vừa chú ý quan sát xem quãng sáng hình cầu có còn xuất hiện trở lại nữa không, chúng tôi vừa trao đổi với nhau về một con người lạ kỳ, chưa quen biết, có tên là Delphi.

Cả hai chúng tôi đều tin chắc người phụ nữ này đóng một vai trò chìa khóa cho vụ án bí hiểm.

Chúng tôi luôn luôn hy vọng sẽ gặp gỡ một ai đó, nhưng nỗi thất vọng cứ tiếp nối thất vọng. Chúng tôi đi càng lâu bao nhiêu thì nét căng thẳng càng dệu xuống bấy nhiêu, cuối cùng hai chúng tôi chỉ còn tập trung duy nhất vào việc bước đi, và đã hơn một lần chúng tôi e ngại mình không có được đôi giày thích hợp cho chuyến đi quá dài này. Toàn bộ vùng đất quả thật không có một bóng người. Đó đã là một hiện tượng trái tự nhiên. Có vẻ như dân trong vùng đã cảm nhận được hiện tượng bí hiểm đang đè nặng lên đầu họ.

Bầu trời vẫn tiếp tục vừa trong vừa tối. Đôi với cảm giác của chúng tôi, nó đã nhuộm sang màu đe dọa. Mặc dù chưa tới thời điểm thích hợp, vậy mà đã xuất hiện một cảnh tranh tối tranh sáng bất bình thường, khiến cả chàng phóng viên Bill cũng thấy bất ngờ. Anh hỏi tôi: “Đây có phải chuyện bình thường không?”

- Chắc chắn là không!

- Ở đâu có ánh sáng ở đó cũng có bóng tối. - Anh nhận xét rồi bổ sung thêm - Một phía là cái Thiện, phía bên kia là cái Ác.

Tôi không chăm chú nghe anh nói, mà dồn lực tăng tốc độ đi. Tôi chỉ muốn vượt qua thật nhanh triền đồi trước mặt. Linh cảm mách bảo khi vượt đỉnh đồi tôi sẽ phát hiện ra một điều gì đó.

Quả không sai.

Tôi dừng lại trên đỉnh đồi. Ngọn gió lạnh thổi vào mặt tôi, vò tóc tôi, nhưng tất cả những điều đó không khiến tôi khó chịu. Anh mắt tôi đang dõi xuống phía dưới và cách đó không xa tôi phát hiện thấy một túp lều đơn độc, nhìn như bị bỏ rơi, mặc dù chắc chắn đang có người sống bên trong.

Bill thở nặng nhọc bên cạnh. Anh chống cả hai tay lên ngang hông.

- Nó đó! - Anh thì thào - Đó là túp lều mà chúng ta đã đi tìm. Chắc chắn đây là nơi Delphi đang sinh sống.

- Vậy thì đến nhìn cho kỹ.

Khi lại gần ngôi lều, chúng tôi trở nên thận trọng. Những đôi chân của chúng tôi chuyển động trên một nền cỏ rất ngắn, có in rõ rất nhiều dấu chân cừu.

Không một ai quan tâm đến chúng tôi. Không một ai rời khỏi lều, dù lẽ ra người ta phải nhìn thấy chúng tôi từ rất lâu rồi. Tôi dừng lại trước cánh cửa bằng gỗ, cửa mở toang.

Tôi phập phồng cánh mũi đánh hơi khiến Bill đâm ngạc nhiên. Trước khi anh kịp đặt câu hỏi, tôi đã nói :

- Nếu mình không lầm, trong lều bốc lên mùi cà phê.

- Cậu điên rồi!

- Có lẽ.

Tôi bước vào trong căn lều. Lối bày biện đơn giản rất thích hợp với vẻ ngoài của nó, và tôi nhìn thấy trên bàn phần còn lại của bữa điểm tâm. Trong một chiếc tách còn ánh ánh một chút cà phê màu nâu thẫm. Tôi nhìn miếng bánh mì, tôi phát hiện ra lọ mật ong, dao nĩa, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy người cả.

- Chắc ở đây phải có hai người ngồi. - Bill lẩm bẩm.

- Đúng, Delphi và...

Chàng phóng viên nhún vai, đi xuyên qua căn phòng, nhưng không tìm được lời giải thích nào cả.

Tôi đã kéo một cánh cửa nhỏ, dẫn vào phòng ngủ. Trong phòng có hai chiếc giường. Rõ ràng là đêm hôm qua đã có hai người ngủ ở đây.

- Chỉ có từng đó dấu vết thôi sao?

- Chẳng có gì cả. - Bill thì thào - Chẳng có dấu vết gì. Mặc dù vậy, chính họ đã ở trong túp lều này.

Tôi tỏ ý đồng tình rồi đi tìm giấy tờ hoặc bất kỳ một dấu vết nào có thể cung cấp thông tin về nhân vật đang sống một cuộc sống đơn độc nơi đây.

Tôi chẳng tìm thấy gì.

Không một lá thư, không một đồ vật riêng tư, chỉ trừ một vài công cụ mà người chần cừu vẫn thường dùng.

Và anh chàng hay là cô nàng chần cừu đó đã có khách.

Ai vậy?

Chúng tôi không biết, nhưng Bill tin chắc rằng chúng tôi đã tìm thấy chính ngôi nhà của người phụ nữ bí hiểm tên là Delphi.

- Không có khả năng khác đâu, John.

- Thôi được, nhưng điều đó thì mang lại gì cho chúng ta nào? Nó có giúp ta đi tiếp hay không? Chúng ta chẳng gặp được người nào để hỏi han.

- Thì mình cũng biết vậy.

Cả hai chúng tôi cùng cúi kính. Chẳng phải chỉ vì những sự kiện bí hiểm, mà cả vì chúng tôi đã cố gắng mà kết quả vẫn là con số không tròn trĩnh. Trước hay sau chúng tôi vẫn lần mò đi trong bóng tối, và tôi mong ước làm sao soi rọi được ánh sáng vào câu chuyện này.

Bill đi về hướng cửa. Tôi nhìn theo lưng anh và dừng chân bên bàn. Anh bạn tôi cúi người bước ra ngoài.

Tôi muốn nhìn quanh một lần cuối thì chợt nghe tiếng thét của anh :

- John, lại đây!

Nhanh như cắt, tôi lao đến bên anh và cùng trong tích tắc đó, tôi nhìn thấy điều gì đã khiến anh kêu lên như vậy.

Quầng sáng đang bay trước mặt chúng tôi!

Chương 14

Tôi không biết liệu có thể coi sự xuất hiện của quả cầu màu đỏ này là sự giải thoát, hay một lời mách bảo về một mối nguy hiểm đang rình mò, mỗi lúc một lại gần hơn. Thực lòng nhìn nhận, tôi không khỏi thoáng có cảm giác nhẹ nhõm. Sau suốt một thời gian dài luẩn quẩn trong bóng tối, vậy là lại có sự kiện xảy ra. Mặc dù rất có thể lại là một tai họa mới.

Tôi lấy hơi thật sâu, không rời mắt khỏi quả cầu đang rung rung, trông như có vẻ đang muốn kiểm soát chúng tôi. Nó nhìn trần trối vào chúng tôi, nó quan sát, nó không nhích một mi li mét nào sang bên, và nó chuyển động ở bên rìa, trông như đang tuôn ra vô vàn sợi sáng nhỏ như một con bạch tuộc.

- Thế nào? - Bill hỏi - Cậu nói gì?

- Chẳng nói gì cả.

- Nó đã quay trở lại, John, và chắc chắn việc xuất hiện của nó có nguyên nhân, cậu cứ tin như vậy đi.

Anh bạn tôi nói đúng. Tôi tiếp tục dòng suy nghĩ đó và giả thiết rằng chính chúng tôi là nguyên nhân.

- Phải, chính thế.

- Nhưng nó không tấn công.

Bill nhún vai.

- Có thể nó muốn một thứ khác. Có thể nó muốn dẫn bọn mình đi đâu đó.

Tôi cũng đã nghĩ đến khả năng này nhưng vẫn chưa hết chần chừ. Không cần phải bàn bạc, cả hai chúng tôi cùng chờ một tín hiệu từ phía quả cầu màu đỏ, nhưng nó không hề động đậy. Nó đứng yên suốt vài giây đồng hồ, rồi đột ngột lao vọt lên cao.

Cảnh tượng nó lao lên trời cao trông thật đẹp. Một quả cầu đỏ chói, có những đường nét rõ ràng, như được một lực đẩy vô hình phi thẳng lên bầu trời màu xanh xám. Nó lao lên trên, rồi đột ngột nổ tung, tóe ra vô vàn tia lửa nhỏ, phủ

xuống dưới như một trận mưa đỏ rực. Nhưng những tia lửa không chạm tới tận mặt đất, mà tụ lại thành một quả cầu mới, nhảy lảng quăng như một đũa bé trên mặt đất, rồi lại bắt đầu cháy lên. Nó chuyển động trong một đường zích zắc trước mặt chúng tôi, kéo theo sau không phải chỉ một vệt sáng mà vô vàn những lưỡi lửa nhỏ, nhảy múa trên nền cỏ nhưng không đốt cháy một ngọn cỏ nào.

Thế rồi nó biến mất!

Chúng tôi không nhìn thấy nó đã chìm xuống chỗ nào. Theo ý chúng tôi, chắc nó đã đâm vào mặt đất. Một vài giây sau, chúng tôi nghe thấy tiếng ầm ì dưới chân mình, thế rồi tiếng gẫy tiếng đổ vang lên phía sau lưng. Xoay phắt người lại, chúng tôi nhìn thấy ngôi lều cũ đang rung lên. Mái nhà có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào. Những bức tường đã xiêu vẹo trông rất đe dọa.

- Chạy đi!

Tôi thét lên, mặc dù hai chúng tôi không còn đứng sát túp lều. Lực đẩy ở đây là bản năng đang thúc chúng tôi rời khỏi mảnh đất này và chúng tôi lao những bước thật dài.

Ngôi nhà không đổ xuống, nó nổ tung. Vừa chạy, tôi vừa cảm nhận qua khóe mắt vệt lửa trên nền cỏ đã biến mất. Đằng sau chúng tôi, đất đá và những mảnh tường bị bắn tung trong không khí. Hai chúng tôi nhào lăn xuống đất, tôi quay đầu lại để có thể quan sát túp lều.

Chẳng còn lại một dấu vết nào!

Bàn tay khổng lồ vô hình đã tung nó lên cao. Bây giờ không còn mái nhà, không còn tường, chỉ còn một quầng mây bụi khổng lồ phủ lên trên đá và xà bần, rồi trượt xuống, nhưng không bay đến chỗ chúng tôi. May mắn mà chúng tôi đã chọn đúng hướng chạy chéo theo triền đất lên cao. Khi tin chắc mình đã ra khỏi hiểm nguy, Bill và tôi đứng dậy.

Tầng mây bụi hạ xuống, trở nên mỏng hơn, cho chúng tôi nhìn thấy hậu quả của sự hủy diệt. Không còn một mảng tường nào còn nguyên vẹn cả, vụn nổ thật sự đã xé nát túp lều. Đất bên dưới cũng mở ra và một phần lớn gạch đá đã rơi xuống dưới lỗ hổng đó.

Chỉ còn lại duy nhất cái lò sưởi. Nó đứng như một tượng đài giữa thành trì đổ nát, nhưng nó đứng nghiêng, như đang còn suy nghĩ xem có nên đổ gục xuống hay không.

Chúng tôi phủ bụi trên trang phục. Tim tôi đập nhanh, và cả anh bạn Bill của tôi mặt cũng tái nhợt.

- Suýt chút nữa!

Tôi gật đầu.

- Còn bây giờ?

Tôi xoay người, bởi tôi đã cảm nhận thấy ánh lửa ngay trên đầu mình.

Trước mặt chúng tôi, khối sáng hình tròn lại bắt đầu vẽ lên không khí như ai đó cầm bút vẽ. Nó lại óng ánh trong nhiều sắc đỏ. Nó xuất hiện ở đó, trông có vẻ hiền lành, và nhìn như đang nháy mắt với chúng tôi.

- Lời cảnh báo thứ nhất. - Tôi lẩm bẩm.

Bill cười khàn khàn.

- Chỉ muốn hỏi xem lời cảnh báo thứ hai sẽ ra sao.

- Mình nói cho cậu biết. - Cánh tay tôi giơ lên. Ngón tay trở duỗi thẳng chỉ vào quả cầu sáng - Nó muốn chúng ta đi theo nó.

Cả Bill cũng hiểu chuyển động này, bởi quầng sáng bây giờ đang nhảy tới nhảy lui. Trong ánh bình minh đang hé lên, trông nó còn bí hiểm hơn trong ánh sáng ban ngày.

Nhảy tới rồi lui.

Bước lui về dài hơn là bước tới.

Chúng tôi hiểu cử chỉ đó, và cất bước đi. Giống như ba vị vua ngày nào được ngôi sao của thành Bethlehem dẫn đường.

Chỉ có điều ba vị vua được đưa đến một mảnh đất an bình. Còn chúng tôi thì cách mảnh đất đó xa, xa lắm...

Chương 15

Jill McCall vừa khóc nức nở vừa run lấy bầy khi cô thắt nút dây cuối cùng quanh cổ tay của người phụ nữ sống cô độc rồi buộc dây vào một cành cây trụi lá đã mang những dấu ấn đầu tiên của mùa đông. Cành cây đen lại ở một vài chỗ, những phần còn lại màu xám, mọi nhánh chia ra đều không hề mang một chiếc lá khỏe mạnh nào.

Cô nữ phóng viên thấy những tiếng đồng hồ vừa qua là một cơn ác mộng. Cả hai người phụ nữ đã đi theo quãng sáng, nó dẫn họ đi ngang qua đồi núi, thế rồi đi vòng một đường vòng dài, cuối cùng đến mục tiêu.

Nhưng mà là một mục tiêu như thế nào!

Jill McCall không bao giờ tưởng tượng trong khu đất này lại có thể có một địa điểm như vậy, một nghĩa địa hoang vu với những bia đá tả tơi. Những cành cây trần trụi của một số thân cây đứng ở đây trông như những cánh tay xương, dang ra che chở cho những nấm mồ bên dưới.

Dĩ nhiên, nổi tò mò trong Jill McCall nổi dậy và cô cũng đã đặt ra nhiều câu hỏi. Cô muốn Delphi cho cô biết nghĩa trang này chôn ai.

- Thời đó, cách đây đã lâu lắm rồi, họ đã ném vào đây tất cả những kẻ giết người, những tên tội phạm, những kẻ nhục nhã. Không có sự cho phép của nhà thờ, không một lời cầu nguyện. Đây là một mảnh đất bị nguyên rủa. - Delphi chỉ nói có thế, rồi cuối cùng yêu cầu Jill McCall trói cổ tay cô lại. Đầu tiên, Jill McCall từ chối và được trả lời bằng một câu hỏi.

- Chị có muốn chết không?

- Không.

- Thế thì làm đi!

Không còn cách nào khác, Jill McCall nghe theo cái mệnh lệnh mà cô không hiểu nổi. Thế nên cuối cùng, Delphi đang đứng kia với hai cánh tay giơ lên cao, buộc chặt vào thân cây không lá, đầu ngửa ra sau gáy, mắt nhìn lên bầu trời đang chuyển màu xám nhạt và mang một vẻ óng ánh rất lạ. Người ta không thể so sánh nó với bầu trời bình minh bình thường. Không hiểu tại sao, cô nữ phóng viên thấy

bầu trời nhuộm màu đe dọa. Phía bên trên kia hình như đang tích tụ một điều gì. Cô nghĩ rằng cả bầu trời và trái đất cũng đều là một phần của thiên nhiên, và thiên nhiên này đã bị đẩy ra khỏi thế cân bằng. Mặt đất đang nổi cơn trả thù, nó chắc chắn cũng sẽ không dừng bước trước cả bầu trời, quầng sáng màu đỏ kia là một vật trung chuyển giữa trời và đất.

Quả cầu lửa bay bồng bềnh trên nghĩa trang hoang vu như một con mắt quan sát. Jill McCall tuyệt vọng tìm cách hiểu tất cả những sự kiện đang xảy ra quanh cô, nhưng không kết quả.

Lối tư duy theo logic của cô đã bị hiện thực ở đây bẻ gãy, nhất là những gì dính dáng đến nhân sinh quan của người phụ nữ sống cô độc kia. Từ phía xa vắng lại những âm thanh trầm đục, Jill McCall lại tính đến khả năng động đất, nhưng điều đó không xảy tới.

Mặc dù đang đứng bằng cả hai chân trên mảnh đất khô cằn, cô nữ phóng viên vẫn có cảm giác mỗi bước chân đi sẽ kéo cô rơi vào một nơi trống vắng. Trái tim cô đập như đã phát điên.

Vì thế mà cứ thỉnh thoảng, Jill McCall lại giật nảy người, và tâm khảm cô lại nổi lên ý muốn rời khỏi khu nghĩa trang.

Nhưng cô không thể làm điều đó. Cô không muốn bỏ rơi người đã cứu mạng mình trong hoạn nạn, Delphi bây giờ tỏ ra bình tĩnh và có vẻ hài lòng với tư thế bị trói.

Khuôn mặt cô bây giờ như bị một nụ cười bóp cho méo đi. Đầu cô nghiêng sang một bên, giúp cô nhìn rõ phần lớn nghĩa trang, kể cả Jill McCall, người con gái đang chờ dẫn đứng kia, cứ như thể chính cô ta mới là người bị trói.

Không, cô gái không khóc, mặc dù nước mắt đang trào lên. Trong không khí lạnh lùng ma quái này, cô có cảm giác như mình là một người đang ngồi chờ kết cục của mình và không dám làm một điều gì có thể khiến quầng sáng màu đỏ kia méch lòng.

Nó không phải chỉ là ánh sáng, nó là thực thể sống. Delphi đã giải thích với cô rằng trái đất không tiếp tục chấp nhận sự hành hạ, trái đất sẵn sàng kháng cự.

Nhưng tại sao lại kháng cự bằng quầng sáng nọ?

Cô gái không hiểu, trí tò mò của cô bây giờ nổi lên, mạnh mẽ hơn nỗi sợ. Đã đến

lúc cô cần phải biết, tại sao quầng sáng này xuất hiện. Trong lòng trái đất bao giờ cũng tối và bí hiểm, ở đó không có cơ hội cho ánh sáng. Vì thế mà cô không hiểu được mối liên quan.

Cả một thời gian dài trôi qua, cuối cùng cô nữ phóng viên mới gom góp đủ lòng dũng cảm để bước lại gần người đang bị trói. Cô đứng thật gần để có thể nhận ra từng chi tiết, mũi cô thậm chí ngửi thấy mùi mồ hôi tỏa ra từ Delphi. Người phụ nữ sống đơn độc chuyển động đôi con ngươi, cô liếc nhìn Jill McCall, người đang gật đầu với cô và cất tiếng hỏi :

- Để tôi cởi dây trói cho chị nhé?

- Không, không được đâu.

- Nhưng mà chị...

- Muộn rồi!

Jill McCall muốn phản kháng thật mãnh liệt, muốn thét ra những lời phản đối, nhưng cô không làm được, chỉ đủ sức thì thào.

- Tại sao lại muộn? Muộn cho việc gì? Tôi nghĩ là chẳng muộn gì cả. Việc rất đơn giản. Tôi chỉ cần cởi dây trói ra và...

- Để nó lại đi, chị phải để nó đó, Jill McCall!

Người phụ nữ lắc đầu.

- Tại sao? Tại sao, trời đất quỷ thần, tại sao chị muốn bị trói?

- Nói tới quỷ thần là đúng đấy! - Delphi hỗn hển và xoay người trong những lần dây trói - Chắc chắn đây là quỷ Satan đang giờ móng vuốt của nó ra tóm lấy mảnh đất này. Những người già cả kể lại như vậy, nhưng tôi biết còn tốt hơn họ. Tôi đã sống thật lâu ở trong khu vực này, tôi hiểu nó. Đây là nơi có những thế lực của trái đất đã tự thoát ra ngoài. Tất cả đã trở thành khác trước, bởi chị phải hiểu rằng, đất mẹ là một thực thể sống. Nó đã có quá nhiều vết thương, nhưng nó cũng có cả một số khả năng tự chữa lành bệnh, tự hồi sức. Bây giờ nó muốn hủy diệt những kẻ thù của nó, nó muốn trở lại sạch sẽ, và nó muốn chứng minh cho con người biết, chẳng phải họ muốn làm gì với nó cũng được. Chị phải chấp nhận sự thật đó, phải làm quen với nó. Tôi muốn được chôn thân ở nghĩa địa hoang vu

này, tôi không còn ở trong hàng ngũ của các bạn nữa, mặc dù trông vẻ ngoài như vậy.

- Nhưng chị là một con người!

Delphi vẫn tiếp tục ngo nguậy, xoay người trong những vòng dây trời nhưng không cởi được nó ra.

- Có phải tôi là người không? Chị không thấy tôi có một cái tên đặc biệt đó sao? Chị không thấy tôi là một điều kỳ lạ sao?

- Tôi không biết.

- Có đấy, bạn thân mến, tôi luôn luôn cảm giác mình là một sự kiện kỳ bí. Đúng thế. Tôi đã tìm cách ngăn tay con người lại, khuyên can họ đừng tiếp tục hủy diệt trái đất, tôi đã viết những bài báo, đã viết những lời cảnh báo, tất nhiên là trong một ngôn ngữ bí hiểm. Nhưng đó là nhiệm vụ của tôi. Tôi không thể cảnh báo trực tiếp con người, nếu thế họ sẽ không nghe lời tôi và chỉ cười giễu mà thôi. Bây giờ họ đã in những bài báo của tôi ra, nhưng chỉ rất ít người coi trọng chúng. Họ phải vội vàng lên không thì sẽ quá muộn. Bởi tôi nhận thấy chẳng bao lâu nữa tôi sẽ quay trở lại với đất mẹ, đó mới là quê hương thật sự của tôi.

- Sao kia...?

Jill McCall không nói được gì thêm, nhưng cô không kiềm chế được cơn ớn lạnh. Nỗi sợ hãi đã biến thành băng giá đang chảy qua những mạch máu của cô.

- Chị đã nghe tôi nói rất rõ, bạn thân mến. Tôi thuộc về đất mẹ, thuộc về quầng sáng đó, bởi tôi đã biết tất cả.

Những câu hỏi vẫn trào lên hỗn độn trước mắt Jill McCall như một bức tường thành bằng đá. Thế nhưng một lỗ khóa đã bật ra.

- Quầng sáng!

Đây là câu hỏi lớn, bí hiểm nhất. Cô muốn biết làm sao quầng sáng đó lại có thể xuất hiện, vì thế mà cô hỏi :

- Chị kể cho tôi nghe về quầng sáng đó chứ?

- Chị không hiểu phải không?

- Không.

- Kể ra thì cũng khó hiểu. - Người bị trói thoáng gật đầu - Quầng sáng đó là một con ma, một tia lửa, bởi trong lòng trái đất cũng tồn tại những con ma, giống như trong không khí. Tất cả những câu chuyện cổ mà người ta truyền từ đời này qua đời khác chẳng phải chỉ là những lời dối trá đâu. Rất nhiều huyền thoại và truyện cổ tích có kể về những con quỷ đất. Nhiều khi chúng vô hình, nhiều khi trở thành những vật thể ba chiều, nhưng thỉnh thoảng chúng chỉ là những tia lửa. Nghe có vẻ lạ, nhưng chính những tia lửa đó là linh hồn của những con quỷ đất. Quầng sáng này ban đầu cũng chỉ là một tia lửa mà thôi, nó đã tự thoát ra và bắt đầu cuộc trả thù. Nó mỗi ngày một lớn hơn, một mạnh mẽ hơn, bởi nó nhận được sức lực tiếp trợ mà nó cần. Nó nhảy nhót trên thế giới này, đi tìm nguồn năng lượng, và nó đã tìm thấy nguồn năng lượng đó.

- Ở đâu? - Jill McCall thét lên.

- Trong những con người!

Cô nữ phóng viên bị sốc.

- Gì kia? Trong chúng ta?

- Không phải trong bạn. Mà trong tôi. Tôi là một phần của quầng sáng. Nó càng sáng và mạnh mẽ bao nhiêu, tôi càng yếu đi bấy nhiêu. Tôi là một phần của cuộc trả thù này, bởi quầng sáng kia đang rút năng lượng ra khỏi người tôi. Tôi trao cho nó sức lực, để nó trở thành mạnh mẽ. Đầu tiên, tôi đã đồng ý với cuộc trao đổi này, nhưng bây giờ tôi nhận ra rằng, kể cả sức lực của tôi lẫn sức của quầng sáng đều đã bị sử dụng sai mục đích. Tôi đã làm cho nó mạnh mẽ lên, và bây giờ nó tận dụng sức mạnh này để hủy diệt một cách tàn nhẫn. Nó đã phá hoại, nó đã nhắm vào con người, nó đã kéo anh bạn đồng nghiệp của chị xuống sâu để hủy diệt anh. Chẳng phải quầng sáng này là thủ phạm, cả tôi cũng đã tham gia một cách gián tiếp. Tôi biết chuyện này từ rất lâu rồi, và nỗi buồn của tôi cứ mỗi một ngày một mạnh mẽ và sâu sắc hơn lên. Tôi là người truyền tải trong cuộc trả thù của đất mẹ, tôi là nguồn năng lượng, và tôi nhận thấy linh hồn của tôi đang bị xé rách, bị thu nhỏ, và tôi nói thật với chị, tôi sắp chết. Tôi không biết những gì đang chờ mình, và những gì rồi sẽ xảy ra, vì thế mà tôi xin chị: "Hãy giết tôi đi, Jill!".

Cô nữ phóng viên đã hiểu lời yêu cầu được bằng giọng mệnh lệnh, nhưng cô từ chối thực hiện. Không bao giờ cô có đủ sức đưa một người từ cõi sống sang cõi chết, cái đó... cái đó... đơn giản là không thể được. Nó trái với bản chất con người

cô, đó là động tác sát nhân, mà cô vốn là người luôn luôn chối bỏ sự giết chóc. Cô lắc đầu vội vã. Cô chỉ muốn la hét lên, nhưng cổ họng cô đã khàn đặc lại, và những từ ngữ của cô, nếu có thoát ra bờ môi, cũng chỉ là những tiếng lẩm bẩm vô nghĩa.

Tim cô đập lồng lên. Mảnh đất xung quanh như đang xoay vòng, Jill McCall có cảm giác bầu trời đang sụp xuống trên đầu cô.

Cô nữ phóng viên nghiêng rặng giũ bình tĩnh. Delphi đã nói về quầng sáng. Đột ngột, cô muốn nhìn nó. Trong thời gian cuối khi nghe kể chuyện, cô không còn tập trung vào nó nữa. Jill quay đầu lại, cất bước, và cô đột ngột giật mình khi nhìn thấy một chuyển động bên rìa của cái nghĩa trang bỏ hoang.

Một con thú chăng?

Nếu đúng, thì nó tương đối lớn, và nó cũng rất nhanh nhẹn ẩn xuống đằng sau một bia đá.

Jill McCall thoáng quên chuyện đó đi khi cô nhìn thấy quả cầu màu đỏ.

Thoạt đầu, cô giật mình. Nó đã trôi xuống thấp hơn, bây giờ đang đứng là trên mặt đất, và màu sắc của nó còn rực rỡ hơn lên. Như một con mắt nhảy múa đang nhuộm đầy máu, quả cầu đứng trong ánh sáng mờ mờ và nhìn tất cả.

Cô lấy hơi thật sâu.

Một lần, hai lần...

Cơn chóng mặt qua đi.

Thế nhưng nỗi sợ hãi trước quầng sáng vẫn còn lại. Rồi cô nghe thấy tiếng rên nhè nhẹ của người phụ nữ bị trói. Tiếng rên như phát súng báo hiệu bắt đầu. Cô tự nói với mình, cô cần phải làm một điều gì đó, cô muốn chạy tới, nhưng dừng ngay lại ở bước chân đầu tiên, bởi người phụ nữ kia đã đoán ra suy nghĩ của cô.

- Không, chị đừng cố giải thoát cho tôi. Như thế không tốt, chị phải... chị... chị phải giết tôi. Giết tôi đi!

- Nhưng tôi không làm được, khốn kiếp! - Jill McCall gào lên.

- Hãy chọn lấy một viên đá to và đập vào đầu tôi!

- Không, không!

- Chị phải làm!

Jill McCall lắc đầu. Cô quỳ gối xuống, cô thật sự nhìn thấy một hòn đá đang nằm trên nền đất, nhưng những giọt nước mắt khiến ánh nhìn của cô nhạt nhòa, viên đá trở thành một vệt sáng bông bênh.

- Cầm nó lên. Giết tôi đi, Jill! Đây là khả năng duy nhất để hủy diệt quầng sáng và cứu rất nhiều mạng người. Nó đã nhảy lên nắm lấy quyền điều khiển. Nó là một phần của trái đất này, nó là một phần của tôi. Nó muốn trả thù. Đắt mẹ trả thù. Tin tôi đi, Jill! Làm ơn, tôi chỉ giúp chị được điều đó, bởi thế tôi muốn có một người giết tôi. Tôi không thể tiếp tục sống trong trạng thái giữa chừng này nữa. Nó đang cháy trong cơ thể tôi. Tôi không biết liệu tôi có còn là người không hay đã là một phần của quầng sáng kia. Tôi thường có cảm giác tan ra và trở thành một vệt tối. Tất cả mọi việc đều khác với cái nhìn của chị. Chị không nhìn ra sự thật, nhưng tôi đã thấy!

Jill McCall nghe rõ từng lời. Từng lời nói xuyên thẳng vào đầu óc cô, như sẽ găm lại trong đó mãi mãi. Delphi đã nói rất thuyết phục, nhưng không đủ đối với cô. Jill McCall không thể giết một con người, dù cái quầng sáng kia có trợn trừng và nhấp nháy, thả ra những tín hiệu nào đi chăng nữa. Cô đóng tâm trí mình lại, cô tạo nên một bức tường và hầu như ngừng suy nghĩ khi cô tiến lại gần người phụ nữ bị trói mà trong tay không cầm tảng đá. Đây đơn giản là một trong những giây phút gay gắt trong đời, nơi một con người gạt mọi thứ khác sang bên, chỉ còn nghĩ đến bản ngã của mình, để có thể trung thành với những nguyên tắc làm người của anh ta.

“Không giết người! Không giết người!”

Câu nói đó lặp đi lặp lại trong đầu cô. Nghe như thể Jill McCall đang buột mồm nói thành tiếng những từ ngữ đó, dòng suy nghĩ của cô mạnh mẽ tới vậy.

Cô đứng lại bên cạnh Delphi. Khi cô giơ cao hai cánh tay lên, người phụ nữ bị trói bắt đầu vùng vằng chuyển động. Cô ta muốn đẩy thân hình Jill McCall sang một bên, nhưng dây trói cản cô ta lại. Khi thấy mình không thu kết quả, Delphi tìm cách sử dụng ngôn từ.

- Chị đang phạm sai lầm, chị đang phạm một sai lầm khủng khiếp!

- Không, tôi không phạm sai lầm. Tôi phải sống với lương tâm trong sạch, Delphi ạ!

Jill McCall đứng bên người phụ nữ và đã bước chân lên một mỏm đá tương đối cao. Cô với rất dễ dàng đến sợi dây trời và từ từ tháo nó ra. Nhưng Delphi không đầu hàng.

- Chị không biết mình đang làm gì. Quầng sáng kia sẽ chiếm trọn cơ thể tôi. Nó sẽ hút hết sức lực trong người tôi, và còn trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Nó sẽ giết chóc, tin tôi đi! Nó sẽ không còn thương xót bất kỳ một ai, bởi bây giờ nó đã nhận được đồng minh là một con người, cùng với nó chống lại đồng loại của mình. Nó độc ác, nó là phần độc ác của mặt đất này. Tại sao chị không tin tôi?

Nhưng từ ngữ của Delphi bây giờ chỉ còn duy nhất là những tiếng thét lạnh lốt, nhưng Jill McCall vẫn tiếp tục nghiêng răng cỏi trời. Cô không muốn đầu hàng, bởi cô tip chắc cô đang đi trên con đường đúng đắn. Cô nhận thấy những nút trời đã bắt đầu lỏng ra.

Cô kéo những sợi dây, cổ rướn người lên trên cao, và nghe cành cây vang lên một tiếng “cách”.

Vậy là bước đầu tiên.

Cô kéo mạnh hơn nữa.

Cành cây lại kêu lần thứ hai!

Delphi phản kháng. Cô vẫn còn bị trời hai tay lên cao, và cô lao người lên. Khuôn mặt cô bây giờ là một vệt mặt ma nhẵn nhớt, làn da ánh lên như bột mì.

Một cú giật nữa - cú cuối cùng!

Một tiếng nghiêng và cành cây cứng nhưng không dẻo đó gãy xuống. Mặc dù đã tính đến khả năng này, Jill McCall vẫn bị đột ngột trước lực kéo của chính mình. Không gặp vật cản, lực kéo bây giờ giật người cô xuống. Cô không đứng vững được nữa. Cô lao đảo trên chính đôi chân của mình, rồi ngã đập lưng xuống đất.

Cành cây tách ra làm đôi, dây trời rơi xuống, Delphi tự do.

Cả người phụ nữ sống cô độc cũng lao đảo bước sang bên. Jill McCall nằm ngửa trên mặt đất, nhìn rõ từng chi tiết nhưng tiếp tục đờ đẫn suốt mấy giây đồng hồ sau đó, bởi Delphi bây giờ vẫn giơ hai cánh tay lên cao, vừa lao đảo vừa như nhảy nhót tiến về phía trước, ngửa mặt hướng về phía quầng sáng đang rình mò trên

khoảnh đất của cái nghĩa địa hoang vu. Quầng sáng phình to ra. Như thể nó muốn lấy đà một lần cuối - rồi nó xuất phát.

Nó chuyển động thật nhanh, hầu như không thể theo dõi bằng mắt thường, để lại trong không khí một cái đuôi dài màu đỏ, rồi nó tìm thấy mục tiêu.

Quả cầu lao thẳng vào thân hình Delphi và bị thân hình đó nuốt vào trong.

Chính ở giây phút đó, trong đầu Jill McCall lóe lên suy nghĩ, rằng rất có thể cô đã phạm sai lầm...

Chương 16

Delphi không thét lên, cô ta chẳng làm gì cả, bởi quả cầu sáng đã nhảy ra nắm quyền hành động. Nó và người phụ nữ tạo thành một đơn vị duy nhất, và trong hỗn hợp này thì một con người như Delphi tất nhiên không thể là kẻ chiến thắng.

Jill McCall nhìn trần trời, ánh mắt cô trực tiếp chứng kiến những thay đổi trên thân hình người phụ nữ rõ ràng như trong một đoạn phim quay chậm. Quầng sáng không phải chỉ bao trùm lấy Delphi, nó đã chui vào đến nơi sâu thẳm nhất trong cô và biến thân thể Delphi trở thành một vật thể phát sáng, giữ nguyên màu đỏ chói chang. Lửa đỏ đã tràn rộng ra từ đầu cho tới chân Delphi và biến đổi toàn cơ thể thành một vật trong suốt, tỏa sáng, với đường viền bên ngoài bằng thủy tinh.

Jill McCall nhớ lại đã có lúc cô nhìn thấy cơ thể người phụ nữ này biến mất trong một thoáng, nhưng bây giờ thì sức lực của mặt đất đã nghiêng ngả lấy toàn bộ Delphi và biến cô thành một vật tỏa sáng, biến cô thành một bức tượng, muốn nhìn cách nào cũng được.

Cái vật thể tỏa sáng hình người đó bay lên trên không khí, dừng lại trên đó một thoáng, rồi lao thẳng xuống mặt đất.

Jill McCall đã muốn nhắm mắt, cô tính đến khả năng Delphi bị gãy xương. Thế nhưng mặt đất bây giờ đối với vật thể tỏa sáng đã thành mềm như bông, thân hình Delphi xé đất ra, phóng vào lỗ hổng đó, để lại một chiếc hố loe hình phễu. Rồi chỉ một vài tích tắc sau, ánh sáng màu đỏ và bí hiểm từ trong hố tỏa lên.

Một vài giây đồng hồ trôi qua. Không gian tĩnh lặng. Jill McCall không nghe thấy tiếng gió đang rút những chiếc lá đã già. Cô gái tự hỏi liệu việc biến mất của nhân vật kia có mang lại cho cô một cơ hội cuối cùng hay không.

Chắc vậy!

Cô phải tận dụng cơ hội đó.

Jill McCall đứng dậy. Cô không rời mắt khỏi chiếc hố hình phễu trên mặt đất, nhưng có một sự kiện khác khiến cô phải chú ý. Phía đối diện, bên rìa của nghĩa trang có cái gì đang chuyển động.

Đột ngột, hai người lạ mặt xuất hiện!

Jill McCall không hiểu điều gì cả!

Bill và tôi đã chờ rất lâu, có lẽ quá lâu, nhưng chúng tôi không thấy Jill McCall bị sa vào một hiểm họa đe dọa trực tiếp đến tính mạng. Đối với chúng tôi cô là người lạ, cũng giống như cô Delphi bị trói. Nhưng bây giờ thì chúng tôi đã biết nguồn gốc câu chuyện và bản chất mọi sự việc. Bây giờ thì chúng tôi đã biết về pháp thuật hoặc sức mạnh của đất mẹ đang nổi dậy chống lại con người, những kẻ luôn chỉ biết bóc lột và sẽ còn tiếp tục bóc lột đất mẹ.

Đó là những chuyện chúng tôi đã biết, và chúng tôi cũng là những người phản đối việc hủy hoại môi trường. Nhưng trong tình huống cụ thể này, hai chúng tôi không thể để cho pháp thuật của mặt đất và những tay chân của nó chiến thắng.

Cả hai chúng tôi chạy nhào tới, đồng thời quan sát hai việc: Cái hô hình phễu đang tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ, và dĩ nhiên là Jill McCall, người bây giờ đã đứng dậy, nhìn về phía chúng tôi. Chúng tôi thấy cô gái dờ dẫm vì kinh ngạc. Cô tỏ vẻ muốn xoay người và chạy trốn, nhưng hai chúng tôi đến nhanh hơn. Tôi tóm được vào tay cô, xoay cô trở lại.

- Chúng tôi là bạn, chúng tôi không làm hại chị đâu!

Cô gái lẩm bẩm một điều gì đó nhưng tôi nghe không rõ. Yếu tố quan trọng bây giờ là Jill McCall đừng cản trở, bởi tôi tin chắc phía bên kia không bao giờ ngưng giữa chừng như vậy.

Nó đang tìm đường đi của nó.

Chúng tôi cảm nhận rõ độ rung dưới đất. Qua những chuyển động này, chúng tôi có thể xác định rất rõ thực thể dưới kia đang chuyển động về hướng nào dưới lòng đất.

Khoảng nghĩa trang cũ tương đối rộng. Những bia mộ nghiêng ngả. Tôi có cảm giác thực thể đó mỗi lúc một mạnh hơn lên. Ánh mắt của tôi bây giờ là ánh mắt của một người đàn ông đang lên cơn sốt.

Nó sẽ phải lộ ra, nó sẽ lộ ra, bởi hai chúng tôi đây mới là những địch thủ nó cần tiêu diệt.

Nếu đúng như vậy, làm cách nào để tự vệ?

Một tiếng gầm bật lên từ hố đất, cách chỗ chúng tôi đứng không xa. Đó là tín hiệu bắt đầu, và chúng tôi phải biến nó thành tín hiệu kết thúc cho một thực thể có thể được gọi là quỷ đất. Dù nó có làm gì trong lòng trái đất suốt bao nhiêu triệu năm qua, dù nó có kết bè, kết bạn với bao nhiêu con quỷ đất, với ánh sáng và kể cả với cơ thể con người, bây giờ nó đã được tạo mới lại, được vật chất hóa lại.

Đầu tiên là những móng vuốt khổng lồ. Một cái gì đó màu xanh, đóng vảy, với những cái móng rất dài. Rồi sau đó đến khuôn mặt, như một tảng đá màu xanh khổng lồ, phát màu đỏ ở khoảng giữa, nơi khuôn mặt người của Delphi đã tan ra, trở thành một làn hơi xoay đảo cùng vô vàn lưỡi lửa.

Một bức tranh không thể tưởng tượng, không thể miêu tả. Pháp thuật của trái đất đã ra tay, đang chứng tỏ sức mạnh với chúng tôi. Nó gửi cho chúng tôi một thứ cương thi khổng lồ và quái dị.

Tôi bị sốc, và tôi nghe tiếng thét của người con gái. Tôi biết, cả ba chúng tôi sẽ trở thành những nạn nhân đầu tiên. Tôi nghĩ đến chuyện chạy trốn, bởi tôi biết cây thánh giá bạc của mình sẽ không tiêu diệt được con quái vật thời cổ đại này.

Nền đất vẫn tiếp tục xé toạc ra, kể cả mảnh đất ở gần chỗ chúng tôi đứng, và những dải hơi màu xanh xám tỏa ra từ người con quái vật khổng lồ.

Tôi kéo người con gái ra khỏi chỗ nguy hiểm, chạy cùng cô, và không thể tin rằng Bill không chạy cùng chúng tôi. Anh vẫn đứng phía bên kia của vết đất nứt, như một người đang chờ đợi.

Bill không muốn chết.

Anh đang đứng chờ con quái vật, và cầm trong bàn tay phải khẩu súng lục vàng!

Chương 17

Mình đã không nói cho cậu ấy biết! Mình không nói cho John biết rằng mình có mang cây súng này đi theo!

Bill nghĩ thầm và trao toàn bộ lòng tin vào thứ vũ khí tối hậu. Nó bây giờ có khả năng hủy diệt tất cả, bởi trong nó chứa đựng thứ pháp thuật giết chóc của một thế giới khác. Nó sẽ bắn ra thứ bùn của một hành tinh xa xôi, thứ bùn khi gặp đối tượng sẽ gây hậu quả tàn bạo hơn bất kỳ loại axit nào trên đời này.

Bill thật không muốn miêu tả những gì đang từ từ bò lên từ hố đất trước mặt anh. Anh cũng không hiểu nổi. Đó là một thực thể mà người ta đơn giản phải chấp nhận. Đã có nhiều thế lực kết hợp với nhau để tạo ra nó, nhưng Bill không quan tâm tới điều đó. Anh cũng không quan tâm tới chuyện mảnh đất quanh chân anh mỗi lúc một rung chuyển nhiều hơn, và những vết nứt mỗi lúc một lớn hơn.

Bill đã tắt công tắc tất cả những suy nghĩ của mình. Anh dồn toàn lực vào chỉ một điểm: giành thắng lợi.

Anh bắt đầu với khuôn mặt hay cái thứ kỳ quái được gọi là mặt kia. Đối với anh, nó là một tổ hợp của nỗi kinh hoàng, là một hỗn hợp của người, quỷ đất và ánh sáng.

Bill ngấm và bóp cò.

Chỉ một nửa tích tắc, rồi Bill nghe thấy âm thanh quen thuộc vang lên, nghe như một tiếng tắc lưỡi, khi dòng bùn phun ra khỏi đầu nòng súng. Cái giọt nước khổng lồ hình oval lừ lừ tiến trong không khí, vừa chậm rãi, vừa vặn xoắn.

Nó đập vào đầu con quỷ đất đang trời lên.

Một mất một còn. Nếu khẩu súng lục bằng vàng cùng dòng bùn từ một hành tinh lạ không thể hủy diệt được con quỷ đất thì Bill sẽ không còn lấy một nửa cơ hội sống.

Con quỷ đã xé đất trở lên được một phần, nhưng nó không tiếp tục trời lên nữa. Trên đầu nó và trên nửa phần trên cơ thể bây giờ là một lớp bùn rất mỏng nhưng rất chắc, ngay lập tức ngốn giấu con mồi, trong trường hợp này, là phá tan nó ra.

Nó ấn con quỷ rơi trở lại lỗ đất hỏ. Những lớp đất đá hai bên cũng rơi xuống theo.

Con quỷ biến mất.

Lúc đó, Bill mỉm cười và vẫy tay về phía anh bạn John.

- John! John...

- Tốt, mình đến đây!

Một vài giây sau, tôi đã đứng bên cạnh Bill. Chúng tôi cùng nhau nhìn xuống dưới lỗ đất, nơi con quỷ đã bị thứ vũ khí tối hậu của Bill ấn rơi trở lại.

Nhưng không phải chỉ có vậy.

Trong cái lỗ tương đối chật hẹp dưới kia, lớp bùn đang bắt đầu hủy diệt. Lớp bùn vô cùng mỏng nhưng vô cùng chắc đã chảy tràn ra khắp thân hình con quỷ, bao nó lại, tạo thành một giọt khổng lồ hình oval. Chúng tôi đã nhiều lần chứng kiến phản ứng của cái giọt hình oval đó, nhưng lần này nó đạt tới một đỉnh cao vượt trội tất cả những kinh nghiệm trước. Trong lòng viên đạn bùn hình oval khổng lồ kia đang sôi sùng sục và bốc hơi. Thỉnh thoảng lại có những tia chớp đỏ nhảy giật từ bên này sang bên khác, nó đập vào mảng bùn từ phía bên trong, bị ném trở lại, tạo thành một cơn giông bão, một cơn giông bão không đủ sức thoát ra khỏi lớp màng bọc bằng bùn.

Con quỷ đất có giây giụa phản cự lối nào, lớp bùn pháp thuật vẫn mạnh hơn.

Nó bào nhỏ ra, nó hủy diệt, nó không để lại một dấu vết nào, kể cả dấu vết của Delphi. Cô ta đã hy sinh thân mình, điều mà bây giờ tôi có thể chấp nhận, bởi cô gái không thể tiếp tục sống trong tình trạng đó, mà việc tìm một kẻ sẵn lòng giết mình lại cũng chẳng phải việc dễ dàng.

Cuộc chiến đấu bên trong lòng viên đạn bùn hình oval đã sắp kết thúc. Đối thủ không ngớt tìm cách đứng dậy. Dù đó là cái đầu, khuôn mặt, một vệt mặt ma hay chỉ đơn giản là một mảnh cơ thể, tất cả đều bị bóp tan khi chạm phải lớp bùn bao quanh. Chúng tôi không nhận rõ từng chi tiết nữa, bởi cả quãng sáng màu đỏ cũng đã đánh mất sức mạnh của nó và chìm dần vào trong bóng tối u ám.

Sẽ chỉ còn lại cái bong bóng bằng bùn và nó sẽ tìm cách trôi lên trên mặt đất, đi kiếm những nạn nhân mới. Vì vậy mà Bill phải sử dụng đến cò súng thứ hai. Anh hướng chéo nòng khẩu súng lục vàng xuống dưới đất, vào lỗ đất đang mở ra, thế rồi anh bấm cò, mũi tên lao vọt đi, đâm trúng quả cầu bùn.

Nó nổ ra. Những gì lựu đạn cầm tay hoặc lựu đạn cay không làm được thì mũi tên thần thực hiện một cách dễ dàng và hai chúng tôi nhìn thấy từng phần còn lại của quả cầu bùn tan biến.

Cả con quỷ đất cũng đã tan biến. Nó sẽ không còn cơ hội quay trở lại. Và mảnh đất xung quanh lại về với thanh bình. Câu hỏi đặt ra là điều đó sẽ tồn tại trong bao nhiêu lâu nữa? Tôi biết, con người ta không dễ gì kìm được cơn đam mê tiền bạc và ra khỏi cái vòng quay cứ thúc họ mỗi ngày mỗi bóc lột đất mẹ nhiều hơn. Tới một lúc nào đó, rồi đất mẹ sẽ lại gom góp đủ sức lực và ra đòn trở lại. Chắc chắn còn mạnh mẽ hơn lần này rất nhiều.

- Thế nào, cậu nói sao? - Bill hỏi tôi.

- Mình nói gì hả? - Tôi cười - Lần này thì mình rất mừng là đã mang cậu đi cùng...

Cả Jill McCall cũng vô cùng mừng rỡ vì đã thoát chết. Phải một thời gian rất lâu sau, cô nữ phóng viên mới có khả năng kể lại cho chúng tôi nghe những sự kiện mà cô đã phải trải qua, để rồi cuối cùng rút ra một kết luận cho riêng mình.

- Tôi biết rất rõ, từ ngày hôm nay trở đi thế giới đối với tôi sẽ không bao giờ còn là thế giới của hôm qua.

- Tôi tin cô. - Bill nói.

- Còn anh? Anh thì sao? - Lần này cô gái muốn nghe câu trả lời từ phía tôi.

- Cô biết gì không, Jill? Chúng tôi đã quen với hiện thực là trên đời này có những sự việc mà ta phải chấp nhận. Một khi làm được điều đó thì người ta cũng có thể tiếp tục sống, dù không hoàn toàn được thanh thản...

HẾT

Chia sẻ Ebook: <http://www.downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>